

CÍRKEV JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ • KVĚTEN 2017

Liahona

Proslovy z generální konference

Oznámeno pět
nových chrámů

Povoláno šest nových
sedmdesátníků
a Generální předsednictvo
Pomocného sdružení

ŽIJÍCÍ KRISTUS

SVĚDECTVÍ APOŠTOLŮ

CÍRKEV JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ

Když si připomínáme narození Ježíše Krista, ke kterému došlo před dvěma tisíci lety, předkládáme své svědectví o skutečnosti Jeho nesrovnatelného života a o nekonečné moci Jeho velké smírné oběti. Nikdo jiný neměl tak hluboký vliv na všechny ty, kteří žili a kteří ještě budou na zemi žít.

Byl velkým Jehovou Starého zákona a Mesiášem zákona Nového. Pod vedením svého Otce se stal stvořitelem země. „Všecky věci“ skrze něho učiněny jsou, a „bez něho nic není učiněno, což učiněno jest.“ (Viz Jan 1:3.) Ačkoli byl bez hříchu, byl pokřtěn, aby naplnil veškerou spravedlnost. „Chodil, dobře čině“ (Skutkové 10:38), a přesto byl za to opovrhován. Jeho evangelium bylo poselstvím míru a dobré vůle. Naléhavě všechny žádal, aby následovali Jeho příklad. Kráčel stezkami Palestiny, uzdravoval nemocné, navracel zrak slepým a křísil mrtvé. Učil pravdám věčnosti, skutečnosti naší předpozemské existence, účelu našeho života na zemi a možnostem, které budou mít synové a dcery Boží v životě, který přijde.

Zavedl svátost jako připomínku své velké smírné oběti. Byl uvězněn a souzen na základě falešných obvinění, uznán vinným, aby se uspokojil dav, a odsouzen k smrti na kříži Kalvárie. Obětoval život, aby usmířil hříchy celého lidstva. Byl to velký zástupný dar za všechny ty, kteří kdy žili na zemi.

Se vši vážností vydáváme svědectví, že Jeho život, který je ústředním bodem celé lidské historie, nezačal v Betlémě, ani neskončil na Kalvárii. On byl Prvorozeným Otce, Jednorozeným Synem v těle, Vykupitelem světa.

Povstal z hrobu, aby se stal „[prvotinou] těch, kteříž zesnuli“ (1. Korintským 15:20). Jako vzkříšený Pán navštívil ty, které za života miloval. Také sloužil mezi svými „jinými ovce“ (viz Jan 10:16) ve starověké Americe. V nynějším světě se se svým Otcem zjevili chlapci Josephu Smithovi

a uvedli dlouho zaslíbenou dispenciaci „plnosti časů“ (Efezským 1:10).

Prorok Joseph Smith o žijícím Kristu napsal: „Oči jeho byly jako plamen ohně; vlasy na hlavě jeho byly bílé jako čistý sníh; tvář jeho zářila nad jas slunce; a hlas jeho byl jako zvuk valících se velikých vod, a to hlas Jehovův, řkoucí:

Já jsem první i poslední; jsem ten, kdo žije, jsem ten, kdo byl zabit; jsem přímluvцем vašim u Otce.“ (NaS 110:3–4.)

Prorok o Něm také prohlásil: „A nyní, po mnohých svědectvích, jež o něm byla dána, toto je svědectví poslední ze všech, jež my o něm dáváme: Že on žije!

Neboť jsme ho viděli, vpravdě na pravici Boží; a slyšeli jsme hlas vydávající svědectví, že je Jednorozeným Otcovým –

Že jím a skrze něho a od něho světy jsou a byly stvořeny a obyvatelé jejich jsou syny a dcerami Bohu zplozenými.“ (NaS 76:22–24.)

S vážností prohlašujeme, že Jeho kněžství a Jeho Církev byly znovuzříženy na zemi – postaveny „na základ apoštolský a prorocký, kdež jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus.“ (Efezským 2:20.)

Vydáváme svědectví, že se jednoho dne vrátí na zemi. „Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uží [to] všeliké tělo spolu.“ (Izaiáš 40:5.) Bude kralovat jako Král králů a panovat jako Pán pánů a každé koleno před Ním poklekne a každý jazyk promluví v uctívání. Každý z nás bude předveden, aby byl od Něho souzen podle svých skutků a tužeb svého srdce.

Jako Jeho řádně vysvěcení apoštolové vydáváme svědectví – že Ježíš je žijící Kristus, nesmrtelný Syn Boží. Je velkým králem Immanuelem, který dnes stojí po pravici Otce. Je světlem, životem a nadějí světa. Jeho cesta je cestou, která vede ke štěstí v tomto životě a k věčnému životu ve světě příštím. Buď Bohu díky za nesrovnatelný dar Jeho božského Syna.

PRVNÍ PŘEDSEDNICTVO

James A. Linney
Thomas M. Monson
James H. Faulstich

1. leden 2000

KVORUM DVANÁCTI

Boyd K. Packer
L. Tompkins
David A. Bednar
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard
Joseph B. Wirthlin
Richard G. Scott
Robert D. Hales
Jeffrey R. Holland
Henry A. Eyring

Generální zasedání žen

- 6 **Důvěřujte v Pána a neodklánějte se**
Bonnie H. Cordonová
- 9 **Krása svatosti**
Carol F. McConkieová
- 12 **Jisté ženy**
Linda K. Burtonová
- 15 **„Pokoj svůj dávám vám“**
President Henry B. Eyring

Sobotní dopolední zasedání

- 19 **Shromažďování rodiny Boží**
President Henry B. Eyring
- 23 **Jeho ruka nás vede každý den**
M. Joseph Brough
- 26 **Vznešený plán našeho Otce**
Starší Weatherford T. Clayton
- 29 **Náš Dobrý pastýř**
Starší Dale G. Renlund
- 33 **Mějte neochvějnou důvěru v Boha**
Starší Ulisses Soares
- 36 **Jasnější a jasnější, až přijde dokonalý den**
Starší Mark A. Bragg
- 39 **Přivlávejme do svého života moc Ježíše Krista**
President Russell M. Nelson

Sobotní odpolední zasedání

- 43 **Vyjádření podpory úředníkům Církve**
President Dieter F. Uchtdorf
- 45 **Zpráva Církevního kontrolního oddělení za rok 2016**
Kevin R. Jergensen
- 45 **Statistická zpráva za rok 2016**
Brook P. Hales
- 46 **Staňme se učedníky našeho Pána Ježíše Krista**
Starší Robert D. Hales
- 49 **Písň zpívané i nezpívané**
Starší Jeffrey R. Holland
- 52 **Stůjte uvnitř zpřítma a dejte tomu vše**
Starší Gary B. Sabin
- 55 **Jazyk evangelia**
Starší Valeri V. Cordón
- 58 **Přemáhejme svět**
Starší Neil L. Andersen
- 62 **Vrátit se a získat**
Starší M. Russell Ballard

Generální kněžské zasedání

- 66 **Laskavost, pravá láska a láska**
President Thomas S. Monson
- 67 **Povolání k tomuto dílu**
Starší David A. Bednar
- 75 **Připravujte cestu**
Biskup Gérald Caussé
- 78 **Kdo z vás největší jest**
President Dieter F. Uchtdorf
- 82 **Kráčej se mnou**
President Henry B. Eyring

Nedělní dopolední zasedání

- 86 **Moc knihy Mormonovy**
President Thomas S. Monson
- 87 **Generace odolná vůči hříchu**
Joy D. Jonesová
- 90 **Nedívej se kolem sebe, vzhlížej vzhůru!**
Starší Yoon Hwan Choi
- 93 **Ať jsme Duchem vedeni**
Starší Ronald A. Rasband
- 97 **Což by koli vám řekl, učiňte**
Starší L. Whitney Clayton
- 100 **Božstvo a plán spasení**
Starší Dallin H. Oaks
- 104 **Láska dokonalá ven vyhání bázeň**
President Dieter F. Uchtdorf

Nedělní odpolední zasedání

- 108 **Hlas varování**
Starší D. Todd Christofferson
- 112 **Přátelům Církve a zájemcům**
Starší Joaquin E. Costa
- 114 **Tedy Ježíš pohleděv na něj, zamiloval ho**
Starší S. Mark Palmer
- 117 **Jak vám Duch Svatý pomáhá?**
Starší Gary E. Stevenson
- 121 **Totož jest pak věčný život**
Starší C. Scott Grow
- 124 **Aby světlo naše mohlo být korouhví pro národy**
Starší Benjamín De Hoyos
- 127 **Základy víry**
Starší Quentin L. Cook
- 72 **Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů**
- 132 **Promlouvali k nám – Jak se může konference stát součástí našeho života**
- 134 **Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech**
- 135 **Zprávy z Církve**

187. výroční generální konference

Sobota večer, 25. března 2017, generální zasedání žen

Vedla: Bonnie L. Oscarsonová.

Úvodní modlitba: Robin Bonhamová.

Závěrečná modlitba: Elizabeth Roseová.

Hudbu zajistil smíšený pěvecký sbor Pomocného sdružení z Univerzity Brigham Younga; dirigentka Jean Applonieová; varhanice Linda Margettsová: „Přijď, Králi králů, zas“, *Náboženské písně*, č. 24, ar. Zabriskie, pub. Holy Sheet Music; „I Feel My Savior's Love“, *Children's Songbook*, 74–75, ar. Murphy; „Ved nás, všemocný Jehovo“, *Náboženské písně*, č. 34; „My Heavenly Father Loves Me“, *Children's Songbook*, 228–229, ar. Staheli.

Sobota dopoledne, 1. dubna 2017, generální zasedání

Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.

Úvodní modlitba: Starší Kim B. Clark.

Závěrečná modlitba: Starší Jorge F. Zeballos.

Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhaníci Clay Christiansen a Richard Elliott: „Hle, úsvit stíny přemáhá“, *Náboženské písně*, č. 1; „Let Zion in Her Beauty Rise“, *Hymns*, č. 41, ar. Kasen, pub. Jackman; „Správně vždy činn“, *Náboženské písně*, č. 147; „K nebesům chválu pěj“, *Náboženské písně*, č. 29; „Nauč mě, jak ve světle kráčet mám“, *Náboženské písně*, č. 190, ar. Wilberg; „Ó, hleďte, Pán je Král!“ *Náboženské písně*, č. 25, ar. Murphy.

Sobota odpoledne, 1. dubna 2017, generální zasedání

Vedl: President Henry B. Eyring.

Úvodní modlitba: Starší Von G. Keetch.

Závěrečná modlitba: Starší Hugo Montoya. Hudbu zajistil rodinný pěvecký sbor z kůlů v Tremontonu, Garlandu a Fieldingu v Utahu; dirigentka Jessica Lee Gilbertová; varhanice Bonnie Goodliffeová: „Vládne-li v domově láska“, *Náboženské písně*, č. 183, ar. Bastian; směs písní: „Já Boží dítě jsem“, *Náboženské písně*, č. 185, a „How Will They Know?“ *Children's Songbook*, 182–185, ar. Gilbert a Mohlman; „Jdi s vírou vpřed“, *Náboženské písně*, č. 163; „A Child's Prayer“, *Children's Songbook*, 12–13, ar. Perry, pub. Jackman.

Sobota večer, 1. dubna 2017, kněžské zasedání

Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.

Úvodní modlitba: Starší Vern P. Stanfill.

Závěrečná modlitba: Starší Carlos A. Godoy.

Hudbu zajistil kněžský pěvecký sbor z kůlů mladých svobodných dospělých v Holladay a Murray v Utahu; dirigent Brett Taylor; varhaník Andrew Unsworth: „Rise Up, O Men of God“ (Men), *Hymns*, č. 324, ar. Staheli, pub. Jackman; „Ježíš zrozen v bídě“, *Náboženské písně*, č. 116, ar. Ripplinger, pub. Jackman; „Vykupitel Izraele“, *Náboženské písně*, č. 6; „Naděje Izraele“, *Náboženské písně*, č. 162, ar. Kasen, pub. Jackman.

Neděle dopoledne, 2. dubna 2017, generální zasedání

Vedl: President Henry B. Eyring.

Úvodní modlitba: Neill F. Marriottová.

Závěrečná modlitba: Starší Richard J. Maynes.

Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigent Mack Wilberg; varhaníci Richard Elliott a Andrew Unsworth: „Dál, kráče dál“, *Náboženské písně*, č. 35; „Nechť plní nás blahem“, *Náboženské písně*, č. 3, ar. Wilberg; „Love Is Spoken Here“, *Children's Songbook*, 190–191, ar. Cardon; „S námi písně zpívejte“, *Náboženské písně*, č. 21; „Bůh je s vámi, milé děti“, *Náboženské písně*, č. 47, ar. Wilberg; „Na vrcholku hory“, *Náboženské písně*, č. 5.

Neděle odpoledne, 2. dubna 2017, generální zasedání

Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.

Úvodní modlitba: Starší Eduardo Gavarret.

Závěrečná modlitba: Starší Marcos A.

Aidukaitis. Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhanice Linda Margettsová a Bonnie Goodliffeová: „Come, Rejoice“, *Hymns*, č. 9, ar. Murphy; „Víc svatosti dej mi“, *Náboženské písně*, č. 71, ar. Staheli, pub. Jackman; „Železná tyč“, *Náboženské písně*, č. 171; „Dbej příkázání“, *Náboženské písně*, č. 187; „Jak pevný to základ“, *Náboženské písně*, č. 39, ar. Wilberg.

Dostupnost proslavů z generální konference

Proslavy z generální konference jsou v mnoha jazycích k dispozici na internetu – přejděte na stránky konference.lds.org a zvolte jazyk. Proslavy jsou také dostupné v aplikaci „Knihovna evangelia“ pro mobilní telefony a tablety. Obvykle do šesti týdnů po generální konferenci jsou v distribučních střediscích dostupné zvukové a obrazové nahrávky konference v angličtině. Informace o dostupnosti generální konference ve formátu pro osoby se zvláštními potřebami jsou k dispozici na adrese disability.lds.org.

Poselství pro domácí a navštěvující učení

Jako poselství pro domácí a navštěvující učení vyberte prosím proslav, který nejlépe odpovídá potřebám těch, které navštěvujete.

Na obálce

Vpředu: Foto Mason Coberly.

Vzadu: Foto Christina Smithová.

Fotografie z konference

Fotografie v Salt Lake City pořídili: Cody Bell, Janae Binghamová, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Ashlee Larsenová, Leslie Nilsson a Christina Smithová.

KVĚTEN 2017, 25. ROČNÍK, ČÍSLO 2**LIAHONA 14445 121**

Mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf**Kvorum Dvanácti apoštolů:** Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund**Šéfredaktor:** Joseph W. Sitati**Asistenti šéfredaktora:** Randall K. Bennett, Carol F. McConkieová**Poradci:** Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R. Curtis Jr.,
Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke,
Larry R. Lawrence, Carole M. Stephensonová**Výkonný ředitel:** Richard I. Heaton**Ředitel církevních časopisů:** Allan R. Loyborg**Manažer obchodu:** Garff Cannon**Výkonný redaktor:** Adam C. Olson**Asistent výkonného redaktora:** Ryan Carr**Asistent publikace:** Cremlinda Amaralová**Autorský a redakční tým:** Maryssa Dennisová, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fullerová, Garrett
H. Garff, LaRene Porter Gauntová, Charlotte Larcabalová, Michael
R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirková, Joshua
J. Perkey, Jan Pinboroughová, Richard M. Romney, Mindy Anne
Seluová, Marissa Widdisonová**Výkonný ředitel pro grafickou úpravu:** J. Scott Knudsen**Ředitel pro grafickou úpravu:** Tadd R. Peterson**Designerský tým:** Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová,
C. Kimball Bött, Thomas Child, David Green, Colleen Hincleyová,
Eric P. Johnson, Susan Lofgrenová, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Rachel Smithová, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorstová**Koordinátor pro duševní vlastnictví:** Collette Nebeker
Auneová**Vedoucí výroby:** Jane Ann Petersová**Produkční tým:** Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridgeová, Julie
Burdettová, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilsonová,
Derek Richardson**Příprava tisku:** Joshua Dennis, Ammon Harris**Ředitel pro tisk:** Steven T. Lewis**Ředitel pro distribuci:** Troy K. Vellinga**Preklad:** Martin Prachaf**Distribuce:**Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informace o předplatném:Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení
Customer Service

Bezplatná linka: 800 142 827

Telefon: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte on-line na stránkách liahona.lds.org;
e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org; nebo poštou na
adresu: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150-0024, USA.Liahona (název pochází z knihy Mormonovy a znamená „kompas“
neboli „ukazatel“) je vydávána albánsky, anglicky, arménsky,
bislamsky, bulharsky, cebuánsky, česky, čínsky, v zjednodušené
čínštině, dánsky, estonsky, fidžijsky, finsky, francouzsky, holandsky,
chorvatsky, indonésky, islandsky, italsky, japonsky, kambodžsky,
kirbatsky, korejsky, litevsky, lotyšsky, maďarsky, malgašsky,
maršalsky, mongolsky, německy, norský, polsky, portugalsky, řecky,
rumunsky, ruský, samoánsky, slovinsky, svaňsky, španělsky, švédsky,
tagalsky, thajsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky.
(Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena.

Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

Informace o copyrightu: Není-li uvedeno jinak, mohou
jednotlivci kopírovat materiály z Liahony pro osobní, nekomerční
použití (včetně církevních povolání). Toto právo může být kdykoli
odňato. Obrazový materiál nesmí být kopírován v případě, že je
u díla v údaji o autorovi kopírování zakázáno. S případnými dotazy
ohledně copyrightu se obračetejte na Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.**For Readers in the United States and Canada:**May 2017 Vol. 25 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Czech (ISSN
1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and
November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent issue;
old and new address *must* be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada
Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake
City, UT 84126-0368, USA.**Seznam řečníků**

Andersen, Neil L., 58
Ballard, M. Russell, 62
Bednar, David A., 67
Bragg, Mark A., 36
Brough, M. Joseph, 23
Burtonová, Linda K., 12
Causé, Gérald, 75
Clayton, L. Whitney, 97
Clayton, Weatherford T., 26
Cook, Quentin L., 127
Cordón, Valeri V., 55
Cordonová, Bonnie H., 6
Costa, Joaquin E., 112
De Hoyos, Benjamín, 124
Eyring, Henry B., 15, 19, 82
Grow, C. Scott, 121
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 46
Holland, Jeffrey R., 49
Choi, Yoon Hwan, 90
Christofferson, D. Todd, 108
Jergensen, Kevin R., 45
Jonesová, Joy D., 87
McConkieová, Carol F., 9
Monson, Thomas S., 66, 86
Nelson, Russell M., 39
Oaks, Dallin H., 100
Palmer, S. Mark, 114
Rasband, Ronald A., 93
Renlund, Dale G., 29
Sabin, Gary B., 52
Soares, Ulisses, 33
Stevenson, Gary E., 117
Uchtdorf, Dieter F., 43, 78, 104

Rejstřík témat

Aktivace, 15
Aktivita v Církvi, 36
Božská podstata, 9, 87
Božstvo, 93, 100, 117
Bůh Otec, 6, 62, 93, 100,
104, 121
Cíle, 62
Děti, 87, 117
Duch Svatý, 9, 15, 19, 36, 39,
87, 93, 100, 117, 127
Důvěra, 6, 33, 97
Generální konference, 124
Hudba, 49
Chrámová práce, 19, 36,
90, 124
Jednota, 15, 49, 75
Ježíš Kristus, 6, 9, 12, 19, 23,
26, 29, 33, 36, 39, 46, 49,
58, 62, 66, 82, 90, 93, 97,
100, 104, 108, 114, 121,
124, 127
Joseph Smith, 127
Kněžství, 67, 75, 82
Kniha Mormonova, 86, 112
Láska, 29, 36, 46, 49, 66,
104, 108, 114
Laskavost, 29, 66
Měřítko, 108
Misionářská práce, 67, 90, 114
Mládež, 19, 23, 75
Modlitba, 6, 121
Nabádání, 93, 117
Naděje, 104
Oběť, 12, 23
Obrácení, 90, 112
Odpovědnost, 108
Odpuštění, 29
Plán spasení, 19, 26, 52, 62,
100, 104
Pokání, 29, 52, 87, 112, 121
Pokoj, 58
Pokora, 15, 78
Pornografie, 55
Poslušnost, 46, 97, 114, 121
Povolání v Církvi, 78
Pravá láska, 15, 46, 66

Proci, 108
Protivenství, 29, 33, 39, 46,
49, 52, 90, 97, 104, 127
Předsmrtelná existence, 6,
26, 100
Příkázání, 23, 26
Příklad, 55, 121
Příprava, 67, 75
Rodičovství, 23, 55, 87, 108
Rodina, 19, 36, 55, 62, 87
Rodinná historie, 19, 90, 124
Sabat, 55, 58, 124
Shromáždění svátostí, 127
Služba, 6, 15, 75, 78, 82
Smlouvy, 9, 12, 39, 52, 58,
62, 87
Soucit, 29
Strach, 104
Studium písem, 6, 23, 39, 55,
86, 121
Stvoření, 26, 100
Svátost, 9, 15, 75, 124
Svědectví, 86
Světlo Kristovo, 19, 36
Světskost, 58
Svoboda jednání, 26
Tradice, 55
Učednictví, 12, 39, 46, 49,
52, 58, 78, 87
Úmrtí, 26
Usmíření, 6, 9, 19, 26, 29,
39, 62
Uzdravení, 29
Vedení, 78
Vedoucí Církve, 23, 78
Víra, 33, 39, 46, 49, 90,
97, 127
Výuka, 87, 124
Závazek, 52
Způsobilost, 67, 93, 117, 121
Ženy, 12

Vybrané okamžiky ze 187. výroční generální konference

Každých šest měsíců se shromažďujeme, abychom naslouchali slovu Božímu skrze žijící proroky a inspirované církevní vedoucí. Miliony lidí po celém světě se shromažďují v domovech nebo kaplích, v různých časových zónách a jazycích a před obrazovkami s mnoha různými velikostmi.

Generální konference je ale něco více než jen pouhá událost. Je to zážitek, který může trvat tak dlouho, jak jen budeme chtít. Konference je něco, co studujeme, z čeho se učíme a podle čeho žijeme.

Abychom vám pomohli mít z konference co nejlepší zážitek, snažíme se každých šest měsíců zachytit v tomto vydání ducha této události. Ať již dáváte přednost studiu konferenčních proslovů v tištěné podobě, na internetu, nebo na mobilním zařízení, doufáme, že pro vás představují studnici, ke které se často vracíte.

Ó, Bože, my Tobě děkujeme

Strana 86: Aby president Thomas S. Monson posílil naše svědectví o Spasiteli a Jeho evangeliu, vyzval nás, abychom „každý den s modlitbou studovali Knihu Mormonovu a přemítali o ní“.

Strana 66: Také vyzval muže, aby se zamysleli nad svým životem a následovali Spasitele tím, že budou laskaví, milující a naplnění pravou láskou.

Oznámeny nové chrámy

Strana 86: President Monson oznámil pět nových chrámů, které budou postaveny na těchto místech: Brasília v Brazílii; předměstí Manily na Filipínách; Nairobi v Keni; Pocatello v Idahu v USA; a Saratoga Springs v Utahu v USA. (Více informací viz strana 141.)

Byla vyjádřena podpora novým vedoucím

Strana 43: V sobotu 1. dubna První předsednictvo oznámilo uvolnění Generálního předsednictva Pomocného sdružení: Lindy K. Burtonové, Carole M. Stephensové a Lindy S. Reevesové.

Strana 135: Více informací o povolání deseti nových generálních církevních vedoucích, včetně nového Generálního předsednictva Pomocného sdružení.

Připomenutí prohlášení

Vnitřní strany obálky: Několik řečníků zmínilo dokumenty „Žijící Kristus“ a „Rodina – prohlášení světu“. (Viz strany 26, 36, 39, 62 a 100.) Tyto důležité dokumenty najdete na vnitřních stranách obálky tohoto vydání. ■

Bonnie H. Cordonová
Druhá rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek

Důvěřujte v Pána a neodklánějte se

*Můžeme se v životě zaměřovat na Spasitele tím,
že Ho budeme poznávat, a On povede naše kroky.*

Když jsem cestovala po Asii, přišla ke mně jedna drahá sestra. Objala mě a zeptala se: „Opravdu věříte, že je toto evangelium pravdivé?“ Drahá sestro, vím, že je pravdivé. Důvěřuji v Pána.

V Příslovićích 3:5–6 čteme tuto radu:

„Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nezpolehej.

Na všech cestách svých snažuj se jej poznávat, a onť spravovati bude stezky tvé.“

V těchto verších nacházíme dvě výzvy, varování i úžasné zaslíbení. Ony dvě výzvy znějí: „Doufej v Hospodina celým srdcem svým“ a „na všech cestách svých snažuj se jej poznávat“. Varování: „Na rozumnost pak svou nezpolehej.“ A úžasné zaslíbení: „Onť spravovati bude stezky tvé.“

Hovoříme nejprve o varování. Vizualní představa nám poskytne mnoho prostoru k zamyšlení. Varování spočívá ve slově „nezpolehej“ – „na rozumnost pak svou nezpolehej“. Slovo *lean* z anglického překladu asociuje fyzické naklánění nebo pohyb k jedné straně. Když se *fyzicky* přikláníme k jedné či k druhé straně, vybočujeme ze středu,

ztrácíme rovnováhu a převrhneme se. Když se *duchovně* přikláníme k vlastnímu rozumu, odkláníme se od Spasitele. Nakláníme-li se, vychylujeme se ze středu a nejsme vyvážení; nejsme soustředěni na Krista.

Sestry, pamatujte, v předsmrtném životě jsme stály za Spasitelem. Věřily jsme Mu. Vyjadřovaly jsme podporu plánu štěstí stanovenému Nebeským Otcem a také své nadšení a radost.

Neodkláněly jsme se. Bojovaly jsme prostřednictvím svého svědectví a „připojily jsme se k silám Božím, a tyto síly zvítězily“. ¹ Tato bitva mezi zlem a dobrem se přesunula na zemi. Znovu máme posvátnou zodpovědnost stát jako svědkové a vložit důvěru v Pána.

Všechny se musíme ptát: Jak se trvale dokáží nevychylovat a *nepřiklánět* se k vlastnímu rozumu? Jak dokáží rozpoznat hlas Spasitele, když jsou hlasy světa tak podmanivé? Jak mám pěstovat důvěru ve Spasitele?

Dovolu mi navrhnout tři způsoby, jak můžeme prohloubit své poznání Spasitele a důvěru v Něj. Zjistíte, že tyto zásady nejsou nové, avšak tvoří základ. Zpívá se o nich v každých Primárkách, zaznívají při výuce Mladých žen a jsou odpovědí na mnohé otázky v rámci Pomocného sdružení. Tyto zásady působí proti vychylování a odklánění.

Zprv – Pána můžeme poznat a důvěru v Něj můžeme vložit tehdy, když budeme hodovat „na slovech Kristových; neboť vizte, slova Kristova vám řeknou vše, co máte činiti“. ²

Před několika měsíci jsme s rodinou studovali písma. Můj dvouletý vnuk mi seděl během čtení na klíně. Velmi jsem si užívala roli babičky a těšila se z návštěvy synovy rodiny.

Na konci našeho studia písem jsem zavřela knihu. Vnouček věděl, že bude muset brzy do postele. Vzhlédl ke mně svýma dychtivýma modrýma očima a vyslovil věčnou pravdu: „Ještě písma, babi.“

Můj syn, dobrý a důsledný rodič, mě varoval: „Mami, nebuď slabý článek. Jen se snaží vykrotit, aby nemusel jít spát.“

Ale když vnouček požádá o další studium písem, pokračujeme ve studiu! Více studia písem nám osvětlí mysl, bude vyživovat našeho ducha, zodpoví naše otázky, prohloubí naši důvěru v Pána a pomůže nám se na Něj v životě zaměřovat. „Pamat[ujte] na to, abyste je pilně zkoumali, abyste tímto mohli mít užitek.“³

Zadruhé – Pána můžeme poznat a důvěru v Něj můžeme vložit

prostřednictvím modlitby. Moci se modlit k Bohu je velké požehnání! „Modlete se k Otci z celé síly srdce.“⁴

V souvislosti s modlitbou mám jednu milou a cennou vzpomínku. Během jedné letních prázdnin na vysoké škole jsem si našla práci v Texasu. Musela jsem ujet stovky kilometrů z Idaho do Texasu ve svém starém autě, kterému jsem láskyplně říkala Vern. Vern byl naložený až po střechu a já byla připravená na nové dobrodružství.

Cestou ze dveří jsem objala milovanou maminku a ta řekla: „Pomodleme se, než odjedeš.“

Poklekly jsme a maminka se začala modlit. Prosila Nebeského Otce o mou bezpečnost. Modlila se za mé auto bez klimatizace a prosila, aby fungovalo, jak budu potřebovat. Žádala, aby se mnou po celé léto byli andělé. Modlila se a modlila a modlila.

Pokoj, který mi tato modlitba přinesla, mi dodal odvahu vložit důvěru v Pána a nespolehat na vlastní rozum. Pán vedl mé kroky během mnoha

rozhodnutí, která jsem to léto učinila.

Navykneme-li si přibližovat se k Nebeskému Otci v modlitbě, budeme moci poznat Spasitele. Budeme v Něj vkládat důvěru. Naše přání se budou více podobat těm Jeho. Budeme schopny zajistit pro sebe a pro druhé požehnání, která je nám Nebeský Otec připraven udělit, pokud Ho o to jen s vírou požádáme.⁵

Zatřetí – Pána můžeme poznat a důvěru v Něj můžeme vložit při službě druhým. O následující příběh se podělím se svolením Amy Wrigthové, která porozuměla zásadě služby, přestože zrovna trpěla děsivou a život ohrožující chorobou. Amy napsala:

„29. října 2015 jsem zjistila, že mám rakovinu. U tohoto typu je šance na přežití 17 procent. Velkou nadějí jsem neměla. Věděla jsem, že to bude můj životní zápas. Byla jsem rozhodnuta dát do toho vše – nejen kvůli sobě, ale hlavně kvůli rodině. V prosinci jsem začala chodit na chemoterapii. Věděla jsem o mnoha vedlejších účincích léků

proti rakovině, ale netušila jsem, jak je možné, aby bylo někomu tolik zle a byl přitom ještě naživu.

V jedné chvíli jsem prohlásila, že chemoterapie porušuje lidská práva. Řekla jsem manželovi, že toho už mám dost. Vzdávám to! Do nemocnice už nepůjdu. Můj milovaný manžel mi ve své moudrosti trpělivě naslouchal a pak odpověděl: „Tak to si musíme najít někoho, komu budeme sloužit.“

Cože? Nepovšiml si snad skutečnosti, že jeho manželka má rakovinu a nezvládne už ani jeden záchvat nevolnosti či okamžik mučivé bolesti?

Amy dále vysvětluje: „Příznaky se postupně zhoršily do stavu, kdy jsem obvykle měla jen jeden či dva ‚dobré‘ dny za měsíc, [kdy] jsem zvládla trochu fungovat jako živá, dýchající lidská bytost. Právě v těchto dnech si naše rodina našla příležitost sloužit.“

Jednoho takového dne rodina Amy rozdala dalším pacientům balíčky k zpříjemnění chemoterapie, v nichž byly drobnosti k povzbuzení a k potlačení příznaků. Když Amy nemohla spát, vymýšlela možnosti, jak někomu jinému rozjasnit den. Některé z nich byly náročné, ale mnohdy šlo jen o krátké vzkazy nebo textové zprávy se slovy povzbuzení a lásky. Během nocí, kdy Amy měla příliš velké bolesti na to, aby usnula, ležela v posteli s iPadem v ruce a vyhledávala obřady, které bylo třeba udělat za její zesnulé předky. Bolest zázrakem ustupovala a ona ji byla schopna snášet.

„Služba,“ svědčí Amy, „mi zachránila život. Sílu jít dál jsem v konečném důsledku našla ve štěstí, které jsem objevila díky snaze zmírnit utrpení lidí kolem sebe. Naše projekty služby jsem vyhlížela s velkou radostí a nadšením. Ale i dnes se to jeví jako velmi zvláštní

paradox. Člověk by řekl, že někdo, komu vypadaly vlasy, má otrávené tělo a bojuje o život, by si po právu mohl myslet, že ‚teď se všechno točí jen kolem mě‘. Když jsem však myslela na sebe, na svou situaci, utrpení a bolest, svět velmi potemněl a byl skličující. Když jsem se ale zaměřila na druhé, bylo zde světlo, naděje, síla, odvaha a radost. Vím, že toto je možné díky vyživující, uzdravující a uschopňující moci Usmíření Ježíše Krista.“

Amy začala Pánovi důvěřovat díky tomu, že Ho začala poznávat. Kdyby se byt jen trochu přiklonila k vlastnímu rozumu, mohla by myšlenku, že má sloužit, zavrhnout. Služba jí umožnila přestat bolest a strasti a uplatňovat v životě tento verš z písem: „Když jste ve službě bližních svých, jste pouze ve službě svého Boha.“⁶

Ježíš Kristus přemohl svět. A díky Němu, díky Jeho nekonečnému

Usmíření, máme všichni velký důvod věřit, neboť víme, že nakonec bude vše v pořádku.

Sestry, každá z nás může důvěřovat Pánu a *neodklánět se*. Můžeme se v životě zaměřovat na Spasitele tím, že Ho budeme poznávat, a On povede naše kroky.

Jsme zde na zemi proto, abychom prokázaly tutéž důvěru v Ježíše Krista, která nám umožnila se za *Něj* postavit ve chvíli, kdy prohlásil: „Zde jsem, pošli mne.“⁷

Drahé sestry, president Thomas S. Monson svědčil, že „požehnání, která jsou nám slíbena, jsou nepředstavitelná. I když se mohou sbíhat temná mračna, i když na nás může padat déšť, naše poznání evangelia a naše láska k Nebeskému Otci a k našemu Spasiteli nám bude dodávat útěchu a podpírat nás ..., budeme-li kráčet zpříma. ... Nic na tomto světě nás nebude moci porazit.“⁸

Připojuji své svědectví ke svědectví našeho milovaného proroka. Budeme-li věřit v našeho Nebeského Otce a v našeho Spasitele a nebudeme-li se přiklánět k vlastnímu rozumu, Oni povedou naše kroky a vztáhnou k nám rámě milosrdenství. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Poznámka: Sestra Cordonová byla 1. dubna 2017 uvolněna jako druhá rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek a byla povolána první rádkyní.

POZNÁMKY

1. Gordon B. Hinckley, „Paprsek jitřní zvěstuje nový den“, *Liahona*, květen 2004, 81.
2. 2. Nefi 32:3.
3. Mosiáš 1:7.
4. Moroni 7:48.
5. Viz Průvodce k písmům, „modlitba“, scriptures.lds.org.
6. Mosiáš 2:17.
7. Abraham 3:27.
8. Thomas S. Monson, „Buďte dobré myslí“, *Liahona*, květen 2009, 92.

Carol F. McConkieová

První rádkyně v Generálním předsednictvu Mladých žen

Krása svatosti

Otec v nebi nám poskytuje vše, čeho je třeba, abychom se mohly stát svatými tak, jako je svatý On.

Milé sestry, při přípravě na toto shromáždění jsem se v srdci obracela na spoustu věrných sester z blízka i zdaleka, jež jsem poznala. Podle mě je nejlépe popisuje žalm, v němž král David vzdává díky: „Vzdejte Hospodinu čest jména jeho, přineste dary a přidejte před obličej jeho, a sklánějte se před Hospodinem v okrase svatosti.“¹

Vidím krásu svatosti u sester, které se v srdci zaměřují na vše, co je dobré, a které se chtějí stát více takovými, jako je Spasitel. Nabízejí Pánu celou svou duši, srdce, moc, mysl a sílu tím, jak

každý den žijí.² Svatost se skrývá v úsilí a snaze dodržovat přikázání a ctít smlouvy, které jsme uzavřely s Bohem. Svatost znamená činit rozhodnutí, díky nimž bude Duch Svatý stále naším průvodcem.³ Svatost znamená odložit své přirozené sklony a stát se „[svatou] skrze usmíření Krista Pána“.⁴ „Každý okamžik [našeho života] musí být svatostí Pánu.“⁵

Bůh nebe přikázal dětem Izraele: „Nebo já jsem Hospodin Bůh váš; protož posvěťte se, a svatí buďte, nebo já svatý jsem, a nepošvrňujte duši svých.“⁶

Starší D. Todd Christofferson učil: „Náš Nebeský Otec je Bohem vysokých očekávání. ... Otcovým záměrem je učinit nás svatými, abychom mohli ‚obstátí v celestiální slávě‘ (NaS 88:22) a ‚přebývatí v [jeho] přítomnosti‘ (Mojžíš 6:57).“⁷ *Přednášky o víře* vysvětlují: „Žádná bytost nemůže požívat Jeho slávy, aniž by měla Jeho dokonalost a svatost.“⁸ Otec v nebi nás zná. Miluje nás a poskytuje nám vše, čeho je třeba, abychom se mohly stát svatými tak, jako je svatý On.

Jsme dcery Nebeského Otce, a každá z nás má božské dědictví svatosti. Náš Otec v nebi řekl: „Viz, já jsem Bůh; Muž Svatosti je jméno mé.“⁹ V předsmrtném světě jsme našeho Otce milovaly a uctívaly Ho. Přály jsme si být jako On. Z dokonalé otcovské lásky dal svého Milovaného Syna, Ježíše Krista, aby byl naším Spasitelem a Vykupitelem. Je to Syn Muže Svatosti.¹⁰ Jeho „jméno jest Svatý“,¹¹ „Svatý Izraelský“.¹²

Naše naděje na dosažení svatosti se soustřeďuje v Kristu, v Jeho milosrdenství a milosti. Díky víře v Ježíše Krista a Jeho Usmíření se můžeme stát čistými, bez poskvrny, popřeme-li v sobě veškerou bezbožnost¹³ a budeme-li činit upřímné pokání. Jsme křtěny vodou na odpuštění hříchů. Naše duše se posvěcuje, přijímáme-li Ducha

Svatého s otevřeným srdcem. Každý týden se účastníme obřadu svátosti. V duchu pokání s upřímnou touhou po spravedlivosti se zavazujeme, že jsme ochotny vzít na sebe Kristovo jméno, pamatovat na Něj a dodržovat Jeho příkázání, abychom vždy mohly mít Jeho Ducha, aby byl s námi. Postupem času, jak neustále usilujeme o to, abychom byly zajedno s Otcem, Synem a Duchem Svatým, se stáváme podílnicemi Jejich božské podstaty.¹⁴

Svatost znamená dodržovat své smlouvy

Rozlišujeme celou řadu zkoušek, pokušení a soužení, jež nás mohou odvést od všeho, co je před Bohem ctnostné a chvályhodné. Avšak, sestry, naše zážitky ve smrtelnosti nám dávají příležitost zvolit si svatost. Tím, co nás posvěcuje a činí svatými, jsou nejčastěji oběti, které přinášíme v rámci dodržování svých smluv.

Svatost jsem viděla ve tváři Evangeline, 13leté dívky z Ghany. Svě smlouvy dodržuje například tím, že zvelebuje své povolání jakožto presidentka třídy Dívek z úlu. S pokorou vysvětlila, že navštěvuje své kamarádky, méně aktivní mladé ženy, u nich doma a prosí jejich rodiče, aby jim dovolili jít na shromáždění. Rodiče jí odpovídají, že je to těžké, protože v neděli musí

děti pracovat v domácnosti. Evangeline tedy kamarádkám s domácími pracemi pomáhá, a tak jim díky jejímu úsilí rodiče často dovolí na shromáždění jít.

Ony posvátné kněžské obřady a dodržování s nimi souvisejících smluv nás změní, posvětití a připraví na vstup do přítomnosti Páně.¹⁵ A tak si navzájem neseme břemena; vzájemně se posilujeme. Odpuštění hříchů si udržíme tehdy, když budeme poskytovat duchovní i časnou úlevu chudým, hladovým, nahým a nemocným.¹⁶ Neposkvrněnými od světa se uchováваме tím, že dodržujeme den sabatu a v Pánův svatý den přijímáme způsobile svátost.¹⁷

Žehnáme své rodině a vytváříme ze svého domova svaté místo. Držíme na uzdě své vášně, abychom mohly být naplněny čistotou a trvalou láskou.¹⁸ S laskavostí a soucitem podáváme druhým pomocnou ruku a stojíme jako svědkyně Boží. Stáváme se lidem Sionu, jednoho srdce a jedné myslí, čistým lidem, který přebývá pospolu v jednotě a spravedlivosti.¹⁹ „Neboť Sion musí vzrůstatí v kráse a svatosti.“²⁰

Sestry, přicházejte do chrámu. Máme-li být svatým lidem připraveným přijmout Spasitele při Jeho příchodu, musíme povstat a odít se v krásný šat.²¹ V síle a se ctí se zřikáme světských způsobů a dodržujeme své smlouvy, abychom mohly být „oděn[y] čistotou, ano, dokonce rouchem spravedlivosti“.²²

Svatost znamená vzít si za průvodce Ducha Svatého

Svatost je dar Ducha. Tento dar přijímáme, když se rozhodujeme dělat to, čím ve svém životě prohloubíme posvěcující moc Ducha Svatého.

Když Marta ve svém domě přijala Ježíše Krista, pocítila nezměrnou touhu sloužit Pánu, jak nejlépe dokáže. Její sestra, Maria, se rozhodla sedět „u noh Ježíšových“ a naslouchat Jeho slovu.

Když Martu začalo tížit, že slouží, aniž by jí kdo pomohl, postěžovala si: „Pane, nemáš-liž o to péče, že sestra má nechala mne samotnou sloužit?“

Moc se mi líbí slova toho nejjemnějšího pokárání, které si dokáží představit. S dokonalou láskou a nekonečným soucitem ji Spasitel napomenul:

„Marta, Marta, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých věcech.

Ale jednohoť jest potřebí. Mariať dobrou stránku vyvolila, kteráž nebude odjata od ní.“²³

Sestry, chceme-li být svaté, musíme se naučit sedět u nohou Svatého Izraelského a věnovat svatosti čas. Odkládáme telefon, nikdy nekončící seznam úkolů a světské starosti? Modlitba, studium a dbání slova Božího přivolává do naší duše Jeho očišťující a uzdravující lásku. Udělejme si čas být svatými, abychom mohly být naplněny Jeho posvátným, posvěcujícím Duchem. S Duchem Svatým jakožto svým průvodcem budeme připraveny přijmout Spasitele v kráse svatosti.²⁴

Svatost znamená stát se svatým prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista

Podle slov krále Beniamina se skrze Usmíření Ježíše Krista stanou svatými ti, kteří jsou poddajní, mírní, pokorní, trpěliví a plní lásky – tak jako Spasitel.²⁵ Král Beniamin prorokoval, že Ježíš Kristus, „Pán Všemocný, který vládne, který byl a který je od veškeré věčnosti do veškeré věčnosti, sestoupí s mocí s nebe mezi děti lidské a bude dlíti ve stánku z hlíny.“ Přišel, aby žehnal

nemocným, chromým, hluchým i slepým a křísil k životu ty, kteří zemřeli. A přesto vytrpěl „více, nežli člověk může vytrpět, aniž by mu to přivodilo smrt.“²⁶ A přestože On je tím jediným, skrze něž přichází spasení, byl vysmíván, bičován a ukřižován. Ale Syn Boží povstal z hrobu, abychom i my všichni mohli překonat smrt. Je tím, kdo stane, aby soudil svět ve spravedlivosti. Je tím, kdo nás všechny vykoupí. Je to Svatý Izraelský. Ježíš Kristus je krásou svatosti.

Když lid krále Beniamina uslyšel jeho slova, padl k zemi – tak velká byla jeho pokora a zbožná úcta vůči milosti a slávě našeho Boha. Rozpoznali svůj tělesný stav. Jsme si vědomy své naprosté závislosti na milosti a milosrdenství Krista, našeho Pána? Uznáváme, že veškerých dobrých darů, jak časných, tak duchovních, se nám dostává prostřednictvím Krista? Pamatujeme na to, že podle Otcova věčného plánu lze dosáhnout pokoje v tomto životě a sláv věčnosti jedině v Jeho svatém Synu a skrze Něj?

Kéž bychom se připojily k lidu krále Beniamina, který volal nahlas jedním hlasem: „Ó, buď milosrdný a obrať k nám smírnou krev Kristovu, abychom mohli obdržeti odpuštění hříchů svých a aby srdce naše mohlo býti očištěno;

Chceme-li být svaté, musíme se naučit, podobně jako Maria, sedět u nohou Svatého Izraelského a věnovat čas svatosti.

neboť my věříme v Ježíše Krista, Syna Božího, který stvořil nebe a zemi a všechny věci.“²⁷

Svědčím o tom, že když přijdeme ke Svatému Izraelskému, sestoupí na nás Jeho Duch, abychom mohly být naplněny radostí a obdržet odpuštění hříchů a pokoj svědomí.

Nebeský Otec dává každé z nás schopnost stát se svatou. Kéž se snažíme ze všech sil dodržovat své smlouvy a mít Ducha Svatého za svého průvodce. S vírou v Ježíše Krista se prostřednictvím Jeho Usmíření stáváme svatými, abychom mohly získat nesmrtelnost a věčný život a vzdát Bohu Otci čest Jeho jména. Kéž je náš život vždy posvátnou obětí, abychom mohly stanout před Pánem v krásě svatosti. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Paralipomenon 16:29.
2. Viz Nauka a smlouvy 20:31–34.
3. Viz Nauka a smlouvy 45:57.
4. Mosiáš 3:19.
5. Brigham Young, *Deseret News*, Apr. 2, 1862, 313; viz také James E. Faust, „Stůjme na svatých místech“, *Liahona*, květen 2005, 62.
6. Leviticus 11:44.
7. D. Todd Christofferson, „Kteréžkoli miluji, kárám a [ukáznuji]“, *Liahona*, květen 2011, 97.
8. *Lectures on Faith* (1985), 77.
9. Mojžíš 7:35.
10. Viz Mojžíš 6:57.
11. Izaiáš 57:15.
12. 1. Nefi 22:21, 24, 26, 28.
13. Viz Moroni 10:32–33.
14. Viz 2. Petrova 1:4.
15. Viz Nauka a smlouvy 84:20.
16. Viz Mosiáš 4:26.
17. Viz Nauka a smlouvy 59:9.
18. Viz Alma 38:12.
19. Viz Mojžíš 7:18–19.
20. Nauka a smlouvy 82:14.
21. Viz 2. Nefi 8:24.
22. 2. Nefi 9:14.
23. Viz Lukáš 10:38–42.
24. Viz Nauka a smlouvy 45:57–59.
25. Viz Mosiáš 3:19.
26. Mosiáš 3:5, 7.
27. Mosiáš 4:2.

Linda K. Burtonová

Generální presidentka Pomocného sdružení

Jisté ženy

Jisté ženy jsou učednice, které se zaměřují na Spasitele Ježíše Krista a skrze zaslíbení Jeho smírné oběti mají naději.

Drahé sestry, máme vás velmi rády a děkujeme vám za vlídnou a nadšenou odezvu na výzvu Prvního předsednictva a iniciativu „Byl jsem cizincem“. Prosíme, abyste se dále modlily, naslouchaly našeptávání Ducha a jednaly podle nabádání, jež obdržíte.

Kdykoli někam cestuji v rámci místní oblasti nebo po světě, obvykle se mě někdo zeptá: „Pamatujete si mě?“ Vzhledem ke své bolestné nedokonalosti musím přiznat, že jména si často nepamatuji. Ale vybavuji si velmi skutečnou lásku, kterou mi Nebeský Otec dovoluje pociťovat, když se setkávám s Jeho drahými dcerami a syny.

Nedávno jsem měla příležitost navštívit několik vzácných žen ve vězení. Když jsme se srdečně loučily, jedna drahá žena mě naléhavě žádala: „Sestro Burtonová, prosím, nezapomeňte na nás.“ Snad ona i druzí, kteří nechtějí upadnout v zapomnění, pocítí, že na ně myslím, když se s vámi podělím o několik myšlenek.

Jisté ženy v dobách Spasitele - zaměřeny na Spasitele Ježíše Krista

U sester napříč věky se projevoval vzor věrného učednictví, jehož si rovněž přejeme dosáhnout. „Nový zákon obsahuje zprávy o [jistých]

ženách, jmenovaných i nejmenovaných, jež uplatňovaly víru v Ježíše Krista [a v Jeho Usmíření], učily se Jeho evangelium a žily podle něj a svědčily o Kristově službě, zázracích a vznešenosti. Tyto ženy se staly příkladnými učednicemi a důležitými svědkyněmi v práci na spasení.“¹

Zamyslete se nad následujícími příběhy z Knihy Lukášovy. První je z doby Spasitelova působení:

„I stalo se ..., že [Ježíš] chodil po městech a po městečkách, káže a zvěštuje království Boží, a dvanácte s ním.

I [jistě] ženy: ... Maria, kteráž slove Magdaléna, ... a Johanna ... a Zuzanna, a jiné mnohé, kteréž posluhovaly jemu.“²

Další se udál po Jeho Vzkříšení:

„I [jistě] ženy ..., kteréž ráno byly u hrobu.

Nenalezše tělo jeho, přišly, pravíce, že ... vidění andělské viděly, kteříž praví, že by živ byl.“³

Mnohokrát jsem přečetla a nechala bez povšimnutí tato zdánlivě obyčejná slova „jisté ženy“, ale nedávno, když jsem o nich přemítala pozorněji, se zdálo, jako by z textu vystupovala. Zamyslete se nad těmito synonymy jednoho významu slova *jistý* ve spojitosti s věrnými *jistými ženami*: „přesvědčený“, „rozhodný“, „pevně věřící“, „stálý“,

„jasný“, „sebejistý“ a „spolehlivý“.⁴

Když jsem přemítala o těchto mocných charakteristikách, vybavila jsem si dvě tyto novozákonní *jisté ženy*, které s pevnou vírou vydávaly rozhodné a sebejisté svědectví o Spasiteli. Ačkoli byly stejně jako my nedokonalé, jejich svědectví je inspirující.

Pamatujete na nejmenovanou ženu u studny, která vybidla druhé, aby se přišli podívat, co zjistila ohledně Spasitele? Vydala *jisté* svědectví ve formě otázky: „Není-li on ale Kristus?“⁵ Její svědectví a výzva byly natolik přesvědčivé, že „mnozí ... uvěřili v něho“.⁶

Marta, která patřila k milované skupině Pánových učedníků a přátel, po smrti svého bratra Lazara řekla s patrným velkým pohnutím: „Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.“ Zamyslete se nad jistotou, s níž pokračovala: „*Ale i nyníť vím*, že cožkoli požádal bys od Boha, dá tobě Bůh.“ Dále svědčila: „Já jsem uvěřila, že jsi ty Kristus, Syn Boží, kterýž měl přijíti na svět.“⁷

Od těchto sester se učíme, že *jisté ženy* jsou učednice, které se zaměřují na Spasitele Ježíše Krista a skrze zaslíbení Jeho smírné oběti mají naději.

Jisté ženy z období Znovuzřízení, jež dodržovaly své smlouvy - ochota přinášet oběti

Jisté ženy v dávných dobách přinášely oběti, když svědčily o Ježíšovi a žily podle Jeho učení. *Jisté ženy* v raném období Znovuzřízení činily totéž. Drusilla Hendricksová spolu s rodinou patřila k těm, kteří jakožto nově obrácení trpěli během pronásledování Svatých v kraji Clay v Missouri. Její manžel po bitvě u řeky Crooked natrvalo ochrnul. Zůstalo na ní, aby se postarala o něj i o potřeby rodiny.

„Během jednoho obzvláště zneklidňujícího období, kdy rodině došly potraviny, si vzpomněla, že jí nějaký hlas řekl: ‚Vydrž, neboť Pán se postará.‘“

Když bylo třeba, aby se Drusillin syn přihlásil jako dobrovolník

k Mormonskému batalionu, zprvu to odmítala a v modlitbě zápolila s Nebeským Otcem do chvíle, kdy „jako by jí nějaký hlas řekl: ‚Nepřeješ si nejvyšší slávu?‘ Samozřejmě odpověděla: ‚Přeji.‘ A hlas na to: ‚Jak jinak ji podle tebe získáš – než tím, že přineseš největší oběti?‘“⁸

Od těchto *jistých žen* se učíme, že učednictví, jež dodržuje smlouvy, vyžaduje naši ochotu přinášet oběti.

Jisté ženy dnes - pamatují na Jeho návrat a připravují se ho oslavit

Zmínila jsem se o *jistých ženách* ve Spasitelově době a v raném období Znovuzřízení evangelia, ale co příklady učednictví a svědectví *jistých žen* v naší době?

Během cesty do Asie v rámci nedávného pověření mě znovu inspirovala setkání s mnoha *jistými ženami*. Zvláště velký dojem na mě udělala první generace členů v Indii, Malajsii a Indonésii, kteří se snaží doma žít v souladu s hodnotami evangelia, což někdy

vyžaduje velké oběti, neboť tyto hodnoty jsou v rozporu se zvyky rodiny a dané země. *Jisté ženy* napříč generacemi, s nimiž jsem se setkala v Hongkongu a na Tchaj-wanu, žehnají životu členů své rodiny, Církve a společnosti díky tomu, že se neustále zaměřují na Spasitele a v rámci dodržování smluv ochotně přinášejí oběti. Podobné *jisté ženy* jsou v celé Církvi.

Jedna *jistá žena*, která žehná mému životu již desítky let, bojuje posledních 15 let s vysilující, obtížnou a postupně se zhoršující chorobou zvanou myozitida s inkluzními tělísky. Přestože je upoutána na invalidní vozík, snaží se být vděčná a průběžně si píše seznam toho, co *dokáže*, v němž například uvádí: dokážu dýchat, dokážu polykat, dokážu se modlit a dokážu pocítovat lásku Spasitele. Téměř denně vydává své rodině a přátelům *jisté* svědectví zaměřené na Krista.

Nedávno jsem slyšela příběh Jenny. Je to navrátkví se misionářka, jejíž rodiče se rozvedli, zatímco sloužila na misi. Vyprávěla, jak ji pomyslení na návrat domů „děsilo k smrti“. Ale na konci

misie v Itálii, když se na cestě do USA zastavila v misijním domě, jí láskyplně posloužila *jistá žena*, manželka presidenta misie, tím, že jí prostě pročešala vlasy kartáčem.

O mnoho let později Jenny v životě požehnala jiná *jistá žena*, Terry, prezidentka Pomocného sdružení křtu a učednice Ježíše Krista – stalo se to v době, kdy byla Jenny povolána jako prezidentka Pomocného sdružení sboru. Jenny tehdy pracovala na své disertaci, aby získala doktorát. Nejenže jí Terry tehdy sloužila jako poradkyně, aby věděla, jak má vést, ale také s ní proseděla 10 hodin v nemocnici, když Jenny sdělili znepokojivou diagnózu – leukemie. Terry chodila za Jenny do nemocnice a vozila ji na lékařské kontroly. Jenny přiznává: „Párkrát jsem se v jejím autě pozvracela.“

Jenny navzdory své chorobě nadále statečně sloužila jako prezidentka Pomocného sdružení sboru. I ve své extrémní situaci vyřizovala z lůžka telefonáty a posílala zprávy a e-maily a zvala sestry, aby se za ní přišly

podívat. Rozesílala pohlednice a krátké dopisy a dávala tak sestrám najevo svou lásku na dálku. Když její sbor požádal o fotografii jejího předsednictva do kroniky sboru, dostal toto. Jelikož Jenny je sama *jistá žena*, vybízela všechny, aby sdíleli břemena druhých a také to její.

Jenny jakožto *jistá žena* svědčila: „Jsme tu nejen proto, abychom zachránili druhé, ale také abychom sami dosáhli spasení. A toto spasení pramení ze spolupráce s Ježíšem Kristem, z porozumění Jeho milosti, Usmíření a lásce, kterou k ženám Církve chová. Děje se tak prostými věcmi, jako je česání vlasů, zaslání vzkazu s inspirovaným a jasným poselstvím doprovázeným zjevením o naději a milosti či tím, že necháme ženy, aby nám sloužily.“⁹

Jsme-li rozrušené, nejisté, sklíčené, hříšné, smutné nebo je-li toho na nás moc, kéž přijmeme Pánovo pozvání pít Jeho živou vodu, jak to učinila *jistá žena* u studny, a vybízíme druhé, aby tak činili rovněž, zatímco vydáváme *jisté* svědectví: „Není-li on ale Kristus?“

Když se zdá život nespravedlivý, tak jak se jistě jevil Martě, když jí zemřel bratr, když prožíváme zármutek způsobený osamělostí, neplodností, smrtí někoho blízkého, postrádáním příležitosti se vdát a mít rodinu, rozvráceným domovem, ochromující depresí, fyzickou či duševní nemocí, tíživým stresem, úzkostí, závislostí, finančními obtížemi či celou řadou jiných příčin – kéž si vzpomeneme na Martu a vyslovíme podobné *jisté* svědectví: „*Ale i nyníť vím ... [a věřím], že jsi ty Kristus, Syn Boží.*“

Kéž pamatujeme na oněch mnoho *jistých žen*, které odmítly opustit našeho drahého Spasitele během trýznivé zkušenosti, kdy trpěl na kříži,

Jenny (uprostřed), sloužící navzdory onemocnění leukémií jako prezidentka Pomocného sdružení sboru, s členkami svého předsednictva.

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

a o několik hodin později se jim dostalo výsady být mezi prvními *jistými* svědky Jeho slavného Vzkříšení. Kež jsme Mu nablízku díky modlitbě a studiu písem! Přilhneme k Němu těsněji tím, že se každý týden připravíme a přijmeme posvátné symboly Jeho smírné oběti během obřadu svátosti a že budeme dodržovat smlouvy prostřednictvím služby druhým v době, kdy to budou potřebovat. Možná se pak budeme moci zařadit mezi *jisté ženy*, učednice Ježíše Krista, které oslaví Jeho velkolepý návrat ve chvíli, kdy znovu přijde.

Sestry, svědčím o láskyplných Nebeských rodičích, o Spasiteli Ježíši Kristu a o Jeho nekonečném Usmíření, jež pro nás vykonal. Vím, že Prorok Joseph Smith byl předustanoven prorokem Znovuzřízení. Vím, že Kniha Mormonova je pravdivá a byla přeložena mocí Boží. Jsme v dnešní době požehnání žijícím prorokem, presidentem Thomasem S. Monsonem. Těmito pravdami jsem si *jistá!* Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Poznámka: sestra Burtonová byla 1. dubna 2017 uvolněna jako generální presidentka Pomocného sdružení.

POZNÁMKY

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 3.
2. Lukáš 8:1–3; zvýraznění přidáno.
3. Lukáš 24:22–23; zvýraznění přidáno.
4. V angličtině má slovo *certain* [jistý] rovněž význam „určitý“ či „některý“. Dnes bych si však přála zdůraznit hlavně jeho význam související s ujištěním, sebedůvěrou a věrností.
5. Jan 4:29.
6. Jan 4:39.
7. Jan 11:21–22, 27; zvýraznění přidáno.
8. Viz Jennifer Reeder a Kate Holbrook, eds., *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017), 51–52.
9. Použito se svolením autorky, Jennifer Reederové, odbornice na ženy v dějinách 19. století z Oddělení církevní historie.

„Pokoj svůj dávám vám“

Pán slíbil pokoj svým učedníkům, když se chystal je opustit. Totéž zaslíbení dal i nám.

Drahé sestry, dnes večer jsme požehnáni Duchem Božím. Inspirované proslovy od sestry, které jsou mocnými vedoucími, a hudba posílily naši víru a prohloubily naši touhu dodržovat posvátné smlouvy, které jsme uzavřeli s naším milujícím Nebeským Otcem. Pocítili jsme větší lásku k Pánu Ježíši Kristu a vděčnost za zázračný dar Jeho smírné oběti.

Mé dnešní poselství je prosté. Dnes večer všichni pociťujeme pokoj. Každý z nás by rád často pociťoval takovýto pokoj ve svém nitru, ve své rodině i s lidmi kolem nás. Pán slíbil pokoj svým učedníkům, když se chystal je opustit. Totéž zaslíbení dal i nám. Ale řekl, že nám dá pokoj svým způsobem, nikoli podle způsobu světa. Svůj způsob seslání pokoje popsal takto:

„Utěšitel pak, ten Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, onť vás naučí všemu, a připomenetť vám všechno, což jsem koli mluvil vám.“

Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiť se srdce vaše, ani strachuj.“ (Jan 14:26–27.)

Synové Mosiášovi potřebovali tento dar pokoje, když se vydali na misii k Lamanitům. Když si uvědomili velikost svého úkolu, pociťovali něco více než jen trochu úzkosti, a tak se modlili o útěchu. A „Pán je navštívil Duchem svým a pravil jim: Budte utěšeni. A oni byli utěšeni.“ (Alma 17:10; viz také Alma 26:27.)

Čas od času možná toužíte po pokoji, když čelíte nejistotě a když vám připadá, že vám hrozí nějaké těžkosti.

Synové Mosiášovi získali ponaučení, které Pán dal i Moronimu. Toto ponaučení je vodítkem pro nás všechny: „Jestliže lidé přijdou ke mně, ukáži jim jejich slabost. Dávám lidem slabost, aby mohli býti pokorní; a milost má postačuje pro všechny, kteří se přede mnou pokoří; neboť pokoří-li se přede mnou a budou-li míti víru ve mne, pak učiním, že slabé věci se pro ně stanou silnými.“ (Eter 12:27.)

Moroni řekl, že když slyšel „tato slova, byl ... utěšen“. (Eter 12:29.) Mohou být útěchou pro každého z nás. Ti, kteří nevidí své slabosti, nečiní žádný pokrok. Když si své slabosti uvědomujete, je to požehnání, protože vám to pomáhá uchovat si pokoru a nutí vás to obracet se ke Spasiteli. Duch vás nejen utěšuje, ale je to také prostředník,

skrže něhož mění Usmíření samotnou vaši povahu. Slabé věci se pak stávají silnými.

Satan bude občas zkoušet vaši víru; stává se to všem učedníkům Ježíše Krista. Vaší obranou před těmito útoky je uchovávat si Ducha Svatého jako svého společníka. Duch vám vnese do duše pokoj. Bude vás nabádat, abyste kráčely s vírou kupředu. A přinese vám vzpomínky na ony chvíle, kdy jste pociťovaly světlo a lásku Ježíše Krista.

Schopnost pamatovat si je možná jedním z nejdrahocennějších darů, které vám může Duch dát. Ten „připomenetť vám všechno, což ... koli [Pán] mluvil vám“. (Jan 14:26.) Může to být vzpomínka na zodpovězenou modlitbu, na přijatý kněžský obřad, na potvrzení svědectví či na okamžik, kdy jste ve svém životě viděly, jak vás vede ruka Boží. A třeba někdy v budoucnu, až budete potřebovat posilu, vám Duch může připomenout pocity, které jste měly během tohoto shromáždění. Modlím se, aby tomu tak bylo.

Jedna vzpomínka, kterou mi Duch často přináší na mysl, se týká večerního shromáždění svátosti, které se konalo před mnoha lety v jednom plechovém přístřešku v rakouském Innsbrucku. Přístřešek se nacházel pod železniční tratí. Bylo tam přítomno asi dvanáct lidí, kteří seděli na dřevěných židlích. Většina z nich byly ženy – několik mladších a několik starších. Když byla členům tohoto malého shromáždění podávána svátost, viděl jsem slzy vděčnosti. Pociťoval jsem lásku, kterou Spasitel k těmto Svatým chová, a oni ji pociťovali také. Ale nejvíce si vybavuji zážrak v podobě světla, jež jakoby naplňovalo onen plechový přístřešek a přinášelo s sebou pocit pokoje. Byla noc a nebyla tam okna, ale celá místnost byla ozářena jako poledním sluncem.

Světlo Svatého Ducha bylo onoho večera zářivé a překypující. A okny, kterými toto světlo vstoupilo, byla pokorná srdce Svatých, kteří předstoupili před Pána se snahou získat odpuštění hříchů a kteří se zavázali, že na Něj budou vždy pamatovat. V oně chvíli na Něj nebylo těžké pamatovat, a díky vzpomínce na onen posvátný zážitek pro mě bylo snazší pamatovat na Něho a na Jeho Usmíření i během následujících let. Onoho dne se zaslíbení v modlitbě svátosti, aby byl Duch s námi, naplnilo a přineslo pocit světla a pokoje.

Podobně jako vy jsem i já vděčný za ony mnohé příležitosti, kdy mě Pán navštívil svým Utěшитelem, když jsem potřeboval pokoj. Náš Otec v nebi má ale zájem nejen o naši útěchu, ale i o náš pokrok směrem vzhůru. „Utěšitel“ je jen jedním z označení, kterými se Duch Svatý v písmech popisuje. Zde je další: „A nyní, vpravdě, vpravdě, pravím tobě, vlož důvěru svou v toho

Ducha, který pobízí činiti dobro.“ (NaS 11:12.) Dobro, k jehož konání vás Duch povede, se bude nejčastěji týkat pomoci někomu jinému obdržet útěchu od Boha.

Pán vás ve své moudrosti přivedl k sobě v organizacích a třídách ve své Církvi. To učinil proto, aby prohloubil vaši schopnost konat dobro. V těchto organizacích máte konkrétní pověření sloužit druhým v Jeho zastoupení. Pokud jste například mladá žena, mohl vás biskup nebo vedoucí Mladých žen požádat, abyste nabídla pomocnou ruku vavřínové dívce, která se stala, jak to někdy nazýváme, „méně aktivní“. Vy ji možná znáte lépe než biskup nebo vedoucí Mladých žen. Vy možná víte, že má nějaké starosti doma nebo ve škole nebo možná na obou místech. Vaši vedoucí možná nevědí, proč pocítili vnuknutí požádat vás, abyste jí pomohla, ale Pán to ví a On řídí tuto práci skrze inspiraci svého Ducha.

Abyste ve svém úsilí byla úspěšná, bude zapotřebí zázraku změny jak ve vašem srdci, tak v srdci mladé ženy, k jejíž záchraně jste byla poslána – a k tomu je zapotřebí společenství Ducha Svatého. Duch vám umožní vidět onu méně aktivní vavřínovou dívku tak, jak ji vidí Pán. Pán zná její srdce i srdce vaše a ví, jaké možnosti změněné srdce má. Může vás obě navštívit svým Duchem, aby vás inspiroval pokorou, odpuštěním a láskou.

Tento Duch může inspirovat slova, skutky a trpělivost nezbytné k tomu, abyste pozvaly ovečku zpět do stáda. A může se dotknout srdce členek třídy Vavřínových dívek, aby s láskou přivítaly ztracenou ovečku, aby, když se vrátí, pocítila, že se vrátila domů.

Vaše schopnost konat dobro jakožto skupina Božích dcer bude do značné míry záviset na jednotě a lásce, které mezi vámi panují. Toto je další dar pokoje, který přichází skrze Ducha Svatého.

Alma toto chápal. A právě proto naléhavě žádal svůj lid, „že mezi nimi nemá být sváru, ale že mají vyhlížeti kupředu jednotejně majíce jednu víru a jeden křest a majíce srdce svá spojená v jednotě a ve vzájemné lásce“. (Mosiáš 18:21.)

Jednota je pro nás nezbytná, máme-li mít Ducha ve své třídě či v rodině. Ale ze zkušenosti víte, stejně jako já, že tuto láskyplnou jednotu je těžké udržet. Vyžaduje to, abychom měli jako společníka Ducha Svatého, který nám otevře oči a zjmenuje city.

Pamatuji si, jak jednou náš sedmi nebo osmiletý syn skákal na posteli tak, že jsem se bál, že ji zničí. Pocítil jsem záblesk nespokojenosti a rychle se vydal nastolit v domě pořádek. Chytil jsem syna za jeho malá ramínka a zvedl ho do úrovně, kde se naše oči setkaly.

Duch mi do mysli vložil určitá slova. Byl to tichý hlas, ale pronikl mi do

srdce a řekl: „Držíš úžasnou bytost.“
Jemně jsem ho posadil zpátky na postel a omluvil se.

Nyní se stal oním úžasným mužem, kterého mi Duch Svatý umožnil vidět před 40 lety. Budu na věky vděčný za to, že mě Pán osvobodil od nelaskavých pocitů tím, že seslal Ducha Svatého, který mi umožnil vidět dítě Boží tak, jak ho viděl On.

Jednota, o níž ve své rodině i v Církvi usilujeme, nastane tehdy, když umožníme Duchu Svatému mít vliv na to, co vidíme, když se jeden na druhého díváme – a dokonce když jeden o druhém přemýšlíme. Duch se dívá s čistou láskou Kristovou. Poslechněte si slova, kterými Mormon popsal pravou lásku. Vzpomeňte si na chvíle, kdy jste ji pociťovali.

„Pravá láska je trpělivá a je dobrotivá a nezávidí a není nadutá, nehledá své, nedá se snadno vydráždit, neobmýšlí zlého a neraduje se z nepravosti, ale raduje se v pravdě, snáší všechny věci, věří všem věcem, doufá ve všechny věci a ve všech věcech vytrvá.“

Pročež, milovaní bratři moji [a já dodávám: a sestry moje], nemáte-li pravou lásku, nejste ničím, neboť pravá láska nikdy nepomíjí. Pročež, přilněte k pravé lásce, která je největší

ze všeho, neboť všechny věci musejí pominouti –

Ale pravá láska je čistá láska Kristova a vytrvá na věky; a kdokoli bude posledního dne shledán, že ji má, s tím bude dobře.

Pročež, milovaní bratři moji [a sestry moje], modlete se k Otci z celé síly srdce, abyste mohli být naplněni touto láskou, kterou uděluje všem, kteří jsou pravými následovníky Syna jeho, Ježíše Krista; abyste se mohli stát syny [a dcerami] Božími; abychom, až se zjeví, byli jako on, neboť ho budeme vidět takového, jaký je; abychom mohli mít tuto naději; abychom mohli být očištěni tak, jako on je čistý.“ (Moroni 7:45–48.)

Toto je cíl, který má Otec v nebi pro vás, své drahocenné dcery. Může vám to připadat jako cíl vzdálený, ale z Jeho pohledu nejste tak daleko. A tak vás navštěvuje svým Duchem, aby vás utěšoval, povzbuzoval a inspiroval k tomu, abyste kráčely dál.

Zanechávám vám své spolehlivé svědectví, že Otec vás zná, miluje vás a slyší vaše modlitby. Jeho Milovaný Syn vás vyzývá, abyste přišly k Němu. A Otec a Syn sesílají Ducha Svatého, aby vás doprovázel ve vašem úsilí sloužit v Jejich zastoupení druhým.

Díky Usmíření Ježíše Krista bude mít stále společenství Ducha Svatého posvěcující a očišťující účinek na vašeho ducha. Budete pociťovat pokoj, který Spasitel slíbil zanechat svým učedníkům. A s tímto pokojem přijde jasná naděje a pocit světla a lásky od Otce a Jeho Milovaného Syna, který vede své království na zemi skrze zjevení svému žijícímu proroku. O tom svědčím v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Shromažďování rodiny Boží

Bůh Otec si přeje, aby se Jeho děti zase vrátily domů, v rodinách a ve slávě.

Drazí bratři a sestry, raduji se z příležitosti být s vámi na začátku tohoto zasedání generální konference. Co nejsrdečněji vás vítám.

Pro Svaté posledních dnů generální konference je a vždy byla dobou shromažďování. Již dlouho se všichni nemůžeme fyzicky shromažďovat na jednom místě, ale Pán zajistil, aby požehnání generální konference mohla dosahovat až k vám, ať jste kdekoli. Ač je působivé vidět Svaté shromáždění v tomto velkém Konferenčním centru, my, kteří stojíme u tohoto řečnického pultu, máme vždy na mysli i miliony lidí, jež se s námi ke sledování a poslechu konference shromáždily po celém světě. Mnozí z vás jste se shromáždili s rodinou; někteří jste možná s přáteli nebo s dalšími členy Církve.

Ať jste kdekoli a nasloucháte mému hlasu jakkoli, prosím vězte, že i když s námi nejste osobně, pocítujeme, že jste s námi duchem. Doufáme, že všichni se s námi budete cítit zajedno – že budete pocítovat duchovní sílu, jež přichází vždy, když se skupina věřících shromáždí ve jméno Ježíše Krista.

Pocítil jsem vnuknutí, abych k vám dnes promluvil o jiném druhu

shromažďování. Toto shromažďování se neodehrává jen jednou za půl roku jako generální konference. Namísto toho probíhá neustále od prvních dní Znovuzřízení Církve a v posledních letech se urychluje. Mám na mysli shromažďování rodiny Boží.

Při popisu tohoto shromažďování bude možná nejlepší začít ještě před tím, než jsme se narodili, před tím, co Bible nazývá počátkem (viz Genesis 1:1). V té době jsme žili s Nebeským Otcem jako Jeho duchovní děti. To platí o každém člověku, který kdy žil na zemi.

Oslovení „bratr“ nebo „sestra“ totiž nejsou jen přátelským pozdravem či projevem náklonnosti. Vyjadřují věčnou pravdu: Bůh je doslovným Otcem celého lidstva; všichni jsme součástí Jeho věčné rodiny. Protože nás miluje láskou dokonalého Otce, přeje si, abychom se rozvíjeli, dělali pokroky a stali se takovými, jako je On. Ustanovil plán, podle něhož máme přijít na zemi, do rodin, a získat zkušenosti, jež nás připraví na to, abychom se vrátili k Němu a žili jako On.

Ústředním prvkem tohoto plánu bylo zaslíbení, že Ježíš Kristus nabídne sám sebe jako oběť, aby nás zachránil od hříchu a smrti. Naším úkolem v tomto plánu je přijmout Spasitelovu oběť tím, že budeme poslušni zákonů

a obřadů evangelia. Vy i já jsme tento plán přijali. Vlastně jsme se z něj radovali, i když to mělo znamenat, že z přítomnosti našeho Otce odejdeme a zapomeneme na to, co jsme s Ním prožili.

Ale nebyli jsme sem posláni v naprosté temnotě. Všichni jsme dostali část Božího světla, jemuž se říká „Světlo Kristovo“, aby nám pomohlo rozlišovat mezi tím, co je dobré a zlé, správné a špatné. Proto dokonce i ti, kteří mají jen malou nebo žádnou znalost Otcova plánu, mohou v srdci pocítovat, že určité jednání je správné a morální, a jiné není.

Naše vnímání toho, co je dobré a co špatné, se zdá být obzvláště intenzivní, když vychováváme děti. Téměř každý

rodič má vrozenou touhu učit své děti mravním ctnostem. Toto je součástí zázraku, jímž je plán Nebeského Otce. Bůh si přeje, aby Jeho děti přišly na zemi podle věčného rodinného vzoru, jenž existuje v nebi. Rodiny jsou základní organizační jednotkou věčných sfér, a tak si přeje, aby byly základní jednotkou i na zemi. Ačkoli pozemské rodiny mají k dokonalosti daleko, poskytují Božím dětem tu nejlepší šanci být přivítány na svět s tou jedinou pozemskou láskou, jež se blíží té, kterou jsme pocítovali v nebi – láskou rodičovskou. Rodiny jsou také nejlepším prostředkem k uchovávání a předávání morálních ctností a pravdivých zásad, jež nás s největší pravděpodobností dovedou zpět do Boží přítomnosti.

Jen velmi nepatrnému počtu Božích dětí se v tomto životě podaří získat úplné porozumění Božímu plánu a zároveň mít přístup ke kněžským obřadům a smlouvám, díky nimž může v našem životě plně působit moc Spasitelova Usmíření. Je možné, že i ti s těmi nejlepšími rodiči žijí věrně podle světla, jež mají, ale nikdy neuslyší o Ježíši Kristu a Jeho Usmíření, ani nebudou vyzváni k tomu, aby se v Jeho jménu dali pokřtít. Tak tomu bylo a je s bezpočtem milionů našich bratrů a sester v průběhu celé historie světa.

Někteří to mohou považovat za nespravedlnost. Mohou to chápat i jako důkaz, že pro spasení žádný plán ani konkrétní podmínky neexistují – a domnívají se, že spravedlný, milující Bůh by nestvořil plán, jenž by byl dostupný jen tak malému počtu Jeho dětí. Jiní lidé mohou dospět k závěru, že Bůh musel určitě předem rozhodnout, které své děti spasí a poskytne jim evangelium, zatímco ty, které evangelium nikdy neslyšely, zkrátka nejsou „vyvolené“.

Ale vy i já díky pravdám znovuzřízeným skrze Proroka Josepha Smitha víme, že Boží plán je mnohem láskyplnější a spravedlnější. Nebeský Otec si velmi přeje shromáždit a požehnat celou svou rodinu. I když ví, že ne všechny Jeho děti se nechají shromáždit, Jeho plán dává každému možnost Jeho nabídku přijmout, nebo odmítnout. A rodiny jsou základem tohoto plánu.

Před mnoha staletími prorok Malachiáš řekl, že přijde den, kdy Bůh pošle Eliáše, aby „obrátí srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich“ (Malachiáš 4:6.)

Toto proctví bylo tak důležité, že ho citoval i Spasitel, když po svém Vzkříšení navštívil americký kontinent. (Viz 3. Nefi 25:5–6.) A když Proroka Josepha Smitha navštívil anděl Moroni, i on citoval toto proctví o Eliášovi a srdcích, otcích a dětech. (Viz Joseph Smith–Životopis 1:36–39.)

Dnes je 1. dubna. Za dva dny, 3. dubna, uplyne 181 let ode dne, kdy se Malachiášovo proctví naplnilo. Toho dne Eliáš skutečně přišel a předal Josephu Smithovi kněžskou moc k pečeti rodin na věky. (Viz NaS 110:13–16.)

Od toho dne do dnešní doby zájem o pátrání ve vlastní rodinné historii exponenciálně roste. Lidé jsou čím dál více přitahováni ke svým předkům a zdá se, že něčím více než jen běžnou zvědavostí. Po celém světě vznikají genealogické knihovny, společnosti a technologie, které tento zájem podporují. Schopnost internetu urychlit a zlepšit komunikaci umožňuje rodinám společně bádát v rodinné historii tak rychle a důkladně, jak to dosud nebylo možné.

Proč se toto vše děje? Z nedostatku lepšího vyjádření tomu říkáme „duch Eliášův“. Mohli bychom to stejně tak

nazvat i naplněním proctví. Vydává vám svědectví, že Eliáš skutečně přišel. Srdce dětí – vaše i moje – se obrací k našim otcům, k našim předkům. Náklonnost, kterou pocítujete ke svým předkům, je součástí naplňování tohoto proctví. Je hluboce zakořeněná ve vašem vnímání toho, kdo jste. Ale není to jen záležitost zděděné DNA.

Budete-li se řídit nabádáním zabývat se svou rodinnou historií, můžete například zjistit, že váš vzdálený příbuzný sdílí některé rysy vašeho obličejce nebo váš zájem o knihy či váš pěvecký talent. Může to být velmi zajímavé i poučné. Avšak pokud zde vaše práce skončí, pocítíte, že tu něco chybí. Je to proto, že shromažďování a sjednocování rodiny Boží vyžaduje něco více než jen vřelé pocity. Je zapotřebí posvátných smluv uzavřených ve spojitosti s kněžskými obřady.

Mnoho vašich předků tyto obřady neobdrželo. Avšak vy jste je díky Boží prozřetelnosti obdrželi. A Bůh věděl, že vás bude k vašim předkům přitahovat láska a že budete mít technické možnosti je najít. Také věděl, že budete žít v době, kdy přístup ke svatým chrámům, kde lze tyto obřady vykonávat, je větší než kdykoli jindy v historii.

A věděl, že vám může důvěřovat, že tuto práci za své předky vykonáte.

Všichni máme samozřejmě mnoho naléhavých a důležitých zodpovědností, jež vyžadují naši pozornost a čas. Všichni zjišťujeme, že část toho, co od nás Pán očekává, je nad naše možnosti. Naštěstí Pán umožňuje každému z nás pocítovat sebedůvěru a uspokojení ve veškeré naší službě, včetně služby v oblasti rodinné historie. Získáváme sílu dělat to, o co nás žádá, skrze víru, že Spasitel nedává příkázání, „aniž by pro [nás] připravil cestu, [abychom mohli] uskutečnit věc, kterou [nám] přikazuje“. (1. Nefi 3:7.)

Z vlastní zkušenosti vím, že je to pravda. Před mnoha lety jsem se jako univerzitní student setkal s mužem, jenž pracoval pro jednu z největších počítačových společností na světě. Bylo to na začátku éry počítačů a stalo se, že jeho firma ho vyslala prodat počítače Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Nakolik jsem byl schopen posoudit, tento obchodník neměl žádnou náboženskou víru. Přesto však překvapeně a udiveně řekl: „V této církvi se věnovali tomu, čemu říkájí ‚genealogie‘ – hledali jména lidí, kteří jsou mrtví, a snažili se najít své předky. Lidé, většinou ženy,

pobíhali všude mezi kartotékami a na malých lístcích vyhledávali informace.“ Pokud si to dobře vybavuji, řekl, že tyto ženy měly tenisky, aby mohly běhat trochu rychleji. Tento obchodník pokračoval: „Když jsem viděl rozsah toho, čeho se snaží dosáhnout, uvědomil jsem si, že jsem objevil důvod, proč byly počítače vynalezeny.“

Částečně měl pravdu. Počítače měly hrát důležitou roli v budoucí práci na rodinné historii – jen zrovna ne ty počítače, které prodával. Jistý inspirovaný vedoucí Církve se rozhodl počítače od něj nekoupit. Církev si měla počkat na technologii, o které se v té době nikomu ještě ani nesnilo. Během mnoha let od té doby jsem však poznal, že ani ta nejlepší technologie nedokáže nikdy nahradit zjevení z nebe, podobné tomu, jež obdržel onen církevní vedoucí. Toto je duchovní práce a Pán ji řídí skrze svého Svatého Ducha.

Před několika týdny jsem pracoval na své rodinné historii – s konzultantem po boku a s dalším pomocníkem na telefonu. Na monitoru počítače přede mnou byl problém, který přesahoval mou schopnost jakožto smrtelníka ho vyřešit. Viděl jsem dvě jména, jež mi byla zaslána díky zázrakům technologií a která patřila lidem, kteří nejspíše čekali na chrámový obřad. Problém byl však v tom, že jména se lišila – ale měl jsem důvod se domnívat, že se může

jednat o jednoho a téhož člověka. Mým úkolem bylo určit, co je pravda.

Požádal jsem své konzultanty, aby mi to řekli. Oni odvětili: „Ne, rozhodnout se musíte vy.“ A byli si zcela jisti tím, že pravdu naleznou. Počítač, přes veškeré své možnosti a informace, mi přenechal to požehnání, že jsem se mohl dívat na tato jména na monitoru, hodnotit dostupné údaje, snažit se dál bádát, v duchu se modlit a objevit pravdu. Během modlitby jsem s jistotou poznal, co dělat – tak jako v jiných situacích, když jsem při řešení problému musel spoléhat na nebeskou pomoc.

Nevíme, jaké zázraky lidé díky Boží inspiraci vytvoří, aby pomáhaly při Jeho díle spočívajícím ve shromáždování Jeho rodiny. Avšak jakkoli zázračné vynálezy to budou, k jejich používání bude zapotřebí Ducha, jenž působí v lidech, jako jste vy i já. To by nás nemělo překvapovat. Koneckonců jsou to milovaní synové a dcery Boží. Bůh se šle jakoukoli inspiraci, jež bude zapotřebí, aby jim dal příležitost se k Němu vrátit.

Na Eliášova ducha reaguje v posledních letech inspirujícím způsobem i mládež Církve. Mnozí mají nyní chrámové doporučení s omezeným použitím a často ho používají. V chrámových křtitelnicích je rušněji než dříve; některé chrámy musely upravit i svůj časový rozvrh, aby vyhovely rostoucímu počtu mladých lidí, kteří chrám navštěvují.

Bývalo vzácnou, ale vítanou výjimkou, že si mladí lidé přinesli do chrámu jména vlastních předků. Nyní je to běžné a tito mladí lidé velmi často tyto předky osobně vyhledali.

Navíc mnozí mladí zjistili, že díky času věnovanému bádání v rodinné historii a chrámové práci se prohlubuje jejich svědectví o plánu spasení. Díky tomu v jejich životě roste vliv Ducha

a zmenšuje se vliv protivníka. Pomáhá jim to cítit se blíže své rodině a blíže Pánu Ježíši Kristu. Poznávají, že tato práce přináší spasení nejen mrtvým, ale i nám všem. (Viz NaS 128:18.)

Mládež tuto vizi přijala obdivuhodně; jejich rodiče je nyní musí dohnat. Díky práci vykonané těmito mladými lidmi nyní mnoho lidí v duchovním světě přijalo křest a čekají na další obřady, které mohou v chrámech na tomto světě vykonat pouze dospělí. Dílo shromáždování rodiny Nebeského Otce není určeno jen mladým lidem a není určeno jen parodiciům. Je určeno každému. My všichni jsme shromáždovatelé.

Je to dílo naší generace, kterou apoštol Pavel nazval dispensací plnosti časů, kdy, jak on sám řekl, Bůh „v jedno [shromáždí] všecko v Kristu, buď nebeské věci, buď zemské“. (Efezským 1:10.) Toto je možné skrze dílo Usmíření Božího Milovaného Syna – Ježíše Krista. Díky Němu členové naší rodiny, „kteříž ... někdy byli dalecí, blízcí učiněni [jsou] skrze krev Kristovu. Nebo onť jest pokoj náš, kterýž učinil oboje jedno, zbořiv hradbu dělicí na různu.“ (Efezským 2:13–14.) Zažili jste to, podobně jako já, když jste pocítili nárůst lásky při pohledu na fotografii některého svého předka. Pocítili jste to v chrámu, když vám připadalo, že jméno na kartičce je více než jen jméno, a vy jste se nemohli zbavit dojmu, že tento člověk o vás ví a pocituje vaši lásku.

Svědčím o tom, že Bůh Otec si přeje, aby se Jeho děti zase vrátily domů, v rodinách a ve slávě. Spasitel žije. Řídí tuto práci a žehná jí, bdí nad námi a vede nás. Děkuje vám za věrnou službu při shromáždování rodiny svého Otce; a já vám slibuji onu inspirovanou pomoc, kterou hledáte a potřebujete. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

M. Joseph Brough

Druhý rádce v Generálním předsednictvu Mladých mužů

Jeho ruka nás vede každý den

Nebeský Otec ví, lépe než kdokoli jiný, co vy i já potřebujeme

Jedním z nejcennějších nástrojů Nebeského Otce k vedení Jeho dětí jsou spravedliví prarodiče. Takovou ženou byla i matka mého otce. Jednou, když jsem byl příliš malý na to, abych si to pamatoval, mě tatínek ukázněval. Babička ho při tom sledovala a řekla: „Monte, myslím, že jsi na něho příliš přísný.“

Tatínek odpověděl: „Mami, své děti si budu kárat, jak chci.“

A moje moudrá babička tiše odvětila: „A já také.“

Jsem si jistý, že můj otec toho dne moudrého vedení své matky uposlechl.

V souvislosti s vedením si možná vybavíme všem známou a oblíbenou náboženskou píseň „Já Boží dítě jsem“. V refrénu se zpívá: „Uč mne, veď mne, kráčeť se mnou, abych správně žil.“¹

Až donedávna jsem refrén považoval za božský pokyn určený rodičům. Když jsem ale o těchto slovech přemítal, uvědomil jsem si, že mimo zmíněný pokyn se v nich skrývá ještě mnohem hlubší význam. Každý z nás osobně denně prosí Nebeského Otce, aby nás učil, vedl a kráčel s námi.

President Dieter F. Uchtdorf vysvětlil: „Náš Otec v nebi zná potřeby svých dětí lépe než kdokoli jiný. Jeho dílem

a slávou je pomáhat nám při každé příležitosti tím, že nám dává úžasné časné i duchovní zdroje, které nám pomáhají na cestě vedoucí zpět k Němu.“²

Naslouchejte těm slovům – Nebeský Otec ví, lépe než kdokoli jiný, co vy i já potřebujeme. Proto pro každého z nás vytvořil balíček osobní péče šitý na míru. Obsahuje mnoho prvků. Patří k nim Jeho Syn a Usmíření, Duch Svatý, prikázání, písmo, modlitba, proroci, apoštolové, rodiče, prarodiče, místní

vedoucí Církve a mnoho dalšího – to vše, aby nám pomohl vrátit se a žít jednoho dne opět s Ním.

Dovoluťe mi podělit se s vámi o několik prvků z balíčku péče, které mi pomáhají uvědomit si, že milující Otec učí a vede mě i mou rodinu a kráčí s námi. Modlím se o to, aby si každý z vás díky svým zkušenostem uvědomil, že Nebeský Otec vás učí, vede a kráčí s vámi, a že díky tomuto poznání půjdete vpřed s důvěrou a s vědomím, že nikdy nejste úplně sami.

Klíčovými prvky zmíněného balíčku péče jsou prikázání Nebeského Otce. Alma prohlásil: „Zlovolnost nikdy nebyla štěstím.“³ Tolerování nevhodného chování bez laskavého usměrnění představuje falešné slitování a posiluje častý dojem, že zlovolnost ve skutečnosti možná štěstím je. Samuel Lamanita tuto představu jasně vyvrátil: „Usilovali jste o štěstí v konání nepravosti, což se protíví povaze oné spravedlivosti, jež je ve velikém a Věčném vládci našem.“⁴

Nebeský Otec nám skrze své proroky neustále připomíná, že štěstím je

spravedlivost. Král Beniamin například učil tomu, že Nebeský Otec „požaduje, abyste činili, jak vám přikázal; za což, činíte-li to, vám okamžitě žehná“.⁵ V další náboženské písni je podobná připomínka:

*Dbej přikázání. Dbej přikázání!
Ta mír vždy dají, vždy tě ochrání.
On pošle dary – svá požehnání.⁶*

Zhruba v době svých 14. narozenin jsem o některých z těchto požehnání získal jisté ponaučení. Všiml jsem si změny v chování svých rodičů. Po zvážení toho, co jsem pozoroval, jsem se zeptal: „Jedeme na misií?“ Výraz šoku v matčině tváři mi mé podezření potvrdil. Později jsme se se sourozenci na rodinné radě dozvěděli, že rodiče byli povoláni předsedat jedné misií.

Žili jsme na nádherném ranči ve Wyomingu. Z mého pohledu byl život dokonalý. Mohl jsem přijít domů ze školy, splnit si povinnosti a jít lovit, rybařit nebo na procházku se psem.

Krátce poté, co jsem se o povolání dozvěděl, jsem si uvědomil, že se budu muset vzdát svého psa Bluea. Šel jsem za tatínkem a zeptal jsem se, co mám se psem udělat. Přál jsem si zdůraznit nespravedlivost toho, co Bůh požaduje. Tatínkovou odpověď nikdy

nezapomenu. Řekl: „To nevím. S námi asi jet nemůže, tak by ses měl zeptat Nebeského Otce.“ Takovou odpověď jsem nečekal.

Začal jsem číst Knihu Mormonovu. Upřímně jsem se modlil, abych zjistil, zda se svého psa musím vzdát. Odpověď jsem neobdržel v okamžiku; spíše se mi na mysl vracela tato pronikavá myšlenka: „Nebud' pro své rodiče přítěží. Nebud' přítěží. Tvé rodiče jsem povolal.“

Věděl jsem, co ode mě Nebeský Otec požaduje. Toto poznání nezmírnilo bolest z toho, že jsem se svého psa musel vzdát. Tato malá oběť však obměkčila mé srdce a já jsem při hledání vůle Nebeského Otce našel pokoj.

Děkuji Nebeskému Otci za požehnání a štěstí, jež jsem našel skrze písmo, modlitbu, Ducha Svatého a způsobilého pozemského otce, který se pro své děti zhostil role hlavního učitele evangelia. Učili mne, vedli mne, a dokonce kráčeli se mnou, abych správně žil – obzvláště, když jsem musel vykonat něco obtížného.

Kromě těchto prvků balíčku péče, o kterých jsem se zmínil, je každý z nás požehnan i vedoucím kněžství, který nás učí a vede.

President Boyd K. Packer řekl: „Biskupové jsou inspirováni! Každý

z nás má svobodu jednání a může se rozhodnout přijmout nebo zavrhnout rady vedoucích, nikdy však nepřehlížejte rady biskupa, ať už je udělil od řečnického pultu, nebo osobně.“⁷

Tito muži se snaží zastupovat Pána. Ať jsme staří nebo mladí, když Satan chce, abychom si mysleli, že je vše ztraceno, máme biskupy, aby nás vedli. Když mluvívám s biskupy, pozoruji jedno společné téma, které se týká vyznání neposlušnosti nebo nevinných, kteří trpí nesmírnými příkořími. Biskupové si okamžitě přejí vyjádřit lásku, kterou Nebeský Otec k danému člověku chová, a touhu kráčet mu po boku, aby našel cestu domů.

Snad nejvýznamnější prvek balíčku péče Nebeského Otce je popsán těmito slovy: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal.“⁸

Abyste nás Ježíš Kristus naučil všemu, co je třeba činit, kráčel před námi a dal nám dokonalý příklad, jež se musíme snažit napodobovat. S otevřenou náručí nás vybízí, abychom šli a následovali Ho.⁹ A když klopýtneme, což se stává všem, připomíná nám: „Neboť viz, já, Bůh, jsem vytrpěl tyto věci za všechny, aby oni nemuseli trpět, jestliže budou činit pokání.“¹⁰

Je to úžasný dar! Pokání není trest; je to výsada. Je to výsada, která nás učí

a vede. Není divu, že písma prohlašují, že nemáme učit ničemu kromě pokání.¹¹

Nebeský Otec má mnoho prostředků, ale často si bere na pomoc druhého člověka. Denně nám dává příležitosti učit, vést a kráčet s někým, kdo je v nouzi. Musíme následovat příklad Spasitele. I my musíme být zapojeni do díla Nebeského Otce.

Jako Generální předsednictvo Mladých mužů víme, že mládež je pozeňována, když má rodiče a vedoucí, kteří jednají jménem Nebeského Otce tím, že je učí, vedou a kráčí s nimi. Uvedu tři zásady,¹² které nám pomohou stát se součástí balíčku péče Nebeského Otce o druhé:

Zaprvé – je třeba trávit s mládeží čas. Tuto myšlenku zdůraznil prezident Henry B. Eyring: „Jsou určité věci, které můžeme dělat, na nichž záleží nejvíce. To, co je při výuce nauky ještě mocnější než naše slova, je náš příklad života podle ní.“¹³ Abychom mládež mohli vést, musíme s ní trávit čas. Věnovat čas je výrazem lásky, který nám umožňuje učit slovem i příkladem.

Zadruhé – abychom mládež opravdu vedli, musíme ji spojovat s nebem. Vždy přijde čas, kdy každý z nás musí stát sám. Jen Nebeský Otec může být s námi, aby nás vedl za všech dob a na všech místech. Naše mládež musí vědět, jak vyhledat vedení Nebeského Otce.

Zatřetí – musíme mládež nechat vést druhé. Jako milující rodič, jenž drží za ruku batole, které se učí chodit, musíme mládež nechat, aby mohla činit pokrok. Nechat mládež vést druhé vyžaduje trpělivost a lásku. Je to těžší a trvá to déle, než kdybychom to udělali sami. Mohou na cestě klopýtat, ale my kráčíme s nimi.

Bratři a sestry, v životě nastanou chvíle, kdy se pozeňování vedení budou

zdát vzdálená či nedostupná. Pro tyto případy nouze nám starší D. Todd Christofferson dal toto zaslíbení: „Kéž jsou ... vaše smlouvy tím nejdůležitějším a kéž je vaše poslušnost neochvějná. Pak můžete žádat s vírou, aniž byste pochybovali, podle svých potřeb, a Bůh vám odpoví. Bude vám pomáhat, zatímco bdíte a pracujete. A ve svém čase a svým způsobem k vám vztáhne ruku se slovy: „Zde jsem.““¹⁴

V jednom takovém období jsem usiloval o radu Nebeského Otce skrze neustálou a procítěnou modlitbu déle

než rok, abych našel řešení obtížné situace. Rozum mi říkal, že Nebeský Otec odpovídá na všechny upřímné modlitby. Přesto jsem byl jednoho dne tak zoufalý, že jsem navštívil chrám s jedinou otázkou: „Nebeský Otče, opravdu Ti na mně záleží?“

Seděl jsem v zadní části čekárny utažského chrámu Logan, když do ní toho dne k mému překvapení vstoupil prezident chrámu Vaughn J. Featherstone, blízký přítel naší rodiny. Postavil se před shromážděné a všechny nás přivítal. Když si mě mezi

návštěvníky chrámu všiml, přestal hovořit, pohlédl mi do očí a poté řekl: „Bratře Broughu, rád vás dnes vidím v chrámu.“

Nikdy nezapomenu na to, jaký jsem měl v tu chvíli pocit. Bylo to jako by ke mně – v onom pozdravu – vztáhl ruku Nebeský Otec a řekl: „Jsem tu.“

Nebeskému Otci na nás opravdu záleží; slyší a zodpovídá modlitby každého dítěte.¹⁵ Jako jedno z Jeho dětí vím, že Pán na mé modlitby odpovídá ve svém čase. A díky této zkušenosti jsem lépe porozuměl tomu, že jsme děti Boží a že Bůh nás sem poslal proto, abychom nyní mohli pocítovat Jeho přítomnost a jednoho dne se k Němu mohli vrátit a opět s Ním žít.

Svědčím o tom, že Nebeský Otec nás učí, vede a kráčí s námi. Když budeme následovat Jeho Syna a dbát rad Jeho služebníků, apoštolů a proroků, najdeme cestu k věčnému životu. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. „Já Boží dítě jsem“, *Náboženské písně*, č. 185.
2. Dieter F. Uchtdorf, „Náš Otec, Náš Rádce“, *Poselství Prvního předsednictva*, červen 2016, 1–2.
3. Alma 41:10.
4. Helaman 13:38.
5. Mosiáš 2:24.
6. „Dbej příkázání“, *Náboženské písně*, č. 187.
7. Boyd K. Packer, „The Bishop and His Counselors“, *Liahona*, July 1999, 72.
8. Jan 3:16.
9. Viz Lukáš 18:22.
10. Nauka a smlouvy 19:16.
11. Viz Mosiáš 18:20.
12. Viz „Young Men Auxiliary Training“, lds.org/callings/aaronic-priesthood/auxiliary-training.
13. Henry B. Eyring, „Přípravné kněžství“, *Liahona*, listopad 2014, 61.
14. D. Todd Christofferson, „Moc spočívající ve smlouvách“, *Liahona*, květen 2009, 22.
15. Viz „Modlitba dítěte“, *Písně pro děti*, č. 6.

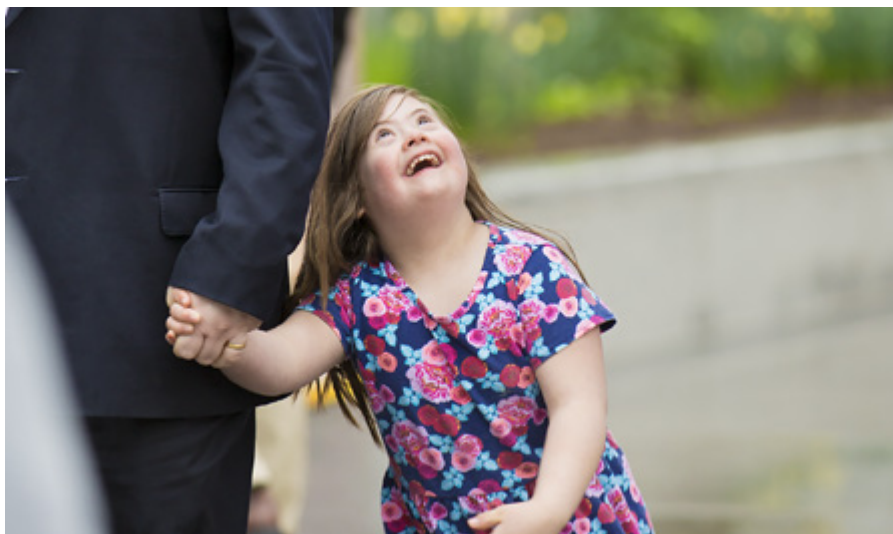
Starší Weatherford T. Clayton
Sedmdesátník

Vznešený plán našeho Otce

Díky Božímu svatému plánu víme, že narození a smrt jsou vlastně jen milníky na naší cestě k věčnému životu s Nebeským Otcem.

Na začátku přípravy na lékařské povolání jsem měl výsadu pomáhat mladé matce při porodu jejího prvního dítěte. Byla klidná, soustředěná a šťastná. Když se dítě narodilo, drahocenné novorozeně jsem jí podal. Po tváři ji stékaly slzy štěstí, vzala si právě narozené děťátko do náruči a od hlavy až k patě si ho prohlížela. Tiskla ho k sobě s takovou láskou, jakou má jen matka. Bylo pro mě výsadou být tam s ní.

A takový byl začátek života pro každého z nás. Bylo ale naše narození opravdu začátkem? Svět pohlíží na narození a smrt jako na začátek a konec. Ale díky Božímu svatému plánu víme, že narození a smrt jsou vlastně jen milníky na naší cestě k věčnému životu s Nebeským Otcem.¹ Jsou to zcela zásadní součásti plánu našeho Otce – posvátné okamžiky, kdy se smrtelnost střetává s nebem. Když přemýšlím o tom, co jsem během let

své lékařské praxe a církevní služby při sledování narození a smrti poznal, chtěl bych dnes svědčit o Otcově vznešeném plánu.

„Než jsme se narodili, žili jsme s Bohem, Otcem našeho ducha. [My] všichni na zemi jsme doslova bratři a sestry“ v Boží rodině² a každý z nás je pro Něho drahocenný. Před narozením do smrtelnosti jsme s Ním žili dlouhé věky – učili jsme se, rozhodovali a připravovali.

Nebeský Otec nás miluje, a proto si přeje dát nám ten největší dar, který nám dát může – dar věčného života.³ Tento dar nám nemohl dát jen tak – bylo třeba ho přijmout tím, že se rozhodneme pro Boha a pro Jeho cesty. Bylo nutné odejít z Jeho přítomnosti a vydat se na úžasnou a obtížnou cestu víry, růstu a snahy se někým stát. Tato cesta, kterou pro nás Otec připravil, se nazývá plán spasení neboli plán štěstí.⁴

Otec nám o svém plánu řekl na velké předsmrtné radě.⁵ Když jsme plánu porozuměli, byli jsme tak šťastní, že jsme jásali radostí a „prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní“.⁶

Tento plán je postaven na třech velkých pilířích – na pilířích věčnosti.⁷

Prvním pilířem je stvoření země – prostředí pro naši cestu smrtelností.⁸

Druhým pilířem je Pád našich prvních pozemských rodičů, Adama a Evy. Díky Pádu jsme získali úžasné věci. Mohli jsme se narodit a obdržet fyzické tělo.⁹ Budu na věky vděčný své matce, že mě společně s bratry přivedla na svět a že nás učila o Bohu.

Bůh nám dal také mravní svobodu jednání – schopnost a výsadu rozhodovat se a jednat sami za sebe.¹⁰ Aby nám Nebeský Otec pomohl rozhodovat se dobře, dal nám příkázání. Každý den, když dodržujeme Boží příkázání, Mu dáváme najevo, že Ho milujeme, a On nám v životě žehná.¹¹

Otec, vědom si toho, že se ne vždy rozhodneme dobře – jinak řečeno, že budeme hřešit – nám dal třetí pilíř: Spasitele Ježíše Krista a Jeho Usmíření. Kristus skrze své utrpení zaplatil cenu za fyzickou smrt i za hřích.¹² Učil: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul,

ale měl život věčný.“¹³

Ježíš Kristus vedl dokonalý život a vždy dodržoval příkázání svého Otce. „Kráčel stezkami Palestiny“, učil pravdám věčnosti, „uzdravoval nemocné, navracel zrak slepým a křísil mrtvé“.¹⁴ „Chodil, dobře čině“,¹⁵ a „naléhavě všechny žádal, aby následovali Jeho příklad“.¹⁶

Ke konci svého života ve smrtelnosti poklekl a modlil se řka:

„Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se. ...“

A jsa v boji, horlivěji se modlil. I učiněn jest pot jeho jako krupě krve tekoucí na zemi.“¹⁷

Kristus nám pomohl lépe porozumět velikosti svého utrpení, když Proroku Josephu Smithovi řekl:

„Já, Bůh, jsem vytrpěl tyto věci za všechny, aby oni nemuseli trpět, jestliže budou činiti pokání;

Ale jestliže nebudou činiti pokání, musejí trpět stejně jako já;

Kteréžto utrpení způsobilo mně, dokonce Bohu, největšímu ze všech, že jsem se chvěl bolestí a krvácel

v každém póru a trpěl v těle i v duchu.“¹⁸

Tam, v zahradě getsemanské, začal platit za naše hříchy a neduhy, za naše bolesti a slabosti.¹⁹ A díky tomu, že tak učinil, se v oněch slabostech nikdy nebudeme cítit sami, pokud se rozhodneme kráčet s Ním. „Byl uvězněn a souzen na základě falešných obvinění, uznán vinným, aby se uspokojil dav, a odsouzen k smrti na kříži Kalvárie.“ Na kříži „obětoval život, aby usmířil hříchy celého lidstva“ ve velikém zástupném daru „za všechny ty, kteří kdy [budou] na zemi [žít]“.²⁰

Prohlásil:

„Vizte, jsem Ježíš Kristus, o němž proroci svědčili, že přijde na svět.

A vizte, jsem světlo a život světa; a pil jsem z onoho hořkého kalicha, který mi dal Otec, a Otce jsem oslavil v tom, že jsem na sebe vzal hříchy světa.“²¹

Pak, prvního dne v týdnu,²² vstal z hrobu s dokonalým vzkříšeným tělem, aby již nikdy nezemřel. A díky tomu, že tak učinil, vstaneme i my.

Svědčím o tom, že Kristus skutečně vstal z hrobu. Ale aby mohl z onoho hrobu vstát, musel nejprve zemřít. A to musíme i my.

Dalším z velkých požehnání v mém životě je možnost pocítovat blízkost nebe během chvil, kdy sedím u lůžka lidí, kteří umírají. Jednou ráno před několika lety jsem vstoupil do nemocničního pokoje věrné vdovy Svatých posledních dnů, která měla rakovinu. S ní tam seděly její dvě dcery. Když jsem přistoupil k jejímu lůžku, ihned jsem zjistil, že již netrpí, protože právě zemřela.

V onom okamžiku smrti se místnost naplnila pokojem. Její dcery pocítovaly útechu a smutek zároveň, ale srdce měly naplněné vírou. Věděly, že jejich matka neodešla, ale že se vrátila domů.²³ I v okamžicích nejhlubšího zármutku, v okamžicích, kdy se čas zastaví a život nám připadá nespravedlivý, můžeme najít útechu ve Spasiteli, protože i On trpěl.²⁴ Bylo pro mě výsadou tam být.

Když zemřeme, náš duch opouští tělo a my přecházíme do další fáze naší cesty, do duchovního světa. Je to místo určené k učení, pokání, odpuštění a tomu, abychom se někým stali²⁵ – místo, kde čekáme na vzkříšení.²⁶

Jednoho velkého dne v budoucnosti každý, kdo se kdy narodil, povstane z hrobu. Náš duch a naše fyzické tělo

se znovu spojí ve své dokonalé podobě. Každý bude vzkříšen – staří i mladí, muži i ženy, zlovolní i spravedliví a „vše bude znovuzříženo do své dokonalé schránky“.²⁷

Po vzkříšení budeme mít to nejvyšší požehnání být souzeni naším Spasitelem, který řekl:

„Přitáhnu všechny lidi k sobě, aby mohli být souzeni podle skutků svých.

A stane se, že každý, kdo činí pokání a je pokřtěn ve jméno mém, bude naplněn; a vytrvá-li do konce, vizte, toho budu považovati před Otcem svým za nevinného onoho dne, kdy stanu, abych soudil svět.“²⁸

A pak, skrze Krista a Jeho Usmíření, všichni ti, kteří se rozhodnou následovat Ho skrze víru, pokání, křest, přijetí Ducha Svatého a vytrvání do konce,²⁹ shledají, že cílem jejich cesty je obdržet „své božské určení jako dědicové věčného života“.³⁰ Vrátil se do přítomnosti Otce, aby s Ním žili na věky. Kéž se rozhodneme dobře.

Naše existence je něco mnohem více než jen to, co se odehrává mezi narozením a smrtí. Vyzývám vás, abyste přišli ke Kristu a následovali Ho.³¹

Vyzývám všechny členy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, abyste každý den přicházeli „ke Kristu a [byli] v něm zdokonalováni a [popírali] v sobě veškerou [bezbožnost, abyste se] skrze prolití krve Kristovy [mohli stát] ... svatými, bez poskvrny“.³²

Vyzývám ty, kteří dosud nejsou členy této Církve, aby přišli a přečetli si knihu Mormonovu a vyslechli si misionáře. Přijďte a mějte víru a činite pokání z hříchů. Přijďte a dejte se pokřtít a přijměte Ducha Svatého. Přijďte a mějte šťastný, Kristem naplněný život. Když k Němu přijdete a budete dodržovat Jeho přikázání, slibuji vám, že budete moci najít pokoj a účel života v tomto často bouřlivém

Starší Dale G. Renlund

Kvorum Dvanácti apoštolů

životě ve smrtelnosti a „věčný život ve světě, který přijde“.³³

Vás, kteří jste tyto pravdy zakusili a z jakéhokoli důvodu odešli, vyzývám, abyste se vrátili. Vratte se ještě dnes. Náš Nebeský Otec a Spasitel vás milují. Svědčím o tom, že Kristus má moc zodpovědět vaše otázky, utišit vaše bolesti a trápení a odpustit vám hříchy. Vím, že je to pravda. Vím, že toto vše je pravda. Kristus žije! Toto je Jeho Církev. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz 2. Nefi 31:18.
2. „Plan of Salvation“, Gospel Topics, topics.lds.org.
3. Viz Nauka a smlouvy 14:7; Mojžiš 1:39.
4. Viz Alma 42:8.
5. Viz Abraham 3:24–28.
6. Job 38:7.
7. Viz Russell M. Nelson, „Standards of the Lord's Standard-Bearers“, *Ensign*, Aug. 1991, 5–6.
8. Viz 3. Nefi 9:15.
9. Viz 2. Nefi 2:22–25.
10. Viz Thomas S. Monson, „Rozhodnutí“, *Liahona*, květen 2016, 86; „Agency“, Gospel Topics, topics.lds.org.
11. Viz Jan 14:15, 23; viz také Alma 38:1.
12. Viz Alma 34:8–16.
13. Jan 3:16; viz také Jan 3:17.
14. „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“, *Liahona*, duben 2000, 2.
15. Skutkové 10:38.
16. „Žijící Kristus“, 2.
17. Lukáš 22:42, 44.
18. Nauka a smlouvy 19:16–18.
19. Viz Izaiáš 53:4–6; Alma 7:11–13.
20. „Žijící Kristus“, 2.
21. 3. Nefi 11:10–11.
22. Viz Jan 20:1.
23. Viz Alma 40:11.
24. Viz 1. Petrova 2:21–25.
25. Viz Nauka a smlouvy 138:57–59.
26. Viz Alma 40:2–12.
27. Alma 11:44.
28. 3. Nefi 27:15–16.
29. Viz *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2005), 1.
30. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
31. Viz 2. Nefi 9:50–51; 31:13.
32. Moroni 10:32–33.
33. Nauka a smlouvy 59:23.

Náš Dobrý pastýř

Ježíš Kristus, náš Dobrý pastýř, se raduje, když vidí, že Jeho nemocné ovečky postupují na cestě k uzdravení.

Když poznáváme nesmírný soucit, který Nebeský Otec chová k hříšníkovi, a když si s vděčností uvědomujeme rozdíl, který činí mezi hříchem a těmi, kdo hřeší, získáváme letmý náhled na Jeho charakter. Tento náhled nám pomáhá správněji rozumět „Jeho charakteru, dokonalosti a vlastnostem“¹ a je základem pro to, abychom mohli projevovat víru v Něho i v Jeho Syna Ježíše Krista. Spasitelův soucit tváří v tvář našim

nedokonalostem nás k Němu přitahuje a motivuje nás v opakovaném úsilí činit pokání a napodobovat Spasitele. Když se stáváme více takovými, jako je On, učíme se jednat s druhými tak, jak s nimi jedná On, bez ohledu na jakékoli vnější rysy či způsoby chování.

To, jaký dopad má rozlišování mezi vnějšími rysy jedince a jedincem samotným, je ústředním tématem románu *Bídníci* francouzského spisovatele Victora Huga.² Na začátku románu

vypravěč představuje Bienvenu Myriela, biskupa v Digne, a pojednává o dilematu, s nímž se biskup potýká. Má navštívit muže, který je zapřísáhlým ateistou a lidé jím opovrhují kvůli tomu, co dělal během francouzské revoluce?³

Vypravěč popisuje, že by biskup mohl k tomuto muži přirozeně pocítovat hluboký odpor. Pak ale vypravěč pokládá prostou otázku: „Ale což se má pastýř lekat prašiviny, kterou dostala jeho ovečka?“⁴ Vypravěč za biskupa odpovídá rozhodným: „Jistě ne!“ a pak s humorem dodává: „Ale jaká to ovečka!“⁵

V této pasáži Hugo přirovnává „zlovolnost“ tohoto muže ke kožní nemoci ovečky a biskupa přirovnává k pastýři, který se neodvrací, když se setkává s ovečkou, která je nemocná. Biskup má pochopení a později v románu projevuje podobný soucit vůči jinému muži, hlavní postavě románu, ponížnému bývalému vězni Jeanu Valjeanovi. Biskupovo milosrdenství a empatie motivují Jeana Valjeana ke změně směru jeho života.

Vzhledem k tomu, že Bůh všude v písmech používá nemoc jako symbol hříchu, je rozumné se ptát: „Jak Ježíš Kristus reaguje, když se setkává s našimi symbolickými nemocemi – s našimi hříchy?“ Spasitel koneckonců řekl, že nemůže „pohlížeti na hřích se

sebemenší mírou shovívavosti“,⁶ takže jak může pohlížet na nás, kteří jsme nedokonalí, aniž by se s hrůzou a znechucením odvrátil?

Odpověď je prostá a jasná. Ježíš Kristus, jakožto Dobrý pastýř,⁷ pohlíží na nemoci svých oveček jako na stav, který vyžaduje léčbu, péči a soucit. Tento pastýř, náš Dobrý pastýř, se raduje, když vidí, že Jeho nemocné ovečky postupují na cestě k uzdravení.

Spasitel předpověděl, že „jako pastýř stádo své pássti bude“,⁸ že bude vyhledávat to, co je ztracené, přivádět to, co je odehnané, zavazovat to, co je zlomené, a posilovat to, co je nemocné.⁹ Ačkoli byl odpadlický Izrael popisován jako lid, jenž byl sužován hříšnými zraněními, pohmožděninami a hnisavými boláky,¹⁰ Spasitel povzbuzoval, nabádal a sliboval uzdravení.¹¹

Spasitelovo působení ve smrtelnosti vskutku charakterizovala láska, soucit a empatie. Po prašných cestách Galileje a Judeje nekráčet s pohrdáním, při pohledu na hříšníky se neodvracel. Nevyhýbal se jim s naprostým zděšením. Nikoli, On s jimi jedl.¹² Pomáhal jim a žehnal, pozvedal je a povznášel a obavy a zoufalství nahrazoval nadějí a radostí. Jako pravý pastýř, kterým On skutečně je, nás vyhledává a nalézá, aby nám nabídl úlevu a naději.¹³ Porozumění Jeho soucitu a lásce nám pomáhá projevovat v Něj víru – abychom mohli činit pokání a být uzdraveni.

Janovo evangelium zaznamenává, jaký účinek měla Spasitelova empatie na hříšníka. Zákoníci a farizeové přivedli ke Spasiteli ženu přistíženou při cizoložství. Její žalobci naznačovali, že má být podle zákona Mojžišova ukamenována. Ježíš jim v reakci na jejich neodbytné dotazování nakonec řekl: „Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hod na ni kamenem.“

Žalobci odešli a „zůstal tu Ježíš sám, a ta žena u prostřed stojící.

[Když] Ježíš ... žádného neviděl, než tu ženu, řekl jí: Ženo, kde jsou ti, kteříž na tebe žalovali? Žádný-li tě neodsoudil?

Kteráž řekla: Žádný, Pane. I řekl jí Ježíš: Aniž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehřeš více.“¹⁴

Spasitel samozřejmě cizoložství neschvaloval. Ale neodsoudil ani tuto ženu. Vybidl ji, aby svůj život napravila. Díky Jeho soucitu a milosrdenství byla motivována ke změně. Překlad Bible od Josepha Smitha dosvědčuje, že výsledkem toho bylo, že se stala učednicí: „A žena oslavovala Boha od oné hodiny a věřila ve jméno jeho.“¹⁵

I když je Bůh empatický, nemáme se mylně domnívat, že hříchy přijímá nebo že k nim má tolerantní postoj. Tak tomu není. Spasitel přišel na zemi, aby nás spasil *od* našich hříchů, ale co je důležité, nespasí nás *v* našich hříších.¹⁶ Obratný tazatel Zezrom se kdysi pokusil polapit Amuleka do pasti tím, že se zeptal: „Spasí [přicházející Mesiáš] lid svůj v hříších jeho? A Amulek odpověděl a pravil mu: Pravím ti, nespasí, neboť je nemožné, aby popřel slovo své. ... V hříších [jejich] jel spasiti nemůže.“¹⁷ Amulek mluvil o základní pravdě, že máme-li být spaseni od hříchů, musíme jednat v souladu s podmínkami pokání, což umožní Vykupitelově moci spasit naši duši.¹⁸

Spasitelův soucit, láska a milosrdenství nás k Němu přitahují.¹⁹ Díky Jeho Usmíření již nejsme spokojeni se svým hříšným stavem.²⁰ Bůh se vyjadřuje jasně ohledně toho, co je správné a co je pro Něho přijatelné, a co je nesprávné a hříšné. To není kvůli tomu, že si přeje mít poslušné následovníky bez vlastních myšlenek. Nikoli – Nebeský Otec si přeje, aby se Jeho děti vědomě a ochotně rozhodly stát se takovými,

jako je On,²¹ a byly hodny takového života, který vede On.²² Když tak Jeho děti budou činit, naplní své božské určení a stanou se dědici všeho, co má On.²³ Z tohoto důvodu nemohou vedoucí Církve změnit Boží přikázání nebo nauku v rozporu s Jeho vůlí, aby to vyhovovalo druhým nebo aby to bylo populární.

Nicméně v našem celoživotním úsilí následovat Ježíše Krista je Jeho příklad laskavosti vůči těm, kteří hřeší, zvláště poučný. My, kteří jsme hříšníci, musíme podobně jako Spasitel nabízet pomocnou ruku druhým se soucitem a láskou. Naší úlohou je pomáhat a žehnat, pozvedat a povznášet, a obavy a zoufalství nahrazovat nadějí a radostí.

Spasitel káral jedince, kteří se odvraceli od druhých, protože je považovali za nečisté, a kteří povýšeně pokládali druhé za hříšnější, než jsou oni sami.²⁴ Takové je výstižné ponaučení, jež Spasitel adresoval těm, kteří „v sebe doufali, že by spravedliví byli, jiných za nic nevážící“. Pronesl toto podobenství:

„Dva muži vstupovali do chrámu, aby se modlili, jeden farizeus, a druhý publikán.

Farizeus stoje, takto se sám v sobě modlil: Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé, dráči, nespravedliví, cizoložníci, aneb jako i tento publikán.

Postím se dvakrát do [týdne], desátky dávám ze všech věcí, kterýmiž vládnu.

Publikán pak zdaleka stoje, nechtěl ani oči k nebi pozdvihnouti. Ale bil se v prsy své, řka: Bože, buď milostiv mně hříšnému.“

Nakonec Ježíš dodal: „Pravímť vám: Odšel tento [publikán], ospravedlněn jsa, do domu svého, a ne onen [farizeus]. Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se ponižuje, bude povýšen.“²⁵

Poselství určené nám je jasné – hříšník činící pokání se přibližuje Bohu více než povýšený člověk, který onoho hříšníka odsuzuje.

Lidský sklon chovat se povýšeně a soudit druhé se objevoval i v době Almově. Když lidé „počali církev vésti řádněji, ... lidé církve počali býti pyšní ..., počali býti povýšeni v pyše očí svých, ... počali opovrhovati jeden druhým a počali pronásledovati ty, kteří nevěřili podle jejich vlastní vůle a libosti“.²⁶

Toto pronásledování bylo výslovně zakázáno: „Nyní, mezi lidem církve byl přísný zákon, že nikdo, kdo náleží k církvi, nesmí povstati a pronásledovati ty, kteří k církvi nenáleží, a že ani mezi nimi samotnými nemá býti pronásledování.“²⁷ Zásada, kterou se mají řídit Svátí posledních dnů, je tatáž. Nesmíme se provinít tím, že bychom kohokoli pronásledovali – ať již v Církvi, nebo mimo ni.

Ti, kteří byli nebo jsou z jakéhokoli důvodu pronásledováni, vědí, jaké to je, setkávat se s nespravedlností a nesnášenlivostí. Když jsem v 60. letech 20. století jako dospívající žil v Evropě, ostatní si mě opakovaně dobírali a šikanovali kvůli tomu, že jsem Američan a člen Církve. Někteří moji spolužáci se ke mně chovali tak, jako kdybych byl osobně zodpovědný za nepopulární zahraniční politiku Spojených států. Také se mnou jednali, jako kdyby mé náboženství bylo urážkou pro národy, v nichž jsem žil, protože se lišilo od státem podporovaného náboženství. Později jsem měl v různých zemích po celém světě možnost letmo poznat ohavnost předsudků a diskriminaci,

kerou trpěli ti, na něž druzí útočili kvůli jejich rase nebo etnickému původu.

Pronásledování přichází v mnoha různých podobách: jako výsměch, obtěžování, šikanování, vylučování z kolektivu a izolovanost či nenávisť k druhým. Musíme se vyvarovat nesnášenlivosti pozvedající ohavný hlas vůči těm, kteří zastávají odlišné názory. Nesnášenlivost se zčásti projevuje neochotou poskytovat druhým rovnocennou svobodu vyjadřování.²⁸ Každý, včetně věřících lidí, má právo vyjadřovat veřejně své názory. Nikdo ale nemá právo chovat se k druhým nesnášenlivě, když tyto názory vyjadřují.

Církevní historie poskytuje dost důkazů o tom, jak s našimi členy druzí jednali s nenávisť a nesnášenlivostí. Jak ironicky nešťastné by bylo, kdybychom měli my jednat s druhými tak, jak druzí jednali s námi. Spasitel učil: „Jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim.“²⁹ Chceme-li, aby nás druzí respektovali, musíme my respektovat je. Kromě toho naše opravdové obrácení přináší „mírnost a pokoru srdce“, jež přivolávají Ducha Svatého a naplňují nás „dokonalou láskou“,³⁰ nepředstíranou láskou³¹ k druhým.

Náš Dobrý pastýř se nemění a nahlíží na hřích a na hříšníky tímtež způsobem, jako když kráčet po zemi. Neodvrací se od nás kvůli hříchu, i když si musí příležitostně pomyslet: „Ale jaká to ovečka!“ Miluje nás natolik,

že nám poskytl možnost činit pokání a očistit se, abychom se mohli vrátit k Němu a k Nebeskému Otcí.³² Přitom nám Ježíš Kristus také dal příklad, který můžeme následovat – projevovat všem úctu a nikomu nenávisť.

Jakožto Jeho učedníci odrážejme v plné míře Jeho lásku a mějme jeden druhého rádi tak otevřeně a úplně, že se nikdo nebude cítit zapomenuté, opuštěné či beznadějně. Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je náš Dobrý pastýř, který nás miluje a pečuje o nás. Zná nás a položil život za své ovečky.³³ Také za nás žije a chce, abychom Ho poznali a projevovali v Něj víru. Miluji Ho, obdivuji Ho a jsem za Něj hluboce vděčný. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. *Lectures on Faith* (1985), 38.
2. Román *Bídničci*, jehož autorem je Victor Hugo (1802–1885), vypráví příběh o Jeanu Valjeanovi, který spáchal drobný zločin tím, že ukradl bochník chleba, aby mohl nasytit rodinu své sestry. Byl odsouzen k pětiletému vězení, ale strávil 19 let na galejích, protože se čtyřikrát neúspěšně pokusil uprchnout. Z vězení vyšel jako zatvrzelý a zahořklý muž.
Valjean kvůli své minulosti coby trestance nemohl sehnat zaměstnání, jídlo ani ubytování. Vyčerpaný a s podkopanou morálkou nakonec našel ubytování u biskupa v Digne, který vůči Valjeanovi projevil laskavost a soucit. V noci Valjean propadl pocitu beznaděje, ukradl biskupovi stříbrné přibory a utekl.
Valjean byl dopaden a předveden před biskupa. Z nevyšetřitelných důvodů a v rozporu s Valjeanovým očekáváním biskup řekl strážníkům, že Valjean stříbrné

přibory dostal, a trval na tom, aby si vzal ještě dva stříbrné svícný. (Viz Hugo, *Les Misérables* [1987], 2. kniha, kapitoly 10–12.)

3. Viz Hugo, *Les Misérables*, 1. kniha, 10. kapitola.
4. Vypravěč se ptá: *Toutefois, la gale de la brebis doit-elle faire reculer le pasteur?* (Hugo, *Les Misérables* [1985], 1. kniha, 10. kapitola, strana 67.) *Gale* ve veterinářské patologii znamená jakoukoli formu kožní nemoci způsobenou parazitickými roztoči, která je charakteristická ztrátou srsti a strupovitou vyrážkou (česky „svrab“). Tato věta je překládána různě.
5. Humorná poznámka vypravěče týkající se tohoto člena Konventu zní: *Mais quelle brebis!* Toto se někdy překládá jako: „Ale jaká to černá ovce!“
6. Nauka a smlouvy 1:31.
7. Viz Jan 10:11, 14; Alma 5:38; Nauka a smlouvy 50:44.
8. Izaiáš 40:11.
9. Viz Ezechiel 34:16.
10. Viz Izaiáš 1:6.
11. Viz Izaiáš 1:18.
12. Viz Lukáš 15:1–2.
13. Viz Matouš 18:11.
14. Viz Jan 8:3–11.
15. Překlad Josepha Smitha, Jan 8:11 (v anglickém vydání Bible SPD Jan 8:11, poznámka pod čarou c).
16. Viz D. Todd Christofferson, „Zůstávejte v mé lásce“, *Liahona*, listopad 2016, 48.
17. Alma 11:34, 37.
18. Viz Helaman 5:10–11.
19. Viz 3. Nefi 27:14–15.
20. V novodobé historii Spasitel vysvětlil: „To, co porušuje zákon a neřídí se zákonem, ale snaží se stát se zákonem samo sobě a chce setrvávat v hříchu a zcela setrvává v hříchu, nemůže být posvěceno zákonem ani milosrdenstvím, spravedlností ani soudem. Tudíž, oni musejí zůstat nadále špinaví.“ (Nauka a smlouvy 88:35.)
21. Viz 2. Nefi 2:26–27.
22. Viz Nauka a smlouvy 14:7; 132:19–20, 24, 55.
23. Viz Římanům 8:16–17; Nauka a smlouvy 84:38.
24. Viz Matouš 23:13.
25. Lukáš 18:9–14.
26. Alma 4:4, 6, 8.
27. Alma 1:21.
28. Viz *Oxford English Dictionary*, „bigotry“ a „intolerance“, oed.com.
29. Matouš 7:12.
30. Moroni 8:26.
31. Viz 1. Petrova 1:22.
32. Viz Články víry 1:3.
33. Viz Jan 10:11–15.

Starší Ulisses Soares
Předsednictvo Sedmdesáti

Mějte neochvějnou důvěru v Boha

Budeme-li ve své víře stálí a neochvějní, Pán prohloubí naši schopnost pozvednout se nad těžkosti života.

Drazí bratři a sestry, na začátku svého dnešního poselství bych chtěl vydat svědectví o tom, že vím, že president Thomas S. Monson je Božím prorokem v dnešní době. Jeho rádci v Prvním předsednictvu a Dvanáct apoštolů jsou ve skutečnosti také proroci, vidoucí a zjevovatelé. Zastupují Pána Ježíše Krista a mají právo hlásat Jeho mysl a vůli tak, jak je jim zjevována. Svědčím o tom, že když se řídíme jejich radami, jsme v bezpečí. Pán je inspiruje k tomu, aby kladli důraz na posilování naší víry v Nebeského Otce a Jeho Syna, Ježíše Krista, a v Jeho Usmíření, abychom nezakolísali, zatímco budeme čelit výzvám dnešní doby.

V Knize Mormonově se dočítáme o muži jménem Ammon, který byl vyslán ze země Zarahemla do země Lehi-Nefi, aby pátral po svých bratřích. Nalezl tam krále Limhiho a jeho lid, kteří byli v područí Lamanitů. Ammonovo vyprávění o lidu v Zarahemle krále Limhiho povzbudilo. Jeho srdce bylo naplněno tak velikou nadějí a radostí, že shromáždil svůj lid u chrámu a řekl:

„Tudíž, pozdvihněte hlavu svou a radujte se a vložte důvěru svou v Boha. ...

Jestliže se obrátíte k Pánu s celým úmyslem srdce ... a budete mu sloužiti s veškerou pílí myslí, ... on vás podle své vlastní vůle a libosti své vysvobodí z poroby.“¹

Víra lidu krále Limhiho byla natolik hluboce ovlivněna Ammonovými slovy, že uzavřeli smlouvu s Bohem, že Mu budou sloužit a dodržovat Jeho příkázání bez ohledu na svou

obtížnou situaci. Díky své víře dokázali vymyslet plán, jak z područí Lamanitů uniknout.²

Bratři a sestry, zamyslete se prosím nad důležitostí výzvy, kterou král Limhi předal svému lidu, a nad jejím významem pro nás. Řekl: „Pozdvihněte hlavu svou a radujte se a vložte důvěru svou v Boha.“ Těmito slovy Limhi vyzval svůj lid, aby hleděli do budoucna očima víry, aby své obavy vyměnili za optimismus pramenící z naděje zrozené z víry a aby neochvějně vkládali důvěru v Boha bez ohledu na okolnosti.

Smrtelný život je zkušebním obdobím, během něž budeme zkoušeni, aby se vidělo, zda budeme činit všechny věci, jež nám Pán, náš Bůh, přikáže.³ Bude to od nás vyžadovat neochvějnou víru v Krista, a to i v dobách velikých obtíží. Bude to vyžadovat, abychom se tlačili kupředu s vytrvalou vírou v Krista, vedeni Duchem a naplnění důvěrou v to, že se Bůh postará o naše potřeby.⁴

Spasitel na konci své pozemské služby, těsně předtím, než byl uvězněn, učil své učedníky: „Na světě ssoužení

míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.“⁵

Přemítejte teď chvíli se mnou – Ježíš Kristus, Jednorozený Syn Otce, vedl život bez hříchu a překonal všechna pokušení, bolesti, těžkosti a strasti světa. Proléval kapky krve v Getsemanech, trpěl tak hroznými bolestmi, že

to nelze slovy vyjádřit. Vzal na sebe všechny naše bolesti a nemoci. Je připraven pomoci – pomoci každému z nás s jakýmkoli břemenem. Skrze svůj život, utrpení, smrt a Vzkříšení odstranil všechny překážky, které nám mohou bránit v tom, abychom se na této zemi radovali a našli pokoj.

Výhody plynoucí z Jeho smírné oběti se vztahují na všechny ty, kteří Ho přijímají a zapírají sami sebe a kteří na sebe berou Jeho kříž a následují Ho jako Jeho praví učedníci.⁶ Když tedy budeme uplatňovat víru v Ježíše Krista a v Jeho Usmíření, budeme posíleni, naše břemena budou ulehčena a skrze Krista přemůžeme svět.

Bratři a sestry, když přemítáme o síle a naději, jež můžeme získat od Spasitele, máme důvod pozvednout hlavu, radovat se a tlačit se ve víře neochvějně kupředu, „nebo kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá. ... Muž dvojí mysli, jest [nestálý] ve všech cestách svých.“⁷

Král Limhi svůj lid taktéž naléhavě žádal: „[Obratě se] k Pánu s celým úmyslem srdce ... a [služte mu] s *veškerou* pílí mysli, jestliže budete toto činiti, on vás podle své vlastní vůle a libosti své vysvobodí z poroby.“⁸

Poslechněte si Spasitelova vlastní slova, jimiž nás naléhavě žádá:

„Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte. ...

Milujete-li mne, přikázání [má zachovávejte]. ...

Kdož by měl přikázání má, a [zachovával je], onť jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť jej budu milovati, a zjevím jemu samého sebe.“⁹

Bůh nám žehná podle naší víry.¹⁰ Z víry pramení život s božským záměrem a věčnou perspektivou. Víra je praktická zásada, která podněcuje pílí. Je to životně nezbytná živoucí síla, jež se projevuje naším pozitivním postojem a touhou ochotně dělat vše, co od nás Bůh a Ježíš Kristus požadují. Nutí nás poklekat a úpěnlivě prosit Pána o vedení a pak vstát a jednat s přesvědčením, že dosáhneme toho, co je v souladu s Jeho vůlí.

Když jsem před mnoha lety sloužil jako prezident misie, zavolali mi rodiče jednoho z našich milovaných misionářů a oznámili mi, že mu zemřela sestra. Pamatuji si, jak jsme v této citlivé situaci s oním misionářem hovořili o úžasném Božím plánu spasení určeném Jeho dětem a o tom, jak ho tato znalost může utěšit.

Ačkoli toto protivenství onoho misionáře šokovalo a zarmoutilo, radoval se – se slzami v očích a s vírou v Boha – ze sestřina života. Vyjádřil svou neochvějnou důvěru v láskyplná milosrdenství Páně. Odhodlaně mi řekl, že chce i nadále sloužit na misi s veškerou vírou a pílí, aby byl hoden zaslíbení, která Bůh jemu i jeho rodině dal. Tento věrný misionář v čase potřeby obrátil své srdce k Bohu, vložil v Něj veškerou důvěru a znovu se zavázal, že bude sloužit Pánu s vírou a se vši pílí.

Bratři a sestry, nebudeme-li zakorenění v pevné důvěře v Boha a touze Mu sloužit, mohou nás bolestivé zkušenosti smrtelnosti dovést k tomu, že budeme mít pocit, jako bychom byli obtíženi těžkým jhem, a můžeme ztratit motivaci žít podle evangelia naplno. Bez víry nakonec ztratíme schopnost vážit si Božích plánů ohledně toho, co se má v našem životě stát později.¹¹

V takovýchto chvílích zkoušky se proti nám protivník, který je stále ve střehu, snaží použít naši logiku a rozum. Snaží se nás přesvědčit, že žít podle zásad evangelia je zbytečné. Pamatujte prosím na to, že logika přirozeného člověka „nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství“.¹² Pamatujte, že Satan „je nepřítelem Boha a bojuje proti němu neustále, a vyzývá a ponouká [nás] hřešiti a činiti to, co je zlé, neustále“.¹³ Nesmíme mu dovolit, aby nás oklamal, protože když to dopustíme, naše víra ochabne a ztratíme

moc získávat Boží požehnání.

Budeme-li ve své víře stálí a neochvějní, Pán prohloubí naši schopnost pozvednout se nad těžkosti života. Získáme schopnost zdolat negativní nutkání a vypěstujeme si schopnost překonat i to, co vypadá jako zdrcující překážky. Právě to umožnilo lidu krále Limhiho vítězoslavně uniknout z lamnitského zajetí.

Bratři a sestry, vyzývám vás, abyste vložili veškerou důvěru v Boha a v učení Jeho proroků. Vybízím vás, abyste obnovili své smlouvy s Bohem a sloužili Mu celým svým srdcem, bez ohledu na složité životní situace. Svědčím o tom, že mocí své neochvějné víry v Krista se osvobodíte ze zajetí hříchu, pochybností, nevíry, neštěstí a trápení a obdržíte od našeho láskyplného Nebeského Otce všechna slíbená požehnání.

Svědčím o tom, že Bůh je skutečný. On žije. Miluje nás. Naslouchá našim modlitbám ve chvílích, kdy jsme šťastní, i ve chvílích, kdy pochybujeme, jsme smutní a zoufalí. Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je Spasitel světa. Je to náš Vykupitel.

Na závěr svého proslovu bych se s vámi rád podělil o slova písně „Not Now but in the Coming Years“ [„Ne

nyní, ale v letech příštích“] z portugalského zpěvníku náboženských písní:

*Když mračna namísto slunce vrhnou
stín na naše srdce,
nedbejme toho, souží-li nás bolesti, brzy
se dozvíme, kdo jsi Ty.
Ježíš nás vede svou rukou a důvody
nám poví;
kdo naslouchá Jeho hlasu, brzy se
to doví.
Mějte neochvějnou důvěru v Boha,
necht' nás zachová;
oslavujte Ho zpěvem nekonečně, jed-
nou poznání nám dá.¹⁴*

To říkám v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Mosiáš 7:19, 33.
2. Viz Mosiáš 21:32; 22:1–14.
3. Viz Abraham 3:25.
4. Viz 1. Nefi 4:6–7; 2. Nefi 31:20.
5. Jan 16:33.
6. Viz Lukáš 9:23.
7. Jakub 1:6, 8.
8. Mosiáš 7:33; zvýraznění přidáno.
9. Jan 14:1, 15, 21.
10. Viz 2. Nefi 27:23; Alma 37:40; Eter 12:29.
11. Viz Nauka a smlouvy 58:3.
12. 1. Korintským 2:14.
13. Moroni 7:12.
14. „Not Now but in the Coming Years“ [„Nyní, ale v letech příštích“], přeloženo z „Agora Não, mas Logo Mais“, *Náboženské písně* (v portugalském), č. 156.

Starší Mark A. Bragg
Sedmdesátník

Jasnější a jasnější, až přijde dokonalý den

I v těch nejtěžších a nejtemnějších chvílích je všude kolem nás světlo a dobrotivost.

Pavel se s Korintskými podělil o úžasné poselství naděje: „Se všech stran úzkost míváme, ale nebýváme cele potlačeni; býváme vrtkáni, ale nebýváme docela zvrtkáni; Protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme.“¹

Co bylo zdrojem Pavlovy naděje? Poslechněte si jeho vysvětlení: „Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, tenť se osvítil v srdcích našich k osvícení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista.“²

I v těch nejtěžších a nejtemnějších chvílích je všude kolem nás světlo a dobrotivost. Loni v říjnu nám president Dieter F. Uchtdorf připomněl: „Jsme obklopeni takovou dechberoucí hojností světla a pravdy, že si říkám, zda si skutečně vážíme toho, co máme.“³

Ale protivník by chtěl, abychom se zaměřovali spíše na „mlhy temnoty ..., kter[é] zaslepují oči, ... zatvrzují srdce ... a svádějí“ na scestí.⁴

Nicméně Pán s dokonalým pochopením těžkostí naší doby slibuje: „To, co je od Boha, je světlo; a ten, kdo přijímá světlo a zůstává v Bohu, přijímá

více světla; a to světlo je jasnější a jasnější, až přijde dokonalý den.“⁵

Jsme děti Boží. Jsme stvořeni k tomu, abychom přijímali světlo, zůstávali v Bohu a přijímali více světla. Od samého počátku jsme následovali světlo – následovali jsme Nebeského Otce a Jeho plán. Hledání světla je v naší duchovní DNA.

Tuto věcnou pravdu jsem slyšel krásně podanou na nečekaném místě. Když jsem pracoval pro jednu velkou banku, byl jsem pozván zúčastnit se programu pro manažery na Michiganské univerzitě. V rámci tohoto programu učil profesor Kim Cameron o myšlence pozitivního vůdcovství a jeho heliotropickém účinku. Vysvětlil: „Toto se týká tendence, kterou mají všechny živé systémy, přiklánět se k pozitivní energii [světlu] a odklánět se od energie negativní [temnoty]. Od jednobuněčných organismů až po složitá lidská ústrojí má vše živé vrozený sklon přiklánět se k pozitivnímu a odklánět se od negativního.“⁶

S oporou mnoha výzkumů se také zaměřoval na tři zásadní složky úspěšné pracovní kultury – soucit, odpuštění a vděčnost.⁷ Je zcela logické, že když se lidé přiklánějí k tomu pozitivnímu (ke světlu), jsou přítomny charakterové rysy, jejichž dokonalým příkladem je Světlo světa – Ježíš Kristus!

Bratři a sestry, čerpejte prosím útěchu z toho, že světlo nám je dostupné. Dovolte mi navrhnout tři oblasti, kde světlo nalezneme *vždy*:

1. Světlo Církve

Církev je majákem světla v čím dál temnějším světě. Být dnes členem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů je úžasné! Církev je silnější než kdy dříve⁸ a doslova sílí každým dnem tím, jak se k nám připojují noví členové, organizují se nové kongregace, jsou povoláváni noví misionáři a otevírají se nová území pro kázání evangelia. Vidíme, jak se ti, kteří na čas odpadli od aktivity v Církvi, vracejí, neboť záchranné úsilí, které předvídal president Thomas S. Monson, přináší každodenní zázraky.

Nedávno jsem se v rámci konferencí Pro posílení mládeže setkal s mladými v Paraguayi, Uruguayi, Chile a Argentíně. Tisíce a tisíce mladých mužů a žen strávilo týden tím, že posilovali svou lásku ke Spasiteli, a pak se vrátili domů k rodině a přátelům a vyzářovali světlo a lásku Kristovu.

Vždy se najdou kritikové Církve. Tak tomu bylo již od počátku, a bude tomu dál až do konce. Nemůžeme však dopustit, aby tato kritika otupila naši citlivost vůči světlu, které je nám dostupné. Budeme-li světlo rozpoznávat a usilovat o ně, získáme nárok obdržet ho ještě více.

Ve stále temnějším světě bude *světlo Církve* zářit jasněji a jasněji, až přijde dokonalý den.

2. Světlo evangelia

Světlo evangelia je cestou, která září víc a víc, až k dokonalému dni,⁹ a nejjasněji září v naší rodině a v chrámech po celém světě.

V příručce *Každé evangelium mě* se píše: „Rodiny mohou skrze

světlo evangelia vyřešit nedorozumění, nesváry a překážky. Rodiny, které jsou narušené konflikty, mohou být uzdraveny prostřednictvím pokání, odpuštění a víry v moc Usmíření Ježíše Krista.“¹⁰ Nyní, více než kdy předtím, musí být naše rodina zdrojem velkého světla pro každého kolem nás. Rodiny mají více světla, když mají více lásky a laskavosti. Když budeme budovat rodiny na základě „víry, ... pokání, odpuštění, úcty, lásky [a] soucitu“,¹¹ budeme pocítovat více lásky ke Spasiteli i k sobě navzájem. Rodina

bude silnější a světlo v každém z nás bude zářit jasněji.

V Biblickém slovníku [v anglickém vydání Bible SPD] čteme: „Pouze domov lze přirovnat k chrámu, pokud jde o posvátnost.“¹² Nyní máme v provozu 155 chrámů a brzy přibudou další. Více a více rodin je pečetěno na čas a na celou věčnost. Členové předkládají do chrámu stále více jmen předků, aby za ně byly vykonány spásné obřady. Zažíváme skutečně velkou radost a oslavujeme na obou stranách závoje!

Ve stále temnějším světě bude *světlo evangelia* zářit jasněji a jasněji, až přijde dokonalý den.

3. Světlo Kristovo

Nelze mluvit o světle ve světě, aniž bychom zmínili Světlo světa – Ježíše Krista. Důkazem existence láskyplného Nebeského Otce je to, že každý, kdo přichází do tohoto života, je požehnan Světlem Kristovým, jež mu má pomoci vrátit se domů. President Boyd K. Packer učil: „Duch Kristův je zde neustále. ... Světlo Kristovo je tak univerzální jako samo sluneční světlo. Kdekoli je lidský život, tam je Duch Kristův.“¹³ Světlo Kristovo „vyzývá a nutká činiti dobro neustále“¹⁴ a připravuje všechny ty, kteří hledají dobro a pravdu, na přijetí Ducha Svatého.

Spasitel učí, že On je tím světlem, které „osvěcuje oči vaše“, „obživuje porozumění vaše“ a „dává život všem věcem“.¹⁵ Světlo Kristovo nám pomůže pohlížet na druhé očima Spasitele. Budeme laskavější a chápavější ohledně toho, s čím druzí zápolí. Pomůže nám mít více trpělivosti s těmi, kteří

možná neucítivají Boha tak jako my či neslouží tak jako my. Pomůže nám ve větší míře porozumět velikému plánu štěstí a pochopit, jak my všichni do tohoto velkého láskyplného plánu zapadáme. Dává život, smysl a účel všemu, co děláme. Přes všechny pocity štěstí, které nám lepší pochopení Světla Kristova přinese, to nelze srovnat s radostí, kterou pociťujeme, když vidíme, jak Světlo Kristovo působí v druhých – ve členech rodiny, v přátelích, či dokonce ve zcela neznámých lidech.

Tuto radost jsem pociťoval, když jsem se doslechl o úsilí statečné skupiny hasičů, kteří se v roce 2015 snažili zachránit hořící středisko kůlu v jižní Kalifornii. Požár se rozmohl a velitel jednotky zavolal příteli, který je členem Církve, aby se ho zeptal, kde se uchovávají posvátné relikvie a poháry pro svátost, aby je mohli zachránit. Přítel ho ujistil, že žádné posvátné relikvie nemáme a že kalíšky pro svátost jsou zcela nahraditelné. Velitel měl ale pocit, že má udělat něco víc, a tak poslal hasiče do hořící budovy, aby sundali ze zdi a zachránili všechny obrazy

Krista. Jeden obraz dokonce umístili do hasičského vozu v naději, že hasiči budou ochráněni. Velmi na mě zapůsobila velitelova laskavost, dobrotivost a citlivost vůči Světlu v nebezpečné a složité chvíli.

Ve stále temnějším světě bude *Světlo Kristovo* zářit jasněji a jasněji, až přijde dokonalý den!

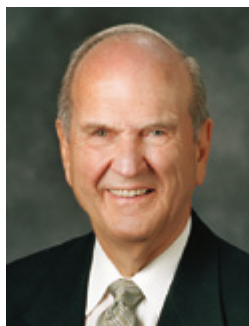
Znovu opakuji Pavlova slova: „Oblecme se v odění světla.“¹⁶ Svědčím o Kristu. On je Světlo světa. Kéž nás posiluje světlo, které je nám dostupné skrze větší aktivitu v Církvi a lepší uplatňování zásad evangelia v rodině. Kéž neustále vidíme v druhých Světlo Kristovo a pomáháme jim v tom, aby ho v sobě viděli i oni sami. Když toto světlo budeme přijímat, budeme požehnáni větším světlem, až nastane dokonalý den a my opět uvidíme „Otce světla“¹⁷ – našeho Nebeského Otce. O tom svědčím ve svatém jménu Světla světa, Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. 2. Korintským 4:8–9.
2. 2. Korintským 4:6.
3. Dieter F. Uchtdorf, „Ó, jak veliký je plán našeho Boha!“ *Liahona*, listopad 2016, 20.
4. 1. Nefi 12:17.
5. Nauka a smlouvy 50:24.
6. Kim Cameron, *Positive Leadership: Strategies for Extraordinary Performance*, 2nd ed. (2012) xii; viz také Kim S. Cameron, „Leading with Energy“, Wheatley Institution, Fellow Notes, Feb. 17, 2017, wheatley.byu.edu.
7. Viz Kim Cameron, *Positive Leadership*, 33, 36, 39.
8. Viz Quentin L. Cook, „Pán je mé světlo“, *Liahona*, květen 2015, 65.
9. Viz Prísloví 4:18.
10. *Kažte evangelium mé – příručka k misijnářské službě* (2005), 3.
11. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
12. Bible Dictionary, „Temple“.
13. Boyd K. Packer, „Světlo Kristovo“, *Liahona*, duben 2005, 13.
14. Moroni 7:13.
15. Nauka a smlouvy 88:11, 13.
16. Římanům 13:12.
17. Jakub 1:17; Nauka a smlouvy 67:9.

Hasič zachraňuje obraz Spasitele z hořícího střediska kůlu v Kalifornii (USA).

President Russell M. Nelson
President Kvora Dvanácti apoštolů

Přivolávejme do svého života moc Ježíše Krista

Evangelium Ježíše Krista je naplněno Jeho mocí, která je dostupná všem upřímně hledajícím dcerám či synům Božím.

Drazí bratři a sestry, žijeme v nanejvyšší obtížné dispensaci. Všude kolem nás jsou těžkosti, spory a komplikace. Spasitel tyto neklidné časy předvídal. Varoval nás, že v naší době bude protivník podněcovat srdce lidí ke hněvu a bude je svádět na sces-tí.¹ Náš Nebeský Otec ale nikdy neměl v úmyslu, abychom se s bludištěm osobních problémů a společenských otázek potýkali vlastními silami.

Bůh nás tolik miloval, že poslal svého Jednorozeného Syna,² aby nám pomáhal.³ A Jeho Syn, Ježíš Kristus, za nás obětoval život. To vše proto, abychom měli přístup k božské moci – k moci postačující k tomu, abychom se dokázali vypořádat s břemeny, překážkami a pokušeními dnešní doby.⁴ Dnes bych rád mluvil o tom, *jak* můžeme do svého života přivolávat moc našeho Pána a Mistra Ježíše Krista.

Začínáme tím, že se o Něm učíme.⁵ „Je nemožné, [abychom byli spaseni] v nevědomosti.“⁶ Čím více toho víme o Spasitelově působení a poslání⁷ – čím více rozumíme Jeho nauce⁸ a tomu, co pro nás vykonal – tím více víme, že nám může poskytnout moc, kterou pro svůj život potřebujeme.

Na začátku letošního roku jsem požádal mladé dospělé členy Církve, aby každý týden věnovali část svého času studiu *všeho*, co Ježíš řekl a udělal, jak je to zaznamenáno ve standardních dílech.⁹ Vyzval jsem je, aby se jejich

základním osobním studijním materiálem staly citace z písem o Ježíši Kristu uvedené v tematickém průvodci Topical Guide [v anglickém vydání písem].¹⁰

Dal jsem jim tuto výzvu, protože jsem ji již sám přijal. Přečetl jsem a podtrhl si *každý* verš o Ježíši Kristu, který je uveden v hlavním hesle a v 57 dílčích heslech v průvodci Topical Guide.¹¹ Když jsem tuto podnětnou činnost dokončil, manželka se mě zeptala, jaký to na mě mělo vliv. Řekl jsem jí: „Stal jsem se jiným člověkem!“

Když jsem si v Knize Mormonově znovu přečetl Spasitelovo vlastní prohlášení o Jeho poslání ve smrtelnosti, pocítil jsem, jak se má oddanost Jemu obnovuje. Prohlásil:

„Přišel [jsem] na svět, abych vykonal vůli Otce svého, protože Otec můj mne poslal.

A Otec můj mne poslal, abych mohl býti pozvednut na kříži.“¹²

Jakožto Svatí posledních dnů o Jeho poslání mluvíme jako o Usmíření Ježíše Krista, které uskutečnilo vzkříšení pro všechny a umožnilo získat věčný život těm, kteří činí pokání z hříchů a přijmou základní obřady a smlouvy a dodržují je.

Je naukově neúplné mluvit o Pánově smírné oběti zkratkovitými výrazy jako například „Usmíření“, „uschopňující moc Usmíření“ nebo „uplatňovat Usmíření“ či „být posílen skrze Usmíření“. V těchto vyjádřeních se skrývá reálné nebezpečí, že naše víra se zaměří

nesprávným směrem kvůli tomu, že na tuto *událost* nahlížíme, jako kdyby *to něco* existovalo a působilo nezávisle na našem Nebeském Otci a Jeho Synu Ježíši Kristu.

V rámci Otcova velkého věčného plánu je Spasitel tím, kdo trpěl. Spasitel je tím, kdo zlomil pouta smrti. Spasitel je tím, kdo zaplatil cenu za naše hříchů a přestupky a kdo je zahazuje pod podmínkou našeho pokání. Spasitel je tím, kdo nás osvobozuje od fyzické a duchovní smrti.

Neexistuje žádná beztvará věc s názvem „Usmíření“, k níž můžeme volat o pomoc, uzdravení, odpuštění či moc. Oním zdrojem je Ježíš Kristus. Posvátná slova jako *Usmíření* či *Vzkříšení* popisují to, co Spasitel podle Otcova plánu vykonal, abychom mohli žít s nadějí v tomto životě a získat věčný život ve světě, který přijde. Spasitelovu smírnou obětí – ústřední čin celé lidské historie – lze nejlépe pochopit a ocenit tehdy, když tento čin výslovně a jasně se Spasitelem propojíme.

Význam a důležitost Spasitelova poslání podtrhl Prorok Joseph Smith, který důrazně prohlásil, že „základními zásadami našeho náboženství jsou svědectví apoštolů a proroků ohledně Ježíše Krista, že On zemřel, byl pohřben a opět vstal třetího dne a vystoupil na nebesa; a vše ostatní, co se týká našeho náboženství, jsou pouhé přídavky“.¹³

Právě tato Prorokova slova byla podnětem k tomu, aby 15 proroků, vidoucích a zjevovatelů vydalo a podepsalo své svědectví při příležitosti připomínky 2000. výročí Pánova narození. Toto historicky významné svědectví má název „Žijící Kristus“.¹⁴ Mnozí členové se jeho pravdám naučili nazpaměť. Jiní stěží vědí, že toto svědectví existuje. Naléhavě vás žádám, abyste v rámci svého úsilí dozvědět se více o Ježíši Kristu studovali i dokument „Žijící Kristus“.

Když věnujeme čas tomu, abychom se učili o Spasiteli a o Jeho smírné oběti, vede nás to k tomu, abychom použili další klíčový prvek nutný k získání přístupu k Jeho moci – rozhodujeme se, že v Něj budeme mít víru a že Ho budeme následovat.

Opravdoví učedníci Ježíše Krista jsou ochotni vystoupit z řady, vyslovit svůj názor a být jiní než lidé světa. Jsou neohrožení, oddaní a odvážní. Takovéto učedníky jsem poznal při plnění

jednoho nedávného církevního úkolu v Mexiku, kde jsem se setkal s vládními úředníky i s představiteli jiných náboženských denominací. Každý z nich mi děkoval za hrdinské a úspěšné úsilí našich členů chránit a hájit silná manželství a rodiny v jejich zemi.

Takto mocnými učedníky se nestaneme snadno ani automaticky. Musíme svou pozornost upínat na Spasitele a Jeho evangelium. Je duševně náročné snažit se vzhlížet k Němu v *každé* myšlence.¹⁵ Když to ale děláme, naše pochybnosti a obavy se vytrácejí.¹⁶

Nedávno jsem se dozvěděl o jedné neohrožené vavřínové dívce. Byla pozvána reprezentovat svou střední školu v celostátní soutěži, která se měla konat téhož večera, kdy se zavázala, že se zúčastní kulového setkání Pomocného sdružení. Když si tento střet uvědomila a vysvětlila pořadatelům soutěže, že bude muset ze soutěže odejít dřív, aby stihla jedno důležité setkání, bylo jí řečeno, že pokud tak učiní, bude diskvalifikována.

Co tato vavřínová dívka posledních dnů udělala? Dodržela svůj závazek

zúčastnit se setkání Pomocného sdružení. A jak jí bylo řečeno, z celonárodní soutěže ji diskvalifikovali. Když se jí druzí ptali na její rozhodnutí, jednoduše odpověděla: „Církev je důležitější, ne?“

Víra v Ježíše Krista nás pohání k tomu, abychom dělali to, co bychom jinak nedělali. Víra, která nás motivuje k činu, nám poskytuje větší přístup k Jeho moci.

Více Spasitelovy moci v životě získáváme také tehdy, když uzavíráme posvátné smlouvy a tyto smlouvy s přesností dodržujeme. Naše smlouvy nás vážou k Němu a přinášejí nám božskou moc. Jakožto věrní učedníci činíme pokání a následujeme Spasitele do vod křtu. Kráčíme po stezce smlouvy, abychom obdrželi další nezbytné obřady.¹⁷ A Boží plán našťestí umožňuje tato požehnání nabídnout i předkům, kteří zemřeli bez příležitosti získat je během svého smrtelného života.¹⁸

Muži a ženy, kteří dodržují smlouvy, hledají možnosti, jak se uchovat neposkvrněnými od světa, aby jim tak nic nebránilo v přístupu ke Spasitelově moci. Jedna věrná manželka a matka

nedávno napsala: „Žijeme v neklidné a nebezpečné době. Jak požehnaní jsme, že máme více poznání o plánu spasení a inspirované vedení od láskyplných proroků, apoštolů a vedoucích, kteří nám pomáhají plavit se bezpečně po tomto rozbouraném moři! Upustili jsme od svého zvyku pouštět si ráno rádio. Místo toho každé ráno v rámci přípravy na další den posloucháme na mobilním telefonu nějaký proslov z generální konference.“

Dalším prvkem ve snaze přivolat Spasitelovu moc do našeho života je obracet se na Něj s vírou. Toto obracení se na Spasitele vyžaduje pilné a soustředěné úsilí.

Vzpomínáte si na biblický příběh o ženě, která 12 let trpěla vysilujícím problémem?¹⁹ Projevila velkou víru ve Spasitele, když zvolala: „Dotknu-li se jen roucha jeho, uzdravena budu.“²⁰

Tato věrná, soustředěná žena se musela natáhnout, kam až dosáhla, aby získala přístup k Jeho moci. Její fyzické úsilí bylo symbolem úsilí duchovního.

Mnozí z nás někdy z hloubi srdce zvolali slova podobná těm jejím:

„Kdybych se tak dokázal duchovně dostatečně natáhnout, abych do svého života přivolal Spasitelovu moc, pak bych věděl, jak zvládnout svou strastiplnou situaci! Věděl bych, co dělat. A měl bych moc to udělat.“

Když se obrátíte vzhůru a požádáte o Pánovu moc ve svém životě stejně tak intenzivně, jako když se topící člověk natahuje a lapá po vzduchu, pak tuto moc od Ježíše Krista obdržíte. Když Spasitel pozná, že se opravdu chcete obrátit vzhůru k Němu – když bude moci pocítit, že největším přáním vašeho srdce je přivolat do svého života Jeho moc – Duch Svatý vás povede, abyste poznali, co přesně máte udělat.²¹

Když se budete duchovně namáhat více, než jste se kdy namáhali, vlije se do vás Jeho moc.²² A pak porozumíte hlubokému významu slov, která zpíváme v náboženské písni „Duch Boží“.

*Dnes Pán poznání udílí lidu svému. ...
Že Bůh vládne nám, bude známo
každému,
již záhy se závoj nad zemí rozptýlí.*²³

Evangelium Ježíše Krista je naplněno Jeho mocí, která je dostupná všem upřímně hledajícím dcerám či synům

Božím. Mám svědectví o tom, že když do svého života přivoláváme Jeho moc, bude se radovat On i my.²⁴

Jako jeden z Jeho zvláštních svědků prohlašuji, že Bůh žije! Ježíš je Kristus! Jeho Církev byla na zemi znovuzřízena! Božím prorokem na zemi v dnešní době je prezident Thomas S. Monson, kterého z celého srdce podporuji. Takto svědčím a vyjadřuji lásku a požehnání každému z vás, v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz 2. Nefi 28:19–30.
2. Viz Jan 3:16.
3. Ježíš byl Pomazaným – Nebeský Otec Ho pomazal, aby byl Jeho osobním zástupcem ve všem, co se týká spasení lidstva. Ježíš byl pomazán, aby se stal naším Spasitelem a Vykupitelem. Před stvořením světa byl Ježíš pomazán, aby pro všechny Boží děti uskutečnil vzkříšení a umožnil jim získat věčný život. (Viz Jan 17:24; 1. Petrova 1:20.) A tak měl Ježíš dva jedinečné tituly: *Mesiáš* (hebrejsky) a *Kristus* (řecky) – přičemž každý z nich znamená „pomazaný“. (Viz Průvodce k písmům, „Pomazaný“.)
4. Chránit se můžeme tím, že poznáme slovo Boží a budeme podle něj žít. (Viz Efezským 6:17–18; Nauka a smlouvy 27:18.)
5. Ježíš byl pod vedením svého Otce Stvořitelem světa (viz Jan 1:2–3) a bezpočtu dalších světů (viz Mojžíš 1:33). Již dlouho před svým narozením do smrtelnosti byl velkým Jehovou – Bohem Starého zákona. Byl oním Jehovou, který promlouval s Mojžíšem na hoře Sinai. Byl oním Jehovou, který

s Abrahamem uzavřel smlouvu, že skrze Abrahamovu rodovou linii budou požehnány všechny národy světa. A byl oním Jehovou, který uzavřel smlouvy s rodinami domu Izraele. Ježíš byl také oním slíbeným Immanuelem, jak o tom prokokoval Izaiáš. (Viz Izaiáš 7:14.)

6. Nauka a smlouvy 131:6.
7. Viz Nauka a smlouvy 76:40–41.
8. Viz 2. Nefi 31:2–21.
9. Bible svatá, Kniha Mormonova, Nauka a smlouvy a Drahocenná perla.
10. Viz Topical Guide v anglickém vydání písem, „Jesus Christ“. Kromě textu pod hlavním heslem je o NĚM uvedeno 57 dílčích hesel. Pokud nemáte anglické vydání písem, použijte Průvodce k písmům.
11. Na oněch 18 stránkách tematického průvodce Topical Guide je uvedeno více než 2 200 položek.
12. 3. Nefi 27:13–14.
13. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 49.
14. Viz „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“, *Liahona*, duben 2000, 2–3.
15. Viz Helaman 8:15.
16. Viz Nauka a smlouvy 6:36.
17. Ježíš Kristus nás učil o důležitosti posvátných obřadů, jako je například křest (viz Jan 3:5), svátost (viz Nauka a smlouvy 59:9) či obdarování a pečticí obřady chrámu (viz Nauka a smlouvy 124:39–42).
18. Viz Nauka a smlouvy 124:29–32.
19. Viz Lukáš 8:43–44.
20. Marek 5:28.
21. Viz Nauka a smlouvy 88:63.
22. Když se tato věrná žena dotkla Spasitelova oblečení, ihned zareagoval: „Poznal jsem já, že moc [z řeckého *dunamis*] ode mne vyšla.“ (Lukáš 8:46; zvýraznění přidáno.)
23. „Duch Boží“, *Náboženské písně*, č. 2.
24. Viz 3. Nefi 17:20.

Přednesl prezident Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Drazí bratři a sestry, prezident Monson mě požádal, abych vám nyní představil generální autority, územní sedmdesátníky a generální předsednictva pomocných organizací Církve k hlasování pro vyjádření podpory.

Navrhujeme vyjádřit podporu Thomasi Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu

rádci v Prvním předsednictvu a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Russellu M. Nelsonovi jako prezidentovi Kvora Dvanácti apoštolů a následujícím členům tohoto Kvora – jsou to: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin

L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson a Dale G. Renlund.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to projevit stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádčům v Prvním předsednictvu a členům Kvora Dvanácti apoštolů jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projeďte to stejným způsobem.

S vděčností připomínáme službu staršího Bruce D. Portera, našeho přítele a spolupracovníka, který zemřel 28. prosince 2016. Vyjadřujeme lásku a upřímnou soustrast sestře Susan Porterové a jejich dětem a vnoučatům. Jsme vděční, že jsme mohli sloužit s tímto dobrým mužem.

Navrhujeme uvolnit Taylora G. Godoye a Johna C. Pingreeho mladšího jako územní sedmdesátníky. Ti, kteří si přejí těmto bratřím vyjádřit

ocenění za jejich službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme s upřímnou vděčností uvolnit sestry Lindu K. Burtonovou, Carole M. Stephensovou a Lindu S. Reevesovou jako Generální předsednictvo Pomocného sdružení. Zároveň uvolňujeme i členky generální komise Pomocného sdružení.

Ti z vás, kteří se k nám chtějí připojit ve vyjádření díky těmto sestrám za jejich pozoruhodnou službu a oddanost, dejte to prosím najevo zvednutím ruky.

Navrhujeme uvolnit sestru Jean B. Binghamovou jako první rádkyni v Generálním předsednictvu Primárek a sestru Bonnie H. Cordonovou jako druhou rádkyni v Generálním předsednictvu Primárek.

Ti, kteří si přejí vyjádřit těmto sestrám ocenění, tak mohou učinit zvednutím ruky.

Navrhujeme vyjádřit podporu těmto bratrům jako novým sedmdesátníkům – generálním autoritám. Jsou to: Taylor G. Godoy, Joni L. Koch, Adilson de Paula Parrella, John C. Pingree ml., Brian K. Taylor a Taniela B. Wakolo.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, projevte to stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu Jean B. Binghamové jako generální presidentce Pomocného sdružení a Sharon L. Eubankové jako první rádkyni a Reyně I. Aburtové jako druhé rádkyni.

Dále navrhujeme vyjádřit podporu Bonnie H. Cordonové, která nyní bude sloužit jako první rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek, a Cristině B. Francové, která bude sloužit jako druhá rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to projevit stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu těmto bratrům jako novým územním sedmdesátníkům. Jsou to: Luis R. Arbizú, David A. Benalcázar, Berne S. Broadbent, David L. Buckner, L. Todd Budge, Luciano Cascardi, Ting Tsung Chang, Pablo H. Chavez, Raymond A. Cutler, Fernando P. Del Carpio, José Luiz Del Guerso, Aleksandr A. Drachyov, I. Raymond Egbo, Carlos R. Fusco ml., Jorge A. García, Gary F. Gessel, Guillermo I. Guardia, Marcel Guei, José Hernández, Karl D. Hirst, Ren S. Johnson, Jay B. Jones, Anthony M. Kaku, Paul N. Lekias, John A. McCune, Tomas S. Merdegia, Artur J. Miranda, Elie K. Monga, Juan C. Pozo, Anthony Quaisie, James

R. Rasband, Carlos G. Revillo ml., Martin C. Rios, Johnny F. Ruiz, K. Roy Tunncliffe a Moisés Villanueva.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to vyjádřit stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním sedmdesátníkům a generálním předsednictvům pomocných organizací, tak jak jsou nyní povoláni.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Průběh vyjádření podpory byl vzat na vědomí. Ti, kteří u kteréhokoli návrhu hlasovali proti, se mají obrátit na svého presidenta kůlu.

Drazí bratři a sestry, děkujeme vám za vaši stálou víru a modlitby ve prospěch vedoucích Církve.

Nyní zveme nové sedmdesátníky – generální autority a nové Generální předsednictvo Pomocného sdružení, aby zaujali své místo na pódiu. President Monson vždy říká: „Je to dlouhá cesta.“ Děkuji vám, sestry. Děkuji vám, bratři. Pro vaši informaci – sestra Francová v současnosti slouží s manželem na misi v Argentině. Jak víte, právě jí byla vyjádřena podpora, a svou službu oficiálně zahájí po jejich návratu v červenci. ■

Zpráva Církevního kontrolního oddělení za rok 2016

Předložil Kevin R. Jergensen

Výkonný ředitel Církevního kontrolního oddělení

Prvnímu předsednictvu Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

Drazí Bratři, jak je to nařízeno zjevením ve 120. oddíle Nauky a smluv, Rada pro disponování desátky – tvořená Prvním předsednictvem, Kvorem Dvanácti apoštolů a Předsedajícím biskupstvem – schvaluje výdaje z církevních prostředků. Církevní subjekty čerpají prostředky v souladu se schválenými rozpočty, zásadami a postupy.

Církevní kontrolní oddělení, které je tvořeno renomovanými profesionály a které je nezávislé na všech ostatních církevních odděleních, má za úkol provádět audity za účelem poskytnutí rozumných záruk, pokud jde o přijaté příspěvky, uskutečněné

výdaje a ochranu církevního majetku.

Církevní kontrolní oddělení na základě provedených auditů dospělo k závěru, že přijaté příspěvky, vydané prostředky a církevní majetek byly v roce 2016 ve všech podstatných ohledech zaznamenávány a spravovány v souladu se schválenými rozpočty, zásadami a účetními postupy Církve. Církve se řídí zásadami, kterým učí i své členy – totiž žít v mezích svého rozpočtu, vyvarovat se dluhu a spořit pro případ nouze.

S úctou předkládá
Církevní kontrolní oddělení
Kevin R. Jergensen,
výkonný ředitel ■

Statistická zpráva za rok 2016

Přednesl Brook P. Hales

Tajemník Prvního předsednictva

První předsednictvo vydalo následující statistickou zprávu týkající se stavu Církve k 31. prosinci 2016.

Církevní jednotky

Kůly	3 266
Misie	421
Okresy.....	556
Sbory a odbočky	30 304

Členstvo Církve

Celkový počet členů.....	15 882 417
Nově zaznamenané děti	109 246
Pokřtění obrácení	240 131

Misionáři

Misionáři na plný úvazek	70 946
Misionáři církevní služby	33 695

Chrámů

Chrámů zasvěcené v roce 2016 (Provo City Center, Sapporo v Japonsku, Philadelphia v Pensylvánii, Fort Collins v Coloradu, Star Valley ve Wyomingu a Hartford v Connecticutu).....	6
Znovuzasvěcené chrámů (Suva na Fidži a Freiberg v Německu)	2
Chrámů v provozu na konci roku.....	155

Starší Robert D. Hales
Kvorum Dvanácti apoštolů

Staňme se učedníky našeho Pána Ježíše Krista

K tomu, abychom v těchto posledních dnech stáli pevně na svém místě, je nezbytná celá plejáda charakterových rysů, které vyplývají z víry v Krista.

Co to znamená být učedníkem našeho Pána Ježíše Krista? Učedníkem je ten, kdo se dal pokřtít a je ochoten vzít na sebe jméno Spasitele a následovat Ho. Učedník se snaží stát takovým, jako je On, tím, že ve smrtelnosti dodržuje Jeho přikázání – podobně jako se učeň snaží stát se takovým, jako je jeho mistr.

Mnozí lidé slyší slovo *učedník* a domnívají se, že to znamená pouze „následovník“. Avšak opravdové učednictví je stav bytí. Naznačuje to něco více než jen hloubání nad seznamem osobních vlastností a snahu si je osvojit. Učedníci žijí tak, že Kristovy charakteristické rysy jsou vetkány do jejich bytosti, jako kdyby tvořily duchovní tapisérii.

Poslechněte si výzvu apoštola Petra, abychom se stali Spasitelovými učedníky:

„Všecku snažnost vynaložíte, [přidejte] k víře své ctnost, a k ctnosti [poznání],

K [poznání] pak zdrželivost, a k zdrželivosti trpělivost, k trpělivosti pak pobožnost,

Ku pobožnosti pak [bratrskou laskavost], a k [bratrské laskavosti] lásku.“¹

Jak vidíte, utkat duchovní tapisérii z osobního učednictví vyžaduje něco více než jen jedno jediné vlákno. Ve Spasitelově době mnozí tvrdili, že jsou tak či onak ve svém životě spravedliví. Praktikovali to, čemu říkám selektivní poslušnost. Dodržovali například přikázání vyhýbat se během sabatu práci, ale kritizovali Spasitele za to, že v tento svatý den uzdravoval.² Dávali almužny chudým, ale udíleli jen ze svého přebytku – z toho, co sami nepotřebovali.³ Postili se, ale jen se zasmušilým obličejem.⁴ Modlili se, ale jen tak, aby je druzí viděli.⁵ Ježíš řekl: „Přibližují [se] ke mně rty svými, ale srdce jejich je daleko ode mne.“⁶ Takoví muži a ženy se možná zaměřují na to, aby si dokonale osvojili určitou vlastnost nebo jednání, ale v srdci se nutně nestávají takovými, jako je Spasitel.

O těchto lidech Ježíš prohlásil:

„Množit' mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém d'áblů nevyvítili, a v tvém jménu divů mnohých nečinili?

A tehdyť jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.“⁷

Spasitelovy charakterové rysy – tak, jak je chápeme – nejsou scénářem, kterým se máme řídit, nebo seznamem položek, které si můžeme odškrtnout. Jsou to vzájemně propletené vlastnosti, jedna přidaná ke druhé, které se v nás

rozvíjejí, a přitom na sebe vzájemně působí. Jinak řečeno, nemůžeme získat jednu křesťanskou vlastnost, aniž bychom získali i další a aniž by to další vlastnosti ovlivnilo. Když se posílí jedna vlastnost, posílí se i mnohé další.

Ve 2. Petrově a ve 4. oddíle Nauky a smluv se dozvídáme, že základem je víra v Pána Ježíše Krista. Svou víru měříme tím, k jakým činům nás vede – svou poslušností. „Budete-li mítí víru ve mne,“ slíbil Pán, „budete mítí moc učiniti jakoukoli věc, která je pro mne žádoucí.“⁸ Víra je katalyzátor. Bez skutků, bez ctnostného života nemá naše víra moc aktivovat uřednictví. V takovém případě je víra mrtvá.⁹

A tak, vysvětluje Petr, přidejte „k víře své ctnost“. Tato ctnost je něco více než jen sexuální čistota. Je to čistota

a svatost v mysli i v těle. Ctnost je rovněž moc. Když budeme žít věrně podle evangelia, budeme mít moc být ctnostní v každé myšlence, pocitu a skutku. Naše mysl bude vnímavější vůči vnuknutím Ducha Svätého a Světla Kristova.¹⁰ Krista ztělesňujeme nejen tím, co říkáme a co děláme, ale i tím, kým jsme.

Petr pokračuje: „[Přidejte] k ctnosti [poznání].“ Když budeme vést ctnostný život, poznáme Nebeského Otce a Jeho Syna neobyčejným způsobem. „Bude-li kdo chtíti vůli [Otce] činiti, tenť bude uměti [nauku] rozeznati.“¹¹ Toto poznání je osobní svědectví zrozené z osobní zkušenosti. Je to poznání, které nás proměňuje, takže naše „světlo se přimyká [k Jeho] světlu“ a naše „ctnost miluje [Jeho] ctnost“.¹²

Ctnostným životem se přesouváme z bodu „věřím“ do vznešeného cíle v podobě slova „vím“.

Petr nás nabádá, abychom k poznání přidali „zdrželivost, a k zdrželivosti trpělivost“. Jakožto zdrženliví a umírnění uředníci žijeme podle evangelia vyrovnaně a stabilně. Neběžíme „rychleji, nežli [máme] sil“.¹³ Kráčíme kupředu den za dnem a nenecháváme se odrazovat těžkostmi smrtelnosti, které nás tíbí.

Takto umírnění si osvojujeme trpělivost a důvěru v Pána. Jsme schopni se spoléhat na to, jaký záměr s naším životem má, i když tento záměr svými přirozenými očima nevidíme.¹⁴ Můžeme se tudíž upokojit a vědět, že On je Bůh.¹⁵ Když pak čelíme bouřím soužení, ptáme se: „Čemu bys chtěl, abych

se z této zkušenosti naučil?“ S Jeho plánem a záměry v srdci kráčíme kupředu a přitom ve všem nejen vytrváváme, ale vytrváváme rovněž trpělivě a dobře.¹⁶

Tato trpělivost, jak učí Petr, nás vede k božskosti. Podobně jako má Otec trpělivost s námi, svými dětmi, získáváme i my trpělivost s druhými i sami se sebou. Radujeme se ze svobody jednání druhých a z příležitosti, kterou díky tomu mají, aby rostli „řádku za řádkou“,¹⁷ jasněji a jasněji, „až přijde dokonalý den“.¹⁸

Naše povaha se mění od zdrženlivosti a mírnosti k trpělivosti a od trpělivosti k božskosti. Získáváme bratrskou laskavost, která je charakteristickým znakem všech pravých učedníků. Podobně jako milosrdný Samaritán i my přecházíme přes cestu, abychom posloužili komukoli, kdo je v nouzi, dokonce i když to není nikdo z okruhu našich přátel.¹⁹ Žehnáme těm, kteří nás proklínají. Činíme dobro těm, kteří nás utiskují.²⁰ Je snad nějaká vlastnost božstější nebo křesťanštější?

Svědčím o tom, že naše úsilí stát se učedníky našeho Spasitele se vskutku počítá, až nakonec budeme mít Jeho lásku.²¹ Tato láska je určujícím charakterovým rysem Kristova učedníka:

„Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn jsem mēd zvučící aneb zvonec znející.

A bychť měl prorocství, a povědom byl všelikého tajemství i všelikého [poznání], a kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, [pravě] lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.“²²

Právě víra, naděje a pravá láska nás uschopňují pro Boží dílo.²³ „Nyní pak zůstává ... to tré, ale největší z nich jestiť [pravá] láska.“²⁴

Bratři a sestry, dnes, více než kdy předtím, nemůžeme být „učedníky na částečný úvazek“! Nemůžeme být učedníky jen v tom či onom bodě nauky. K tomu, abychom v těchto posledních dnech stáli pevně na svém místě, je nezbytná celá plejáda charakterových rysů, které vyplývají z víry v Krista – včetně těch, o nichž jsme dnes mluvili.

Když se budeme upřímně snažit být prvými učedníky Ježíše Krista, tyto charakterové rysy se mezi sebou propletou, budou k nim přidány další a budou se v nás vzájemně posilovat. Nebude žádného rozdílu mezi laskavostí, kterou projevíme svým nepřátelům, a laskavostí, kterou obdaříme své

přátele. Budeme stejně tak čestní, když se nikdo nebude dívat, jako když nás budou druzí sledovat. Budeme stejně tak oddaní Bohu ve veřejném životě jako ve své komůrce v soukromí.

Svědčím o tom, že každý může být Spasitelovým učedníkem. Učednictví není omezeno věkem, pohlavím, etnickým původem či povoláním. Jakožto Svatí posledních dnů budujeme skrze osobní učednictví společnou sílu, která žehná našim bratrům a sestrám po celém světě. Nyní je čas na to, abychom se znovu zavázali, že budeme s veškerou pílí Jeho učedníky.

Bratři a sestry, my všichni jsme povoláni být Spasitelovými učedníky. Necht' je pro vás tato konference příležitostí k tomu, abyste začali „jako za starých dob a [přišli] k Pánu celým srdcem svým“.²⁵ Toto je Jeho Církev. Vydávám své zvláštní svědectví o tom, že On žije. Kéž nám žehná v našem věčném úsilí stát se oddanými a statečnými učedníky. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. 2. Petrova 1:5–7.
2. Viz Lukáš 13:14.
3. Viz Lukáš 21:4.
4. Viz Matouš 6:16.
5. Viz Matouš 6:5; viz také Alma 38:13.
6. Joseph Smith–Životopis 1:19; viz také Izaiáš 29:13; Lukáš 6:46.
7. Matouš 7:22–23.
8. Moroni 7:33.
9. Viz Jakub 2:20.
10. Viz 1. Korintským 2:16.
11. Jan 7:17.
12. Nauka a smlouvy 88:40.
13. Mosiáš 4:27.
14. Viz Nauka a smlouvy 58:3.
15. Viz Nauka a smlouvy 101:16.
16. Viz Nauka a smlouvy 121:8.
17. Nauka a smlouvy 98:12.
18. Nauka a smlouvy 50:24.
19. Viz Lukáš 10:33.
20. Viz Matouš 5:44.
21. Viz Moroni 7:47.
22. 1. Korintským 13:1–2.
23. Viz Nauka a smlouvy 4:5.
24. 1. Korintským 13:13.
25. Mormon 9:27.

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Písně zpívané i nezpívané

Naléhavě každého z nás žádám, abychom trvale a věrně zůstávali v pěveckém sboru.

„Slunko svit je v duši mojí dnes,“ napsala Eliza Hewittová, „větší než mi byl kdy znám. Víc než slunko v pravé poledne mi světlo dává Pán.“¹ Díky oslnující záři skrývající se v každé notě prakticky nelze tuto úžasnou oblíbenou křesťanskou píseň zpívat, aniž byste se přitom usmívali. Dnes bych ale rád vyňal z kontextu jeden její řádek, který nám může pomoci ve dnech, kdy je pro nás těžké zpívat *nebo* se usmívat a kdy nám připadá, že zrovna *neprožíváme* „šťastné chvíle“. Pokud na určitou dobu nejste schopni opakovat radostné melodie, které slyšíte zpívat druhé, žádám vás, abyste se houževnatě drželi onoho řádku v této náboženské písni, který nás ujišťuje, že „Ježíš ... vždy uslyší“² písně, které nedokážete zazpívat.

Mezi skutečností, s níž se jakožto děti Boží žijící v padlém světě potýkáme, patří i to, že některé dny jsou obtížné – dny, kdy jsou naše víra a mravní síla zkoušeny. Tyto těžkosti k nám mohou přicházet kvůli nedostatkům v nás, nedostatkům u druhých či zkrátka kvůli nedostatkům v životě, ale ať už je tím důvodem cokoli, zjišťujeme, že nás mohou oloupit o písně, které

tolik chceme zpívat, a mohou zatemnit zaslíbení jara, které „vzkvétá v [naší] duši“³ a které Eliza Hewittová v jedné ze slok oslavuje.

Takže co máme v takových chvílích dělat? Především můžeme přijmout radu apoštola Pavla a doufat v to, „čehož nevidíme, ... [a] toho skrze trpělivost očekáv[at]“.⁴ V oněch okamžicích, kdy melodie radosti slábne a my nemáme sílu ji zpívat, budeme možná muset na chvíli stát mlčky a prostě jen naslouchat druhým a čerpat posilu z nádhery hudby kolem sebe. Mnohým

z nás, kteří „hudebně tápeme“, dodá sebedůvěru a zajistí znatelné zlepšení našeho zpěvu to, když si stoupneme vedle někoho, kdo má silnější a jistější hlas. Dozajista platí, že při zpěvu písní věčnosti máme stát tak blízko, nakolik jen to je v lidských silách, u Spasitele a Vykupitele světa – který intonuje naprosto dokonale. Pak můžeme čerpat odvalu z Jeho schopnosti slyšet naše mlčení a nacházet naději v Jeho melodické mesiášské přímluvě za nás. Vskutku platí, že když „nablízku ... Pán je“, „srdcem zní mi míru poselství, a květ milosti zřím“.⁵

Ve dnech, kdy máme pocit, že zpíváme poněkud falešně, trochu jinak, než jak to podle svého názoru vidíme či slyšíme u druhých, bychom nás rád požádal, a zvláště mládež Církve, abychom pamatovali na to, že podle božského záměru nejsou všechny hlasy v Božím pěveckém sboru totožné. Pro vytvoření bohaté harmonie je zapotřebí rozmanitosti – sopránů a altů, barytonů a basů. Mám-li si vypůjčit slova citovaná v jedné veselé korespondenci dvou úžasných žen Svatých posledních dnů: „Všechna Boží stvoření mají v pěveckém sboru své místo.“⁶ Když znevažujeme svou jedinečnost nebo se

snažíme přizpůsobit smyšleným stereotypům – stereotypům, které prosazuje nenasytná konzumní kultura a které sociální sítě idealizují tak, že jich nelze dosáhnout – ztrácíme bohatost a barvu tónu, s nimiž Bůh počítal, když stvořil různorodý svět.

Tím nechci říci, že každý v tomto božském chóru může jen tak začít vykřikovat své osobní oratorium! Rozmanitost neznamená kakofonii a pěvecké sbory vyžadují kázeň – pro náš dnešní účel, starší Halesi, bych řekl kázeň učednictví – ale jakmile jsme již přijali božsky zjevený text a harmonickou instrumentaci stvořenou ještě před tím, než byl svět, pak Nebeského Otce těší, když zpíváme vlastním hlasem, a nikoli hlasem někoho jiného. Věřte sami v sebe a věřte v Něj. Nesnižujte svou hodnotu ani nezlehčujte svůj přínos. A především se nevzdávejte své role v pěveckém sboru. Proč? Protože jste jedineční; jste nenahraditelní. Ztráta

byť jen jednoho hlasu oslabuje každého dalšího zpěváka v tomto našem velkém chóru smrtelnosti – včetně ztráty těch, kteří mají pocit, že jsou na okraji společnosti či na okraji Církve.

Avšak i když *vás* všechny povzbuzuji, abyste měli víru, pokud jde o písně, které může být obtížné zpívat, bez váhání přiznávám, že *já sám* mám z různých důvodů obtíže zpívat jiné druhy písní, které by se měly zpívat, ale dosud se nezpívají.

Když vidím šokující ekonomickou nerovnost ve světě, cítím se provinile, když s paní Hewittovou zpívám o tom, jak mi „Pán ... žehnal zde, a v nebesích též mám zaslíbení“. ⁷ Tento text nelze zpívat naplno a s vírou, dokud se řádně nepostaráme o chudé. Ekonomické strádání je prokletí, které proklíná neustále, rok za rokem a generaci za generací. Ničí tělo, mrzáčí ducha, škodí rodinám a hubí sny. Pokud bychom udělali něco více pro zmírnění

chudoby, jak nám to Ježíš opakovaně přikazuje, možná by někteří z těch, kterým ve světě nepřálo tolik štěstí, mohli poprvé v životě zabroukat pár not z písně „Slunka svit je v duši mojí dnes“.

Také je pro mě těžké zpívat sluncem zalitý veselý text, když tolik lidí kolem nás trpí duševními a emocionálními nemocemi či jinými omezujícími zdravotními problémy. Naneštěstí tato břemena někdy navzdory statečnému úsilí mnoha různých pečovatelů, včetně rodinných příslušníků, přetrvávají. Modlím se o to, abychom nenechávali tyto děti Boží mlčky trpět a abychom byli obdarováni božskou schopností slyšet písně, které ony nyní zpívat nemohou.

A doufám, že jednou bude veliký celosvětový chór harmonicky spojit všechny rasy a etnika a bude hlásat, že zbraně, nadávky a urážky *nejsou* tím správným způsobem, jak řešit konflikty

mezi lidmi. Zaznívají k nám nebeská prohlášení, že jedinou možností, jak lze uspokojivě vyřešit spletité společenské problémy, je skrze milujícího Boha a dodržování Jeho příkázání, čímž se otevírá brána k jedinému trvalému a spásnému řešení – mít rád jeden druhého jako svého bližního. Prorok Eter učil, že máme doufat v lepší svět. Když o tisíc let později četl tuto myšlenku válkou a násilnostmi unavený Moroni, prohlásil, že lepší cestou k dosažení tohoto světa vždy bude evangelium Ježíše Krista.⁸

Jak vděční jsme, že uprostřed těchto těžkostí čas od času přijde jiný druh písně, kterou sice nedokážeme zpívat, ale z jiného důvodu! Dochází k tomu tehdy, kdy naše pocity jsou tak hluboké a osobní, ba posvátné, že je buď vyjádřit nelze, nebo se vyjadřovat nemají – tak jako láska Kordélie k jejímu otci, o níž řekla: „Má láska ... je bohatší než můj jazyk. ... Své srdce nedokáží vyzdvihnout do úst.“⁹ Tyto pocity, které k nám přicházejí jako něco svatého, jsou zkrátka nevyslovitelné – duchovně nepopsatelné – podobně jako modlitba, kterou Ježíš pronesl za nefitské děti. Ti, kteří byli svědky této události, zaznamenali:

„Okno nikdy nevidělo ani ucho nikdy ... neslyšelo tak veliké a podivuhodné věci, jaké jsme viděli a slyšeli Ježíše promlouvati k Otci;

... *Žádný jazyk nemůže vypověděti ani nikdo nemůže napsati ani srdce lidské si nemůže představit tak veliké a podivuhodné věci, jaké jsme viděli i slyšeli Ježíše promlouvati.*¹⁰

Tyto posvěcené okamžiky zůstávají nevyřčené, protože snaha je vyjádřit, i kdyby to bylo možné, by nám mohla připadat jako znesvěcení.

Bratři a sestry, žijeme ve smrtelném světě s mnoha písněmi, které dosud nedokážeme zpívat nebo dosud

nezpíváme. Naléhavě však každého z nás žádám, abychom trvale a věrně zůstávali v pěveckém sboru, kde si budeme moci na věky vychutnávat onu nejdrahocennější píseň ze všech – „píseň vykupitelské lásky“.¹¹ Naštěstí je počet míst k sezení u tohoto konkrétního hudebního vystoupení neomezený. Je zde místo pro ty, kteří mluví jinými jazyky, zachovávají rozmanité kulturní tradice a žijí na různých místech. Je zde místo pro svobodné, pro sezdané, pro velké rodiny i pro bezdětné. Je zde místo pro ty, kteří kdysi měli pochybnosti ohledně své víry, i místo pro ty, kteří je dosud mají. Je zde místo pro ty, kteří mají odlišnou sexuální orientaci. Zkrátka je zde místo pro každého, kdo miluje Boha a ctí Jeho příkázání jakožto neporušitelná měřítka osobního chování, neboť je-li láska Boží melodií naší společné písně, je dozajista naše společná snaha být Ho poslušni její neoddělitelnou harmonií. S božskými požadavky týkajícími se lásky a víry, pokání a soucitu, čestnosti a odpuštění, je v tomto pěveckém sboru místo pro každého, kdo si v něm přeje být.¹² „Přijďte takoví, jací jste,“ říká milující Otec každému z nás, ale dodává: „Nemějte v úmyslu zůstat takovými, jací jste.“ A my se usmíváme a pamatujeme na to, že Bůh je odhodlán udělat z nás něco více, než jsme si kdy mysleli, že je vůbec možné.

Kěž v tomto vznešeném oratoriu, kterým je Jeho plán pro naše oslavení, pokorně následujeme Jeho taktovku a snažíme se pracovat na písních, které dosud nedokážeme zpívat, dokud je nebudeme moci zazpívat „tomu, kdo je

Králem [naším]“.¹³ A pak jednoho dne, jak se zpívá v naší milované písni:

*[Zapějeme] se zástupy nebes, hosana, hosana, ať Pán zvítězí! ... Až Ježíš se vrátí ve voze ohnivém.*¹⁴

Svědčím o tom, že přijde hodina, kdy Bůh, náš Věčný Otec, znovu pošle na zemi svého Jednorozeného Syna – tentokrát, aby vládl a panoval jako Král králů na věky. Svědčím o tom, že toto je Jeho znovuzřízená Církev a prostředek k tomu, aby byly nauky a spásné obřady Jeho evangelia přineseny celému lidstvu. Až Jeho poselství pronikne „každý světadíl [a navštíví] každý kraj“, Ježíš vskutku zjeví svou usmívající se tvář.¹⁶ A onoho dne bude pro naši duši hojnost věčného slunka svitu. Aby tato slíbená hodina nastala, o to se toužebně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. „Slunka svit je v duši mojí dnes“, *Náboženské písně*, č. 141.
2. *Náboženské písně*, č. 141.
3. *Náboženské písně*, č. 141.
4. Římanům 8:25.
5. *Náboženské písně*, č. 141.
6. Bill Staines, „All God's Critters Got a Place in the Choir“, v: Laurel Thatcher Ulrich a Emma Lou Thayne, *All God's Critters Got a Place in the Choir* (1995), 4.
7. *Náboženské písně*, č. 141.
8. Viz Eter 12:4, 11.
9. William Shakespeare, *Král Lear*, 1. jednání, 1. scéna, řádky 79–80, 93–94.
10. 3. Nefi 17:16–17; zvýraznění přidáno.
11. Alma 5:26; viz také Alma 26:13.
12. Viz 2. Nefi 26:33.
13. *Náboženské písně*, č. 141.
14. „Duch Boží“, *Náboženské písně*, č. 2.
15. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 140.
16. Viz *Náboženské písně*, č. 141.

Starší Gary B. Sabin
Sedmdesátník

Stůjte uvnitř zpřítma a dejte tomu vše

Kéž přepočítáme trasu, bude-li to nutné, a pohlížíme kupředu s velkou nadějí a vírou. Kéž „stojíme uvnitř zpřítma“ tím, že budeme stateční a „dáme tomu vše“.

Před několika lety ke mně přiběhla naše malá vnučka a nadšeně mi oznámila: „Dědo, dědo, dnes jsem při fotbale dala všechny tři góly!“

Já jsem nadšeně odpověděl: „To je skvělé, Sarah!“

Její matka se na mě podívala a s šibalským mrknutím dodala: „Výsledek byl dva jedna.“

Neodvážil jsem se zeptat, kdo vyhrál!

Konference je příležitostí pro zamyšlení, získání zjevení a někdy i pro změnu našeho směřování.

Jedna autopůjčovna má navigační systém s názvem NeverLost [Nikdy se neztratíte]. Když po zadání požadovaného cíle někde nesprávně odbočíte, navigace neřekne: „Ty hlupáku!“, ale velmi příjemným hlasem pronese: „Přepočítávám trasu – až to bude možné, otočte se.“

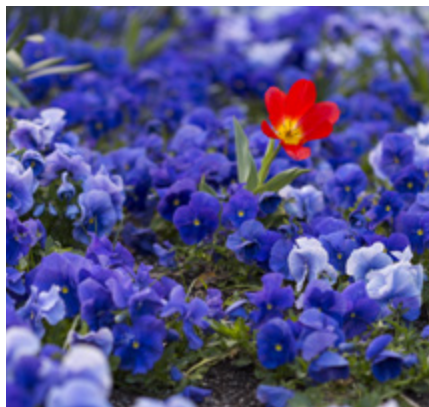
V Ezechielovi čteme toto úžasné zaslíbení:

„Pakli by se bezbožný odvrátil ode všech hříchů svých, kteréž činil, a [zachovával] by všech ustanovení mých, a činil by soud a spravedlnost, jistě živ bude a neumře.“

Žádná přestoupení jeho, jichž se dopustil, nebudou jemu připomínána.¹

Je to úžasné zaslíbení, ale vyžaduje ve dvou případech *vše*, abychom získali zaslíbení všeho v případě třetím. Odvrátit se od všeho; dodržovat vše; a poté je vše odpuštěno. To vyžaduje, abychom tomu „dali vše“!

Nemáme být jako ten, o němž se psalo v deníku *Wall Street Journal* a který poslal daňovému úřadu obálku s penězi a s anonymním dopisem, v němž stálo: „Milý úřade, přikládám peníze, které dlužím za daně z minulosti. P.S. Pokud mě bude dál trápit svědomí, pošlu zbytek.“²

Takto to dělat nemáme! Neponecháváme si část, abychom zjistili, s jakým minimem nám to ještě projde. Pán požaduje srdce a ochotnou mysl.³ Celé naše srdce! Při křtu jsme plně ponoření, což je symbol našeho slibu zcela následovat Spasitele, nikoli jen napůl. Když jsme zcela oddaní a „dáváme tomu vše“, nebesa se zachvívají pro naše dobro.⁴ Když jsme vlažní nebo jen částečně oddaní, ztrácíme jedny z nejvybranějších požehnání nebes.⁵

Před mnoha lety jsem šel se skauty tábořit do pouště. Chlapci spali kolem táboráku, který založili, a já, jako každý dobrý skautský vedoucí, jsem spal v autě. Ráno jsem vstal, rozhlédl se po tábořišti a spatřil jednoho skauta, kterému budu říkat Pavel, jak vypadal obzvláště nevyspale a rozlámaně. Zeptal jsem se ho, jak se mu spalo, a on odpověděl: „Ne moc dobře.“

Když jsem se zeptal proč ne, řekl: „Byla mi zima, oheň vyhasl.“

Odpověděl jsem: „No, to ohně dělávají. Neměl jsi dost dobrý spacák?“

Žádná odpověď.

Pak jeden další skaut ochotně hlasitě oznámil: „On svůj spacák ani nepoužil.“

Nevěřicně jsem se zeptal: „Proč ne, Pavle?“

Ticho – a pak zkroutěně odvětil: „Řekl jsem si, že když spacák nerozbalím, tak ho pak nebudu muset znovu balit.“

Je to pravdivý příběh – celé hodiny mrzl, protože chtěl ušetřit pět minut práce. Možná si říkáme: „Jak pošetil! Kdo jen by něco takového udělal?“ Ve skutečnosti to děláme neustále všichni – v mnohem nebezpečnějších ohledech. Odmítáme, obrazně řečeno, rozbalovat spacák, když nevěnujeme čas tomu, abychom se každý den upřímně pomodlili, studovali a žili podle evangelia; nejenže oheň vyhasne, ale

my nebudeme chráněni a duchovně prochládneme.

Když jsme nedbalí ve vztahu ke svým smlouvám, neseme spoluvinu na následcích. Pán nám udělil radu, abychom „se měli na pozoru ohledně sebe, [abychom] pilně dbali slov věčného života“.⁶ A dále prohlásil: „Krev má je neočistí, jestliže mne nebudou poslouchati.“⁷

Ve skutečnosti je mnohem snazší „dávat tomu vše“ než jen část. Když tomu dáváme jen část nebo vůbec nic, nastává, slovy *Hvězdných válek*, „narušení Síly“. Jsme v nesouladu s Boží vůlí, a tudíž v nesouladu s povahou štěstí.⁸ Izaiáš řekl:

„Bezbožní pak budou jako moře zbouřené, když se spokojiti nemůže, a jehož vody vymítají nečistotu a bláto.

[Bezbožní] nemají žádného pokoje, praví Bůh můj.“⁹

Naštěstí bez ohledu na to, kde jsme nebo kde jsme byli, nejsme mimo dosah Spasitele, který řekl: „Tudíž, kdo bude činiti pokání a přijde ke mně jako malé dítě, toho přijmu, neboť takových je království Boží. Vizte, za takové jsem položil život svůj a opět jej vzal na se.“¹⁰

Když průběžně činíme pokání a spoléháme na Pána, získáváme sílu, neboť se vracíme k tomu, abychom měli pokoru a víru malého dítěte¹¹ obohacenou o moudrost zrozenou z životních zkušeností. Job prohlásil: „Přidržeti se bude ... spravedlivý cesty své, a ten, jenž jest čistých rukou, posilní se více.“¹² Tennyson napsal: „Má síla je jako síla deseti, neboť srdce mé je ryzí.“¹³ Pán nám dal tuto radu: „Stůjte na svatých místech a nepohněte se.“¹⁴

Náš syn Justin zemřel v 19 letech po boji s celoživotní nemocí. V proslovu na shromáždění svátosti, který měl krátce předtím, než nás opustil,

vyprávěl příběh, který mu byl určitě blízký, o otci a jeho malém synovi, kteří zašli do hračkářství, kde byl nafukovací boxovací pytel ve tvaru člověka. Chlapec nafukovacího panáka uhodil a ten se zaklonil a po každé ráně se znovu vrátil do původní polohy. Otec se malého syna zeptal, proč se panák vrací do původní polohy. Chlapec se na chvíli zamyslel a pak řekl: „Nevím. Asi proto, že uvnitř stojí zpříma.“ Abychom tomu mohli „dát vše“, musíme „uvnitř stát zpříma“, „ať se stane cokoli“.¹⁵

A uvnitř stojíme zpříma tehdy, když trpělivě čekáme na Pána, aby nám odňal ostny v těle nebo nám dal sílu je snášet.¹⁶ Mezi takové ostny může patřit choroba, postižení, psychická nemoc, úmrtí blízkého člověka nebo mnohé jiné těžkosti.

Uvnitř stojíme zpříma tehdy, když pozvedáme skleslé ruce. Uvnitř stojíme zpříma tehdy, když hájíme pravdu před zlovolným a sekulárním světem, kterému čím dál více vadí světlo a který nazývá zlo dobrem a dobro zlem,¹⁷ „odsuzuj[el] spravedlivé pro jejich spravedlivost“.¹⁸

Stát uvnitř zpříma navzdory těžkostem je možné díky čistému svědomí, posilujícímu a útěchu přinášejícímu ujištění od Ducha Svatého a díky věčnému nadhledu, který překonává smrtelné chápání.¹⁹ V předsmrtelném životě jsme nad možností prožít smrtelnost jásal radostí.²⁰ „Dali jsme tomu vše“, když jsme se nadšeně rozhodli být statečnými obhájci plánu Nebeského Otce. Je čas se napřímit a hájit Jeho plán znovu!

Nedávno mi zemřel můj 97letý tatínek. Kdykoli se ho někdo zeptal, jak se mu daří, vždy odpověděl: „Na stupnici od 1 do 10 asi na 25!“ I když tento drahý muž již nedokázal stát ani sedět a mluvil s velkými obtížemi, jeho odpověď byla vždy tatáž. Vždy stál uvnitř zpřítma.

Když mu bylo 90, byli jsme na letišti a já se ho zeptal, zda mu mám obstarat vozík. Odvětil: „Ne, Gary – možná až budu starý.“ A pak dodal: „Navíc, pokud mě unaví chůze, můžu vždycky běžet.“ Pokud nejsme při své současné chůzi schopni „dát tomu vše“, možná bude nutné, abychom běželi; možná bude nutné, abychom přepočítali trasu. Možná bude dokonce nutné se otočit. Možná bude nutné, abychom studovali soustředěněji, modlili se upřímněji nebo se jen něčeho pustili, abychom se mohli chopit toho, na čem skutečně záleží. Možná bude nutné, abychom se pustili světa, abychom se mohli chopit věčnosti. Můj otec tomu rozuměl.

Když byl během 2. světové války v námořnictvu, někteří v oné veliké a prostorné stavbě²¹ si z jeho zásad dělali legraci – ale dva námořníci z jeho lodi, Dale Maddox a Don Davidson, si toho všímali a legraci si nedělali. Ptali se ho: „Sabine, proč jsi tak jiný než všichni ostatní? Máš vysoká měřítka, nepiješ, nekouříš ani nekleješ, ale připadáš nám klidný a šťastný.“

Jejich pozitivní dojem z mého otce neodpovídal tomu, co jim o mormonech říkali ostatní, a můj otec měl

možnost oba tyto námořníky učit a pokřtít. Daleovi rodiče se velmi zlobili a varovali ho, že pokud vstoupí do Církve, přijde o svou drahou manželku, Mary Olive, ale ta se na jeho žádost setkala s misionáři a dala se také pokřtít.

Ke konci války president Heber J. Grant vyzval členy ke službě na misi, dokonce i některé ženaté muže. V roce 1946 se Dale a jeho manželka Mary Olive rozhodli, že by Dale měl sloužit, přestože očekávali narození prvního dítěte. Nakonec měli dětí devět – tři chlapce a šest dívek. Všech devět sloužilo na misi a po nich i Dale a Mary Olive, kteří sami sloužili na třech misích. Několik desítek vnoučat rovněž sloužilo. Dva jejich synové, John a Matthew Maddoxovi, i Matthewův zet Ryan jsou nyní členy sboru Tabernacle Choir. Rodina Maddoxových má nyní 144 členů a jsou úžasným příkladem toho, jak „tomu dávat vše“.

Při procházení tatínkových písemností jsme narazili na dopis od Jennifer Richardsové, jedné z pěti dcer onoho druhého námořníka z otcovy lodi – Dona Davidsona. Napsala: „Vaše spravedlivost nám změnila život. Těžko lze pochopit, jaký by byl náš život bez Církve. Můj tatínek zemřel s láskou k evangeliu a snažil se podle něj žít až do konce.“²²

Je těžké odhadnout, jak velký vliv ve věci dobra může jednotlivec mít, když stojí uvnitř zpřítma. Otec a dva námořníci ze stejné lodi odmítali naslouchat těm ve veliké a prostorné stavbě, kteří

pohrdavě ukazovali prstem.²³ Věděli, že je mnohem lepší následovat Stvořitele než zástup lidí.

Apoštol Pavel možná popisoval naši dobu, když Timoteovi řekl, že „někteří ... pobloudivše, uchýlili se k marnomluvnosti“.²⁴ V dnešním světě je mnoho „marnomluvnosti“. Je to mluva, kterou používají ti ve veliké a prostorné stavbě.²⁵ Často se objevuje v podobě rozumového ospravedlňování zlovolnosti nebo tehdy, když lidé ztrácejí směr své cesty a zrychlují. Někdy se objevuje u těch, kteří nezaplatili úplnou cenu, aby „tomu dali vše“, a následují raději přirozeného člověka než proroka.

Naštěstí víme, jak to pro ty, kteří jsou věrní, skončí. Když „tomu dáváme vše“, máme všezahrnující jistotu, že „milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému“.²⁶ Jak řekl starší Neal A. Maxwell: „Nebojte se, prostě žijte správně.“²⁷

Můj tchán učil na BYU a miloval tamější fotbalové zápasy, ale k jejich sledování se nikdy nepřiměl, protože byl nervózní z toho, jak to dopadne. Pak se stalo něco úžasného – byl vynalezen videorekordér, díky němuž si mohl zápasy nahrávat. Když tým BYU vyhrál, sledoval záznam s dokonalou jistotou a se zcela zaručenou znalostí výsledku! Když byli hráči nespravedlivě penalizováni, zraněni nebo byli ve čtvrté čtvrtině pozadu, nebyl ve stresu, protože věděl, že to nakonec dotáhne k vítězství! Mohli byste říci, že měl „dokonalý jas naděje“!²⁸

Právě tak je tomu i s námi. Budeme-li věrní, můžeme mít stejnou jistotu, že se pro nás nakonec vše v dobré obrátí. Pánova zaslíbení jsou spolehlivá. Neznamená to, že tato univerzita smrtelnosti bude snadná nebo bez slz, ale jak napsal Pavel: „Čeho oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské

nevstoupilo, [to] připravil Bůh těm, kteříž jej milují.“²⁹

Bratři a sestry, zítra ještě nikdo nezhřešil. Kéž přepočítáme trasu, bude-li to nutné, a pohlížíme kupředu s velkou nadějí a vírou. Kéž „stojíme uvnitř zpřímá“ tím, že budeme stateční a „dáme tomu vše“. Kéž jsme čistí a odvážní, když budeme hájit plán Nebeského Otce a poslání Jeho Syna, našeho Spasitele. Vydávám vám svědectví, že náš Otec žije, že Ježíš je Kristus a že veliký plán štěstí je skutečný. Modlím se o to, aby na vás spočívala Pánova nejvybranější požehnání. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Ezechiel 18:21–22.
2. Viz například Roy B. Zuck, comp., *The Speaker's Quote Book: Over 5,000 Illustrations and Quotations for All Occasions* (2009), 107–108.
3. Viz Nauka a smlouvy 64:34.
4. Viz Nauka a smlouvy 21:6.
5. Viz Zjevení 3:15–16.
6. Nauka a smlouvy 84:43.
7. Nauka a smlouvy 29:17.
8. Viz Alma 41:11.
9. Izaiáš 57:20–21.
10. 3. Nefi 9:22.
11. Viz 3. Nefi 11:37–38.
12. Job 17:9.
13. Alfred Tennyson, „Sir Galahad“, *Poems of the English Race*, sel. Raymond MacDonald Alden (1921), 296.
14. Nauka a smlouvy 87:8.
15. Viz Joseph B. Wirthlin, „Ať se stane cokoli, ber to s láskou“, *Liahona*, listopad 2008, 26–28.
16. Viz 2. Korintským 12:7.
17. Viz Izaiáš 5:20.
18. Helaman 7:5.
19. Viz Filipenským 4:7.
20. Viz Job 38:7.
21. Viz 1. Nefi 8:26.
22. Dopis Jennifer Richardsové Marvinu Sabinovi, 5. července 2009.
23. Viz 1. Nefi 8:27, 33.
24. 1. Timoteovi 1:6.
25. Viz 1. Nefi 8:26–28.
26. Římanům 8:28.
27. Viz Bangambiki Habyarinmana, *Inspirational Quotes for All Occasions* (2013).
28. 2. Nefi 31:20.
29. 1. Korintským 2:9.

Starší Valeri V. Cordón

Sedmdesátník

Jazyk evangelia

Pro zachování evangelia v naší rodině je nesmírně důležitá mocná výuka, a to od nás vyžaduje píli a úsilí.

Poté, co jsem byl povolán generální autoritou, jsem se v rámci svého prvního pověření přestěhoval s rodinou z Kostariky do Salt Lake City. Zde, ve Spojených státech, mám to požehnání setkávat se s úžasnými lidmi z různých etnických prostředí a kultur. Je mezi nimi i mnoho těch, kteří se stejně jako já narodili v zemích Latinské Ameriky.

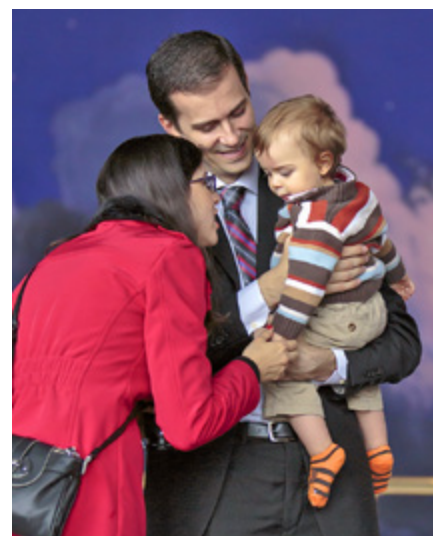
Všiml jsem si, že mnozí Hispánci, kteří jsou zde jako první generace, používají jako svůj hlavní jazyk španělštinu a anglicky mluví dostatečně dobře na to, aby se domluvili s druhými. Druhá generace, která se buď ve Spojených státech narodila, nebo sem přišla v raném věku a chodila zde do školy, mluví velmi dobře anglicky a možná trochu lánanou španělštinou. A ve třetí generaci se často španělština, rodný jazyk jejich předků, již zcela vytrácí.¹

V lingvistice se tomu jednoduše říká „ztráta jazyka“. Ztráta jazyka může nastat, když se rodiny přestěhují do cizí země, kde jejich rodný jazyk není převládajícím jazykem. Stává se to nejen Hispáncům, ale také lidem po celém světě, kde je rodný jazyk nahrazen jazykem novým.² I Nefi, prorok Knihy Mormonovy, si dělal starosti ohledně ztráty rodného jazyka svých otců, když

se chystal přestěhovat do zaslíbené země. Nefi píše: „Vizte, je to moudrost v Bohu, že máme získati tyto záznamy, abychom mohli svým dětem zachovati jazyk svých otců.“³

Nefimu však dělala starosti i ztráta jiného druhu jazyka. V dalším verši pokračuje: „A také abychom jim mohli zachovati slova, která byla promluvena ústy všech svatých proroků, která jim byla dána Duchem a mocí Boží od počátku světa až do této nynější doby.“⁴

Všiml jsem si podobnosti mezi zachováváním rodného jazyka

a zachováním evangelia Ježíše Krista v našem životě.

V tomto svém dnešním přirovnání nechci klást důraz na nějaký konkrétní pozemský jazyk, ale spíše na jazyk věčný, který musí být v našich rodinách zachován a nesmí být nikdy ztracen. Mluvím o jazyku⁵ evangelia Ježíše Krista. „Jazykem evangelia“ myslím veškeré učení našich proroků, naši poslušnost tohoto učení a dodržování spravedlivých tradic.

Budu mluvit o třech způsobech, jak můžeme tento jazyk zachovávat.

Zaprvé - buďme pilněji a starostlivěji v domově

V Nauce a smlouvách Pán vyzval mnoho významných členů Církve, včetně Newela K. Whitneyho, aby uvedli do pořádku svůj domov. Pán řekl: „Také služebník můj Newel K. Whitney, biskup církve mé, má zapotřebí býti ukázněn a dáti rodinu svou do pořádku a dohlédnouti, aby *byli pilněji a starostlivěji v domově*, a modlili se vždy, jinak budou z místa svého odstraněni.“⁶

Jedním faktorem, který má vliv na ztrátu jazyka, je to, když rodiče nevěnují čas svým dětem, aby je rodnému jazyku naučili. Nestačí jazykem doma pouze *mluvit*. Pokud si rodiče přejí svůj jazyk zachovat, musí mu *učit*. Výzkum ukazuje, že rodičům, kteří vynakládají

vědomé úsilí na zachování svého rodného jazyka, se to zpravidla daří.⁷ Jak tedy můžeme vynakládat vědomé úsilí na zachování jazyka evangelia?

Starší David A. Bednar z Kvora Dvanácti apoštolů varoval, že mocnou příčinou, která může přerušit cyklus vícegeneračních rodin v Církvi, jsou „slabá výuka evangelia a jeho slabé vzory v domově“.⁸

Můžeme tedy konstatovat, že pro zachování evangelia v naší rodině je nesmírně důležitá mocná výuka, a to od nás vyžaduje píli a úsilí.

Mnohokrát jsme byli vyzváni k tomu, abychom si osvojili zvyk každodenního osobního i rodinného studia písem.⁹ Mnoho rodin, které písmo studují, je každý den požehnáno větší jednotou a hlubším vztahem s Pánem.

Kdy se každodenní studium písem stane skutečností? Stane se jí tehdy, když rodiče vezmou písmo do ruky a s láskou vyzvou rodinu, aby se shromáždila ke studiu. Je těžké si představit, že by se to mohlo stát nějak jinak.

Otcové a matky, nepřipravujte se o tato veliká požehnání. Nečekejte na to, až již bude příliš pozdě!

Zadruhé - stanovujme v domově silné vzory

Jeden lingvista napsal, že k zachování rodného jazyka „musíte dětem *jazyk oživit*“.¹⁰ Jazyk „oživujeme“ tehdy, když

je naše výuka v souladu se vzorem, který stanovujeme.

V mládí jsem o prázdninách pracoval v továrně svého otce. První otázka, kterou mi tatínek položil vždy poté, co jsem dostal výplatu, byla: „Co uděláš se svými penězi?“

Odověď jsem znal a odvětil jsem: „Zaplatím desátek a budu spořit na misi.“

Tatínek si poté, co jsem s ním pracoval zhruba osm let a neustále jsem mu odpovídal na tutéž otázku, řekl, že už mě nejspíš zásadě placení desátku naučil dostatečně. Netušil však, že jsem se této důležité zásadě naučil za pouhý jeden víkend. Dovolte mi vyprávět, jak jsem se jí naučil.

Následkem několika událostí spojených s občanskou válkou ve Střední Americe podnik mého otce zkrachoval. Z 200 zaměstnanců na plný úvazek mu zůstalo ani ne pět švadlen, které pracovaly podle potřeby u nás doma v garáži. Jednoho dne jsem v tomto obtížném období zaslechl rodiče, jak se baví o tom, zda mají zaplatit desátek, nebo koupit jídlo pro děti.

V neděli jsem tatínka sledoval, abych viděl, co udělá. Po shromáždění jsem viděl, jak vzal obálku a vložil do ní desátek. To byla jen část ponaučení, které jsem získal. Otázkou zůstávalo, co budeme jíst.

V pondělí brzy ráno nám na dveře zaklepalí nějakí lidé. Když jsem otevřel, ptali se po tatínkovi. Zavolal jsem ho, a když přišel, návštěva mu řekla o naléhavé zakázce, kterou potřebovali co nejrychleji. Řekli mu, že zakázka je tak naléhavá, že mu za ni zaplatí předem. Toho dne jsem se naučil zásadám placení desátku a požehnáním, která z toho vyplývají.

Pán o stanovování vzoru mluví v Novém zákoně. Říká: „Amen, amen

pravím vám: Nemůžeš Syn sám od sebe nic činit, jediné což vidí, an Otec činí. Nebo cožkoli on činí, to i Syn též podobně činí.“¹¹

Nestačí, abychom s dětmi o důležitosti chrámového sňatku, půstu a svěcení dne sabatu jen *mluvili*. Děti musí vidět, že si vyhrazujeme čas na návštěvu chrámu tak často, jak je to jen možné. Musí vidět náš závazek pravidelně se postit¹² a světit celý den sabatu. Pokud se naše mládež nedokáže postit po dobu dvou jídel, studovat pravidelně písmo a vypnout televizi, když se v neděli hraje důležitý zápas, bude mít duchovní sebekázeň potřebnou k tomu, aby odolala mocným pokušením dnešního nesnadného světa, včetně pokušení pornografie?

Zatřetí - tradice

K pozměnění nebo ztrátě jazyka může dojít také tak, že se rodný jazyk

smísí s dalšími jazyky a tradicemi.¹³

V prvních letech znovuzřížené Církve Pán vyzval mnoho jejích významných členů, aby uvedli do pořádku svůj domov. V úvodu této výzvy promluvil o dvou způsobech, jak můžeme svůj domov připravit o světlo a pravdu: „Onen zlovolný přichází a *odnímá* skrze *neposlušnost světlo a pravdu* dětem lidským, a *pro tradici otců jejich*.“¹⁴

Jako rodiny se musíme vyvarovat jakýchkoli tradic, které nám brání ve svěcení dne sabatu nebo v tom, abychom ve svém domově každý den studovali písmo a modlili se. Musíme zavřít digitální dveře svého domova před pornografií a všemi dalšími špatnými vlivy. V boji se světskými tradicemi naší doby musíme používat písmo a hlas novodobých proroků k tomu, abychom učili své děti o jejich božské totožnosti, účelu života a božském poslání Ježíše Krista.

Závěr

V písmech nacházíme několik příkladů „ztráty jazyka“.¹⁵ Například:

„Nyní, stalo se, že mezi dorůstajícím pokolením bylo mnoho těch, kteří *nerozuměli slovům* krále Beniamina, jsouce v době, kdy promlouval k svému lidu, malými dětmi; a nevěřili tradicím svých otců. ...

A nyní, pro svou nevíru *nemohli rozumět slovu Božímu*; a srdce jejich bylo zatvrzelé.“¹⁶

Pro dorůstající pokolení se evangelium stalo cizím jazykem. A zatímco o přínosech zachování rodného jazyka se někdy diskutuje, v kontextu plánu spasení *není pochyb* o věčných důsledcích plynoucích ze ztráty jazyka evangelia v našem domově.

Jako děti Boží jsme nedokonalí lidé, kteří se snaží naučit dokonalému jazyku.¹⁷ Tak jako má matka soucit se svými dětmi, má Nebeský Otec trpělivost s našimi nedokonalostmi a chybami. Váží si i našich nejchabějších, upřímně zamoulaných modliteb, jako by byly nádhernou poezií. S radostí poslouchá, jak vyslovujeme svá první slova evangelia. Učí nás s dokonalou láskou.

Nic, čeho v tomto životě dosáhneme, jakkoli je to důležité, nebude podstatné, pokud v rodině ztratíme jazyk evangelia.¹⁸ Svědčím o tom, že Nebeský Otec nám požehná v našem úsilí, když se budeme snažit osvojit si Jeho jazyk, dokud se tímto vyšším stupněm dorozumívání, které vždy bylo naším rodným jazykem, nebudeme schopni domluvit plynule. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Mezi Hispánci dosahuje ve třetím pokolení „úroveň anglické jednojazyčnosti ... 72 procent“. (Richard Alba, „Bilingualism Persists, but English Still Dominates“, Migration Policy Institute, 1. února 2005,

Starší Neil L. Andersen
Kvorum Dvanácti apoštolů

migrationpolicy.org/article/bilingualism-persists-english-still-dominates.)

2. „Ve třetí generaci již převažuje schopnost mluvit pouze anglicky.“ (Alba, „Bilingualism Persists, but English Still Dominates“.)
3. 1. Nefi 3:19; zvýraznění přidáno.
4. 1. Nefi 3:20; zvýraznění přidáno.
5. Jazyk může být definován jako „komunikační systém používaný v konkrétní zemi nebo společnosti“. (Oxford Living Dictionaries, „language“, oxford-dictionaries.com.)
6. Nauka a smlouvy 93:50; zvýraznění přidáno.
7. „[Zachování rodného jazyka] je možné, vyžaduje však obětavost a plánování“ (Eowyn Crisfield, „Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?“ onraisingbilingualchildren.com/2013/03/25/heritage-languages-fighting-a-losing-battle-). „Například německy hovořícím lidem na Středozápadě se podařilo udržet si svůj mateřský jazyk po celá pokolení.“ (Alba, „Bilingualism Persists, but English Still Dominates“.)
8. David A. Bednar, „Multigenerational Families“, během setkání vedoucích před generální konferencí, duben 2015, broadcasts.lds.org.
9. Jedním novodobým příkladem je pokyn od Prvního předsednictva: „Radíme rodičům a dětem, aby největší důležitost přikládali rodinné modlitbě, rodinnému domácímu večeru, studiu a výuce evangelia a hodnotným rodinným činnostem.“ (Dopis prvního předsednictva, 11. února 1999.)
10. „Musíte dětem *jazyk oživit*, aby porozuměly lidu, který jazyk představuje, dorozuměly se s ním a cítily se být jeho součástí.“ (Crisfield, „Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?“ zvýraznění přidáno.)
11. Jan 5:19.
12. „Řádné zachovávání postního dne obvykle znamená zřít se jídla a pití během dvou po sobě jdoucích jídel v časovém úseku 24 hodin, zúčastnit se postního a svědeckého shromáždění a dát štedrou postní obět.“ (*Handbook 2: Administering the Church* [2010], 21.1.17.)
13. Viz Omni 1:17.
14. Nauka a smlouvy 93:39; zvýraznění přidáno.
15. V kontextu tohoto proslovu se „ztráta jazyka“ týká toho, jak mohou lidé ztratit evangelium. (Viz Soudců 2:10; Omni 1:17; 3. Nefi 1:30.)
16. Mosiáš 26:1, 3; zvýraznění přidáno.
17. Viz Matouš 5:48; 3. Nefi 12:48.
18. Viz Matouš 16:24–26.

Přemáhejme svět

Přemáhání světa není jedním definujícím okamžikem v životě, nýbrž životem složeným z okamžiků, které definují věčnost.

Před mnoha lety prezident David O. McKay vyprávěl o nádherném zážitku, který měl, když se plavil na člunu k Samoi. Poté, co usnul, „viděl ve vidění něco neskonale vznešeného. V dálce,“ řekl, „jsem spatřil nádherné bílé město. ... Všude hojně rostly stromy se štavnatým ovocem ... všude byly rozkvetlé květiny. K městu [směřoval] velký zástup lidí. Každý z nich měl na sobě bílé splývavé roucho. ... Náhle mou pozornost ... upoutal jejich vedoucí, a i když jsem jeho rysy viděl jen z profilu ..., ihned jsem v Něm rozpoznal svého Spasitele! To, ... jak Mu zářila tvář, [bylo] nádherné.

... Pokoj, který z něj vycházel, ... byl nadpozemský!“

Prezident McKay pokračuje: „Ono město ... bylo Jeho ... Věčné město; a lidé, kteří Ho následovali, tam měli přebývat v pokoji a věčném štěstí.“

Prezident McKay se podivil: „Kdo to [je]? [Kdo jsou tito lidé?]“

A vysvětluje, co se stalo pak:

„Spasitel, jako kdyby mi četl myšlenky, odpověděl poukázáním na [slova] v půlkruhu, která se ... objevila nad [lidmi] ... a která byla napsána zlatem ... :
„Toto jsou ti, kteří přemohli svět – ti, kteří byli uskutku znovuzrozeni!““¹

Celá desetiletí si tato slova pamatují: „Toto jsou ti, kteří přemohli svět.“

Požehnání, jež Pán slibuje těm, kteří přemáhají svět, jsou dechberoucí. Budou oděni „rouchem bílým“ a jejich jméno bude v knize života. Pán vyzná jejich jména „před obličejem Otce svého i před anděly“ svými.² Každý z nich bude mít „podíl na prvním vzkříšení“³, obdrží věčný život⁴ a již více nevyjde⁵ z přítomnosti Boží.

Je možné přemoci svět a tato požehnání obdržet? Ano, je.

Láska ke Spasiteli

Ti, kteří přemáhají svět, si osvojují všezahrnující lásku k našemu Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu.

Jeho božské narození, Jeho dokonalý život, Jeho nekonečné Usmíření v Getsemanech a na Golgotě zajistilo pro každého z nás vzkříšení. A na základě našeho upřímného pokání je jedině On schopen očistit nás od hříchů a umožnit nám vrátit se do přítomnosti Boží. „My milujeme jej, nebo on prvé miloval nás.“⁶

Ježíš řekl: „[Buďte dobré myslí], jáť jsem přemohl svět.“⁷

A později dodal: „Chci, abyste přemohli svět.“⁸

Přemáhání světa není jedním definujícím okamžikem v životě, nýbrž životem složeným z okamžiků, které definují věčnost.

Může to začít tím, když se dítě učí modlit a uctivě zpívá: „Mým příkladem je Pán Ježíš“.⁹ A pokračuje to tím, když člověk studuje Spasitelův život v Novém zákoně a přemítá o moci Spasitelova Usmíření v Knize Mormonově.

Modlitba, pokání, následování Spasitele a přijímání Jeho milosti nás vedou k tomu, abychom lépe chápali, proč jsme zde a kým se máme stát.

Alma to popsal takto: „V jejich srdci [je] ... způsobena mocná změna, a oni

se [pokořují] a [vkládají] svou důvěru v pravého a živého Boha ... [a zůstávají] věrní do konce.“¹⁰

Ti, kteří přemáhají svět, vědí, že se budou zodpovídat svému Nebeskému Otci. Upřímná snaha se změnit a činit pokání z hříchů již není cosi omezujícího, ale osvobozujícího, neboť „hříchové ... jako červec ... barvený ... jako snůh zbledléj“.¹¹

Odpovědnost vůči Bohu

Ti, kteří jsou ze světa, mají těžkosti s odpovědností vůči Bohu – jsou jako dítě, jež pořádá večírek v domě rodičů, kteří odjeli z města, užívá si vřavy a odmítá myslet na důsledky, až se rodiče za 24 hodin vrátí.

Svět má větší zájem na tom, aby přirozeného člověka uspokojoval, než aby ho potlačoval.

Přemáhání světa neznamena globální invazi, ale osobní soukromou bitvu, která vyžaduje boj zblízka s vlastními vnitřními nepřáteli.

Přemáhat svět znamená cenit si největšího přikázání: „Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší

mysli své, i ze všech mocí svých.“¹²

Křesťanský spisovatel C. S. Lewis to popsal takto: „Kristus říká: ‚Dej mi vše. Nechci ani tak tvůj čas, ani tak tvé peníze, ani tak tvou práci: chci tebe.“¹³

Přemáhat svět znamená dodržovat sliby dané Bohu – své smlouvy křtu a chrámové smlouvy a svou přísahu věrnosti našemu věčnému společníkovi či společníci. Přemáhání světa nás každý týden v pokoře přivádí ke stolu se svátostí, k tomu, abychom žádali o odpuštění a zavázali se „na něj pamtovati a zachovávat jeho přikázání“, abychom „mohli vždy mít jeho Ducha, aby byl s [námi]“.¹⁴

Naše láska ke dni sabatu nekončí ve chvíli, kdy se za námi zavřou dveře kaple, ale místo toho nám otevírá dveře ke krásnému dni odpočinku od všedních povinností, kdy můžeme studovat, modlit se a věnovat se rodině a dalším lidem, kteří potřebují naši pozornost. Namísto toho, abychom si s úlevou oddechli, že shromáždění je za námi, a abychom doufali, že se rychle dostaneme k televizi, než začne fotbal, nechme své myšlenky dál spočívat na Spasiteli a na Jeho svatém dni.

Svět je nepřetržitě poháněn záplavou lákavých a svůdných hlasů.¹⁵

Přemáhat svět však znamená důvěřovat hlasu, který varuje, utěšuje, osvěcuje a přináší pokoj, „ne jako svět dává“.¹⁶

Nesobeckost

Přemáhat svět znamená obracet se k lidem kolem sebe, a přitom pamatovat na druhé přikázání¹⁷: „Kdo z vás největší jest, buď služebníkem vaším.“¹⁸ Znamená to, že štěstí našeho manželského partnera je důležitější než naše vlastní potěšení. Pomáhat našim dětem milovat Boha a dodržovat Jeho přikázání je prvořadou prioritou. Ochotně se dělíme o svá materiální požehnání skrze desátek, postní oběti a dávání těm, kteří jsou v nouzi. A když naše duchovní antény směřují k nebi, Pán nás povede k těm, kterým můžeme pomoci.

Svět staví svůj vesmír kolem sebe a pyšně hlásá: „Podívejte se na mě v porovnání s mým bližním! Podívejte se, co všechno mám! Vidíte, jak jsem důležitý?“

Svět se nechá snadno vyprovokovat, ztrácí zájem a činí si nároky, miluje

ovace davu, zatímco přemáhání světa přináší pokoru, empatii, trpělivost a soucit k těm, kteří jsou jiní než vy.

Bezpečí díky prorokům

Přemáhat svět bude vždy znamenat, že budeme věřit něčemu, co svět bude zesměšňovat. Spasitel řekl:

„Jestližeť vás svět nenávidí, víte, žeť mne prvé než vás v nenávisti měl.

[Kdybyste] byli z světa, svět, což jest jeho, miloval by.“¹⁹

President Russell M. Nelson dnes dopoledne řekl: „Opravdoví učedníci Ježíše Krista jsou ochotni vystoupit z řady, vyslovit svůj názor a být jiní než lidé světa.“²⁰

Učedník Krista se neděsí, pokud internetový příspěvek o jeho víře nemá tisíc „lajků“ nebo alespoň pár přátelských smajlíků.

Přemáhat svět znamená méně se zajímat o své internetové připojení a více se zajímat o své nebeské napojení na Boha.

Když dbáme vedení Pánových žijících proroků a apoštolů, Pán nám zajistí bezpečí.

President Thomas S. Monson řekl: „Svět může být [náročný]. ... [Když

budeme chodit do chrámu], ... budeme lépe schopni snést každou zkoušku a překonat každé pokušení. ... Budeme osvěženi a posílení.“²¹

Svět se čím dál většími pokušeními, rušivými vlivy a pokřivenými názory snaží obelstít věrné, aby zapomněli na své bohaté duchovní zážitky z minulosti a považovali je za pošetilé klamy.

Přemáhat svět znamená pamatovat i tehdy, když jsme sklíčení, na chvíle, kdy jsme pociťovali Spasitelovu lásku a Jeho světlo. Starší Neal A. Maxwell popsal jeden z takových zážitků takto: „Byl jsem požehnan a věděl jsem, že Bůh ví, že vím, že jsem byl požehnan.“²² I když se můžeme dočasně cítit zapomenuti, nezapomínáme.

Přemáhat svět neznámá žít jako v klášteře, chránění před nespravedlnostmi a těžkostmi smrtelného života. Spíše to otevírá širší náhled na víru a přitahuje nás to ke Spasiteli a k Jeho zaslíbením.

Ačkoli v tomto životě nelze dosáhnout úplné dokonalosti, přemáhání světa udržuje naživu naši naději, že jednou budeme „státi před [Vykupitelem]; [a] s potěšením [uvidíme] jeho tvář“²³ a uslyšíme Jeho hlas: „Podtěž

požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným.“²⁴

Příklad staršího Bruce D. Portera

28. prosince loňského roku završil svůj smrtelný život náš drahý přítel a milovaná generální autorita, starší Bruce D. Porter. Bylo mu 64 let.

Poprvé jsem se s Bruceem setkal, když jsme byli studenti na Univerzitě Brigham Younga. Byl jedním z nejlepších a nejbystřejších studentů. Poté, co získal na Harvardově univerzitě doktorát se zaměřením na ruskou politiku a historii, mu jeho myšlenky a písemné práce vynesly význačné postavení, které ho mohlo odvést na vedlejší kolej, ale bohatství a chvála světa mu nikdy nezastřely náhled na život.²⁵ Jeho oddanost patřila Spasiteli Ježíši Kristu; jeho věčné společníci Susan a jeho dětem a vnoučatům.

Bruce se narodil s vadou ledvin. Podstoupil operaci, ale časem se mu

funkčnost ledvin dál zhoršovala.

Krátce poté, co byl v roce 1995 povolán generální autoritou, jsme sloužili spolu s našimi rodinami v německém Frankfurtu, kde se jeho práce zaměřovala na Rusko a východní Evropu.

Život se staršímu Porterovi dramaticky změnil v roce 1997, kdy mu ledviny začaly vypovídat službu a zdraví se mu zhoršovalo. Porterovi se vrátili do Salt Lake City.

Bruce byl během své 22leté služby v kvoru Sedmdesáti mnohokrát hospitalizován a podstoupil 10 operací. Lékaři při dvou příležitostech řekli Susan, že se Bruce nedožije rána, ale on se ho dožil.

Více než 12 let, kdy sloužil jako generální autorita, chodil na dialýzu kvůli čištění krve. Většinou mu dialýza zabrala pět večerů týdně, pokaždé na čtyři hodiny, aby mohl dál sloužit ve svém povolání přes den a přijímat církevní úkoly spojené s konferencemi o víkendech. Když se jeho zdraví po několika kněžských požehnaních nezlepšovalo, byl z toho zmatený, ale věděl, v koho důvěřuje.²⁶

V roce 2010 dostal ledvinu od svého syna Davida. Tentokrát jeho tělo transplantát přijalo. Byl to zázrak, který mu přinesl obnovené zdraví a nakonec mu umožnil vrátit se se Susan do jejich

milovaného Ruska, kde sloužil v předsednictvu území.

26. prosince loňského roku, poté co bojoval s pokračující infekcí v nemocnici v Salt Lake City, požádal lékaře, aby odešli z místnosti. Řekl Susan, „že skrze Ducha ví, že lékaři již víc pro záchranu jeho života udělat nemohou. Věděl, ... že Nebeský Otec si ho vezme domů. Byl naplněn pocitem pokoje.“²⁷

28. prosince se Bruce vrátil domů ke své rodině. O několik hodin později, obklopen svými blízkými, se pokojně vrátil do svého nebeského domova.

Před lety napsal Bruce Porter svým dětem tato slova:

„Svědectví, které mám o tom, že Ježíš Kristus skutečně žije, a o Jeho lásce, je kompasem mého života. ... [Je] to čisté a vroucí svědectví od Ducha, že On žije, že je mým Vykupitelem a Přítelem v každém okamžiku, kdy to potřebuji.“²⁸

„Naší výzvou ... je poznat [Spasitele] ... a skrze víru v Něho přemoci zkoušky a pokušení tohoto světa.“²⁹

„Budme věrní a upřímní a důvěřujme Mu.“³⁰

Bruce Douglas Porter přemohl svět.

Kéž se každý z nás snaží přemoci svět o trochu více, neopomíjet závažné prohřešky, ale být shovívavý vůči

Starší a sestra Porterovi se svými malými dětmi.

Porterovi během společné služby v Rusku.

menším uklouznutím a pokleskům, nadšeně přidávat do kroku a štědře pomáhat druhým. Když budete více důvěřovat Spasiteli, slibuji vám pozhnání většího pokoje v tomto životě a větší ujistění o věčném cíli vaší cesty. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* (2003), 1–2.
2. Zjevení 3:5.
3. Viz Nauka a smlouvy 76:64.
4. Viz Zjevení 2.
5. Viz Zjevení 3:12.
6. 1. Janova 4:19.
7. Jan 16:33.
8. Nauka a smlouvy 64:2.
9. „Mým příkladem je Pán Ježíš“, *Liahona*, duben 2012, 64–65.
10. Alma 5:13.
11. Izaiáš 1:18.
12. Marek 12:30.
13. C. S. Lewis, *Mere Christianity [K jádru křesťanství]* (1960), 153.
14. Nauka a smlouvy 20:77.
15. Viz James E. Faust, „The Voice of the Spirit“ (Brigham Young University fireside, Sept. 5, 1993), speeches.byu.edu.
16. Jan 14:27.
17. Viz Marek 12:31.
18. Matouš 23:11.
19. Jan 15:18–19.
20. Russell M. Nelson, „Přivolávejme moc Ježíše Krista do svého života“, *Liahona*, květen 2017, 40.
21. Thomas S. Monson, „Svatý chrám – maják světa“, *Liahona*, květen 2011, 93.
22. Osobní rozhovor se starším Nealem A. Maxwellem týkající se příběhu, který vyprávěl v rámci svého proslovu na generální konferenci v dubnu 2004, „Vzpomeňte si, jak byl Pán milosrdným“ (viz *Liahona*, květen 2004, 44–46).
23. Enos 1:27.
24. Matouš 25:34.
25. Příkladem intelektuálních schopností staršího Portera je jeho 400stránková kniha *War and the Rise of the State*, kterou napsal před 23 lety. Tato kniha je dosud dostupná a široce používaná mezi politology.
26. Osobní korespondence od Susan Porterové, datováno 6. března 2017.
27. Osobní korespondence od Susan Porterové, datováno 6. března 2017.
28. Bruce D. Porter, *The King of Kings* (2000), 14, 15.
29. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, 7.
30. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, 18.

Starší M. Russell Ballard
Kvorum Dvanácti apoštolů

Vrátit se a získat

Těmi nejdůležitějšími cíli, které si můžeme stanovit, jsou vrátit se do Jeho přítomnosti a získat věčná požehnání, která přicházejí tehdy, když uzavíráme a dodržujeme smlouvy.

Bratři a sestry, mým úkolem je nyní promluvit k vám a vašim úkolem je mi naslouchat. Mým cílem je dokončit svůj úkol dřív, než vy dokončíte ten svůj. Udělám vše, co bude v mých silách.

V průběhu let jsem si všiml, že lidé, kteří toho ve světě dosahují nejvíce, jsou lidé, kteří mají v životě nějakou vizi – s cíli, které jim pomáhají neztratit tuto vizi ze zřetele, a s taktickými plány k dosažení těchto cílů. Když víte, kam jdete a jak se tam chcete dostat, přinese vám to do života smysl, směr a pocity úspěchu.

Pro někoho je obtížné rozlišovat mezi cílem a plánem, dokud nezjistí, že cíl je místo, kam se chcete dostat, neboli *konec*, zatímco plán je cesta, po níž se tam dostanete. Například můžeme mít cíl, že dojedeme na nějaké neznámé místo, a jak některé z vás, drahé sestry, vědí, my, muži, si často myslíme, že víme, jak se tam dostat – což často vede k tomu, že říkáme: „Už vím, musí to být tady za rohem.“ Má žena se teď nejspíš usmívá. Cíl byl jasný, ale neměli jsme dobrý plán, jak se do cíle dostaneme.

Stanovování cílů v podstatě znamená začít tím, že si představíme konec. A plánování je hledání cesty, jak se k onomu konci dostaneme. Klíč ke štěstí spočívá v pochopení toho, které cíle jsou skutečně důležité – a poté v tom, že věnujeme čas, úsilí a pozornost tomu, co představuje zaručený způsob, jak jich dosáhnout.

Dokonalý příklad toho, jak stanovovat cíle a jak plánovat, nám dal Bůh, náš Nebeský Otec. Jeho cílem je „uskutečnití nesmrtelnost a věčný život člověka“¹ a prostředkem, jak toho chce dosáhnout, je plán spasení.

K plánu našeho milovaného Nebeského Otce patří i to, že nám poskytl smrtelný život, ve kterém můžeme růst, napínat síly a učit se, díky čemuž se můžeme stávat více takovými, jako je On. Oděnění věčného ducha fyzickým tělem; žítí v souladu s učením a příkázáními Jeho Syna, Pána Ježíše Krista; a vytváření věčných rodin nám prostřednictvím Spasitelova Usmíření umožňuje naplnit Boží cíl, kterým je to, aby Jeho děti dosáhly nesmrtelnosti a mohly s Ním žít na věky v Jeho celestním království.

K moudrému stanovování cílů patří i pochopení toho, že krátkodobé cíle jsou účinné pouze tehdy, když vedou k jasně srozumitelným cílům dlouhodobým. Domnívám se, že důležitým klíčem ke štěstí je naučit se, jak si stanovovat vlastní cíle a plány v rámci věčného plánu našeho Nebeského Otce. Zaměříme-li se na tuto věčnou cestu, budeme nevyhnutelně způsobilí vrátit se do Jeho přítomnosti.

Je dobré mít cíle a plány v oblasti profesní kariéry, vzdělání, nebo dokonce i při hraní golfu. Také je důležité mít cíle v manželství, v rodině a v našich církevních radách a povoláních; to platí obzvláště pro misionáře. Avšak naše nejdůležitější a prvořadě

cíle mají zapadat do věčného plánu Nebeského Otce. Ježíš řekl: „Hleďte nejprve království Boží a spravedlivost jeho a všechny tyto věci vám budou přidány.“²

Odborníci na stanovování cílů říkají, že čím je cíl jednodušší a jasnější, tím je mocnější. Když nějaký cíl zjednodušíme na jeden jasný obraz nebo na jedno či dvě mocná symbolická slova, onen cíl se pak může stát naší součástí a může řídit vše, na co myslíme a co děláme. Domnívám se, že existují dvě slova, která v tomto kontextu symbolizují cíle, které pro nás má Bůh, a cíle, které jsou nejdůležitější pro nás samotné. Tato slova jsou *vrátit se a získat*.

Těmi nejdůležitějšími cíli, které si můžeme stanovit, jsou *vrátit se* do Jeho přítomnosti a *získat* věčná požehnání, která přicházejí tehdy, když uzavíráme a dodržujeme smlouvy.

Vracíme se a získáváme tím, že máme „neochvějnou víru v [Pána Ježíše Krista], cele spoléhající“ na Jeho zásluhy, tlačíce „se kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem, ... hodující na slově Kristově a [vytrvávající] do konce“.³

Lucifer Otcův plán, který nám umožňuje *vrátit se* do Jeho přítomnosti a *získat* Jeho požehnání, nepřijal. Lucifer se ve skutečnosti vzbouřil, pokusil se Otcův plán změnit a chtěl si slávu, čest a moc Boží ponechat pro sebe. V důsledku toho byl se svými přívrženci vyvržen z Boží přítomnosti a „stal se Satanem, ano, a to ďáblem, otcem všech lží, aby klamal a zaslepoval lidi a odváděl je do zajetí podle vůle své, dokonce tolik, kolik jich nechce poslouchati hlasu [Pána]“.⁴

Satan se kvůli svým rozhodnutím v předsmrtné existenci nemůže *vrátit* a ani nemůže nic *získat*. Jediné, co mu zbývá, je odporovat Otcovu plánu tím, že používá všechna možná lákadla a pokušení k tomu, abychom padli a aby nás učinil tak bídnými, jako je on sám.⁵ Satanův plán dosáhnout tohoto ďábelského cíle se týká každého jednotlivce a každé generace, kultury a společnosti. Používá hlučné hlasy – hlasy, jež se snaží přehlušit onen tichý a jemný hlas Svatého Ducha, který nám může ukázat vše, co máme dělat, abychom se mohli *vrátit* a *získat* požehnání.⁶

Tyto hlasy patří těm, kteří nedbají pravd evangelia a používají internet, sociální sítě, tištěná média, rádio, televizi a filmy k tomu, aby představovali nemorálnost, násilí, vulgární jazyk, špínu a ubohost svůdným způsobem, který nás odvádí od cílů a plánů, jež jsme si stanovili pro věčnost.

K těmto hlasům mohou patřit také lidé s dobrými úmysly, kteří jsou

zaslepeni světskými názory mužů a žen a kteří se snaží zničit víru a odvést pozornost těch, kteří se zaměřují na věčnost a snaží se jednoduše *vrátit* do přítomnosti Boží a *získat* „vše, co [náš] Otec má“.⁷

Zjistil jsem, že k tomu, abych zůstal zaměřen na *návrat* a na *získání* zaslíbených požehnání, si musím pravidelně klást otázku: „Jak jsem na tom?“

Je to jako byste vedli osobní, soukromý pohovor sami se sebou. A pokud se vám to zdá zvláštní, znovu se nad tím zamyslete: Kdo vás na tomto světě zná lépe než vy sami? Vy znáte své myšlenky, osobní skutky, přání, sny, cíle a plány. A víte lépe než ostatní, jak se vám v *návratu* a v *získávání* požehnání daří.

Jako vodítko při svém osobním zkoumání sebe sama si rád čtu hloubavá slova, která se nacházejí v páté kapitole Almy, a přemítám o nich. Alma se zde ptá: „Jste duchovně zrozeni z Boha? Přijali jste obraz jeho do své tváře? Prožili jste tuto mocnou změnu

v srdci svém?“⁸ Almovy otázky nám připomínají, co má být součástí našich cílů a plánů, abychom se mohli *vrátit* a *získat* požehnání.

Pamatujte na Spasitelovu výzvu: „Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočínutí dám.“

Vezměte jho mé na se, a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočínutí dušem svým.“⁹

Budeme-li posilovat svou víru v moc Pána Ježíše Krista dát odpočínutí naší duši tím, že nám odpustí hříchy, zachrání nedokonalé vztahy, uzdraví duchovní zranění, jež potlačují růst, a umožní nám rozvíjet křesťanské vlastnosti a posílí nás v jejich rozvíjení, pak mnohem hlouběji oceníme význam a rozsah Jeho Usmíření.¹⁰

Udělejte si v nadcházejících týdnech čas na to, abyste si prošli své životní cíle a plány, a ujistěte se, že jsou v souladu s velkým plánem štěstí, jež pro nás připravil náš Nebeský Otec. Je-li třeba, abyste činili pokání a změnili se, pak to udělejte nyní. Udělejte si čas na to, abyste se s modlitbou zamysleli nad tím, co je třeba poupravit, aby vám to pomohlo mít oko upřené na slávu Boží.¹¹

Středem našich cílů a plánů musí být vždy nauka a evangelium Ježíše Krista. Bez Něho není možné dosáhnout žádného věčného cíle a naše plány na jejich dosažení rozhodně neuspějí.

Pomoci nám také může poselství „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“,¹² které bylo předloženo Církvi 1. ledna 2000. Umístěte si ho někde, kde na něho uvidíte, a projděte si všechna prohlášení, která se nacházejí v tomto inspirovaném svědectví o Kristu vydaném Jeho zvláštními svědky, kteří ho podepsali.

Také bych chtěl zdůraznit, abyste ho studovali spolu s dokumentem „Rodina – prohlášení světu“. O prohlášení o rodině hovoříme často, ale čtete ho prosím ve světle spásné moci žijícího Krista. Bez žijícího Krista zůstanou naše nejtoužebnější očekávání nenaplněna. Prohlášení o rodině uvádí: „Božský plán štěstí umožňuje, aby rodinné vztahy pokračovaly věčně, i za hrob. Posvátné obřady a smlouvy, které lze obdržet ve svatých chrámech, umožňují jedincům vrátit se do přítomnosti Boží a rodinám umožňují, aby byly sjednoceny na věčnost.“¹³

To se může stát jen díky tomu, že žijící Kristus je smírným Spasitelem a Vykupitelem světa.

V této souvislosti byste také mohli zvážit možnost podívat se do písem, abyste prohloubili své porozumění konkrétním pravdám, které se nacházejí v dokumentu „Žijící Kristus“.

Číst s modlitbou dokument „Žijící Kristus“ je jako číst svědectví Matouše, Marka, Lukáše, Jana a proroků Knihy Mormonovy. Posílí to vaši víru ve Spasitele a pomůže vám to zůstat zaměřeni na Něho, zatímco se řídíte svými plány, abyste dosáhli svých věčných cílů.

Navzdory našim chybám, nedokonalostem, zájždčkám a hříchům nám Usmíření Ježíše Krista umožňuje činit pokání a připravuje nás na *navrat* a *získání* nesrovnatelných požehnání, která nám Bůh slibuje – na možnost žít na věky s Otcem a Synem v nejvyšším stupni celestiálního království.¹⁴

Jak všichni víte, nikdo neunikne smrti; naším dlouhodobým cílem a plánem má být tudíž to, že až se *vrátíme* k Nebeskému Otci, *získáme* vše, co pro každého z nás připravil.¹⁵

Dosvědčuji, že ve smrtelnosti není většího cíle, než žít věčně s našimi Nebeskými rodiči a naším milovaným Spasitelem, Pánem Ježíšem Kristem. Je to však více než jen *naš* cíl – je to také *Jejich* cíl. Chovají k nám dokonalou lásku, která je mocnější, než si vůbec dokážeme představit. Jsou s námi naprosto, zcela a věčně spojeni. My jsme Jejich dílem. Naše sláva je Jejich sláva. Více než cokoli jiného si přejí, abychom se *vrátili* a *získali* věčné štěstí v Jejich přítomnosti.

Draží bratři a sestry, za týden budeme slavit Květnou neděli, kdy si připomínáme Kristův triumfální vjezd

do Jeruzaléma. Za dva týdny budeme slavit Velikonoční neděli, kdy si připomínáme Spasitelovo vítězství nad smrtí.

Zatímco o těchto dvou nedělích budeme zaměřovat svou pozornost na Spasitele, pamatujme na Něho a obnovme svůj celoživotní závazek dodržovat Jeho příkázání. Pohlédněme hluboko do svého života a stanovme si takové cíle a zaměřme se na takové plány, které budou v souladu s těmi Božími a které nás nakonec dovedou k drahocenné výsadě, že se budeme moci *vrátit* a *získat* požehnání. O to se s pokorou modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Mojžiš 1:39.
2. 3. Nefi 13:33.
3. 2. Nefi 31:19–20.
4. Mojžiš 4:4.
5. Viz 2. Nefi 2:18.
6. Viz 2. Nefi 32:5.
7. Nauka a smlouvy 84:38.
8. Alma 5:14.
9. Matouš 11:28–29.
10. Viz „Můžeme se stát takovými, jako je Bůh“, Gospel Topics, topics.lds.org.
11. Viz Nauka a smlouvy 4:5.
12. Viz „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“, *Liahona*, duben 2000, 2–3.
13. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
14. Viz Nauka a smlouvy 62; 70.
15. Viz Nauka a smlouvy 84:38.

President Thomas S. Monson

Laskavost, pravá láska a láska

Zamysleme se nad svým životem a rozhodněme se, že budeme následovat Spasitele tím, že budeme laskaví, milující a naplněni pravou láskou.

Drazí bratří, jsem poctěn, že mám příležitost oslovit vás na tomto celosvětovém shromáždění věrných nositelů kněžství Božího. Dnes večer se zmíním o tématu, o němž jsem již hovořil.

Prorok Mormon nastínil jednu z klíčových vlastností Spasitele, kterou mají Jeho učedníci následovat. Řekl:

„A je-li člověk mírný a pokorného srdce a vyzná-li mocí Ducha Svátého, že Ježíš je Kristus, musí nezbytně mít pravou lásku; neboť nemá-li pravou lásku, není ničím; pročez musí nezbytně mít pravou lásku.

A pravá láska je trpělivá a je dobrotivá a nezávidí a není nadutá, nehledá své, nedá se snadno vydráždit. ...

Pročez, milovaní bratří moji, nemáte-li pravou lásku, nejste ničím, neboť pravá láska nikdy nepomíjí. Pročez, přilněte k pravé lásce, která je největší ze všeho, neboť všechny věci musejí pominouti –

Ale pravá láska je čistá láska Kristova a vytrvá na věky; a kdokoli bude posledního dne shledán, že ji má, s tím bude dobře.“¹

Bratří, pokud nejsme laskaví k druhým, nectíme kněžství Boží.

Můj drahý přítel a spolupracovník starší Joseph B. Wirthlin byl opravdu laskavý muž. Uvedl:

„Laskavost je podstatou celestiálního života. Člověk podobný Kristu jedná s druhými laskavě. Laskavost má prostupovat všechna naše slova a skutky v práci, ve škole, v Církvi, a obzvláště doma.

Ježíš, náš Spasitel, byl ztělesněním laskavosti a soucitu.“²

Písma nás učí, že to, zda spravedlivě uplatňujeme kněžství, závisí na tom, zda žijeme podle zásad

laskavosti, pravé lásky a lásky.
V Nauce a smlouvách čteme:

„Žádná moc nebo vliv nemohou ani nemají být udržovány působením kněžství, pouze přesvědčováním, ... jemností a mírností a láskou nepředstíranou;

laskavostí a ryzím poznáním, které budou velice rozšiřovati duši bez pokrytectví a beze lstí.“³

Bratři, zamysleme se nad svým životem a rozhodněme se, že budeme následovat Spasitele tím, že budeme laskaví, milující a naplnění pravou láskou. A pokud tak učiníme, budeme lépe schopni přivolávat moci nebeské pro sebe, svou rodinu a pro své spoluputníky na této místy obtížné cestě zpět do našeho nebeského domova. O to se modlím ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Moroni 7:44–47.
2. Joseph B. Wirthlin, „Moc laskavosti“, *Liahona*, květen 2005, 26.
3. Nauka a smlouvy 121:41–42.

Starší David A. Bednar

Kvorum Dvanácti apoštolů

Povolání k tomuto dílu

Pověření pracovat na nějakém konkrétním místě je zásadní a důležité, ale ve srovnání s povoláním k dílu je druhořadé.

Presidente Monsone, jsme moc rádi, že můžeme slyšet váš hlas a obdržet od vás ponaučení. Máme vás rádi, podporujeme vás a neustále se za vás modlíme.

Modlím se o to, aby mi pomáhal Duch Svätý, zatímco se spolu budeme zamýšlet nad zásadami, které se týkají velikého díla kázání evangelia

každému národu, pokolení, jazyku a lidu.¹

Povolání sloužit a pověření pracovat

Desetitisíce mladých mužů a mladých žen a mnoho starších manželských párů každý rok dychtivě čeká na to, až obdrží svůj výjimečný dopis ze Salt Lake City. Obsah tohoto dopisu navždy ovlivní nejen toho, komu je adresován, ale i členy jeho rodiny a velmi mnoho dalších lidí. Obálka může být poté, co dorazí, otevřena úhledně a s trpělivostí nebo může být roztržena s nadšením a ve spěchu. Čtení tohoto výjimečného dopisu je zážitek, na který nelze zapomenout.

Dopis podepisuje president Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů a první dvě věty zní takto: „Tímto jste povolán sloužit jako misionář Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů. Jste pověřen pracovat v _____ misii _____.“

Všimněte si prosím, že v první větě je člověk povolán sloužit jako misionář na plný úvazek v Pánově znovuzřízené Církvi. Druhá věta uvádí konkrétní místo a misii, kde je pověřen pracovat. Je nezbytné, aby každý z nás porozuměl

důležitému rozdílu vyjádřenému v těchto dvou větách.

V Církvi často hovoříme o tom, že jsme povoláni sloužit v některé zemi, jako například v Argentině, v Polsku, v Koreji nebo ve Spojených státech. Misionář však není povolán na určité místo; spíše je povolán sloužit. Pán skrze Proroka Josepha Smitha v roce 1829 prohlásil: „Máte-li touhu sloužiti Bohu, jste k tomuto dílu povoláni.“²

Každé povolání a pověření sloužit na misi, nebo i pozdější přeložení, je výsledkem zjevení daného prostřednictvím Pánových služebníků. Povolání k dílu přichází od Boha skrze presidenta Církve. Pověření sloužit v jedné z více než 400 misí, které jsou v současné době po celém světě v provozu, přichází od Boha skrze člena Kvora Dvanácti apoštolů, který jedná s oprávněním od Pánova žijícího proroka. Všechna povolání a pověření sloužit na misi doprovázejí duchovní dary prorocství a zjevení.

80. oddíl Nauky a smluv je záznam o povolání Stephena Burnetta ke službě na misi uděleného v roce 1832 prostřednictvím Proroka Josepha Smitha.

Studium povolání bratra Burnetta nám může pomoci 1) lépe porozumět rozdílu mezi „povoláním k dílu“ misionáře a „pověřením pracovat“ na určitém místě a 2) plněji pochopit svou osobní a božsky danou zodpovědnost hlásat evangelium.

1. verš v tomto oddílu je povoláním ke službě: „Vpravdě, tak praví Pán tobě, služebníku svému Stephenu Burnettovi: Jdi, jdi do světa a každé evangelium každému stvoření, které přijde do doslechu hlasu tvého.“³

Je zajímavé, že 2. verš bratru Burnettovi sděluje, kdo mu byl přidělen jako misionářský společník: „A poněvadž si přeješ společníka, dám ti služebníka svého Edena Smitha.“⁴

3. verš udává, kde tito dva misionáři mají pracovat: „Pročež, jděte a každé evangelium mé, ať na sever nebo na jih, na východ nebo na západ, nezáleží na tom, neboť nemůžete jíti špatně.“⁵

Nemyslím si, že slova „nezáleží na tom“, která Pán použil v tomto verši, naznačují, že Mu nezáleží na tom, kde Jeho služebníci pracují. Ve skutečnosti Mu na tom velmi záleží. Jelikož je však dílo kázání evangelia Pánovým dílem, On své zplnomocněné služebníky inspiruje, vede a řídí. Když misionáři usilují o to, aby se stávali stále způsobilějšími a schopnějšími nástroji v Jeho rukou, a snaží se ze všech sil věrně plnit své povinnosti, pak s Jeho pomocí nemohou „jíti špatně“ – ať již slouží kdekoli. Spasitel nás možná v tomto zjevení učí tomu, že pověření pracovat na nějakém konkrétním místě je zásadní a důležité, ale ve srovnání s povoláním k dílu je druhořadé.

Další verš zdůrazňuje důležité předpoklady, jež mají všichni misionáři splňovat: „Tudíž, oznamujte věci, které jste *slyšeli* a kterým vpravdě *věříte* a o kterých vpravdě *víte, že jsou pravdivé*.“⁶

Poslední verš bratru Burnettovi i každému z nás připomíná, od koho povolání sloužit skutečně přichází: „Vizte, toto je vůle toho, jenž vás povolal, vašeho Vykupitele, a to Ježíše Krista. Amen.“⁷

Překonávání nepochopení

Někteří z vás si teď možná kladou otázku, proč jsem se rozhodl promluvit na kněžském zasedání generální konference o zdánlivě zjevném rozdílu mezi povoláním k dílu a pověřením pracovat. Odpověď na tuto otázku je celkem jasná – zkušenost mě naučila, že mnozí členové Církve těmto zásadám moc dobře nerozumějí.

Tím nejdůležitějším důvodem, proč o tom mluvím, je to, co jsem se postupem času dozvěděl o obavách, starostech, a dokonce o pocitu viny, které mají mnozí misionáři, kteří byli v průběhu své služby z různých důvodů přeloženi do jiné oblasti působení. Přeložení je někdy nezbytné kvůli událostem a okolnostem, jakými jsou například tělesná zranění a nehody, odklady a těžkosti při získávání víz, politická nestabilita, vytváření a personální obsazování nových misí nebo rozvíjející se a neustále se měnící potřeby v díle hlásání evangelia po celém světě.⁸

Když je misionář přeložen do jiné oblasti působení, proces je úplně stejný jako při prvním pověření. Členové Kvora Dvanácti při rozhodování o všech těchto přeloženích usilují o inspiraci a vedení.

Nedávno jsem mluvil s věrným mužem, který se se mnou podělil o nejnítější pocity svého srdce. Na jednom setkání jsem právě vysvětloval rozdíl mezi povoláním k dílu a pověřením pracovat. Tento dobrý bratr mi podal ruku a se slzami v očích mi řekl: „Dnes jsem se díky vám dozvěděl něco, co mi z beder sňalo břímě, které

jsem nesl více než 30 let. Jako mladý misionář jsem byl původně pověřen pracovat v Jižní Americe. Nebyl jsem však schopen získat vízum, a proto bylo mé pověření změněno na působení ve Spojených státech. Po všechny ty roky jsem přemítal o tom, proč jsem nebyl schopen sloužit na místě, na které jsem byl povolán. Nyní vím, že jsem byl povolán k dílu, a ne na určité místo. Nedokáži vyjádřit, jak moc mi pomohlo, že jsem tomu porozuměl.“

Soucítil jsem s tímto dobrým mužem. Když jsem těmto základním zásadám učil po celém světě, obrátil se na mě soukromě bezpočet lidí s tím, že měli podobné pocity jako muž, kterého jsem právě popsal. Dnes o tomto tématu promlouvám, protože ani jediný člen Církve by neměl nést zbytečné břímě nepochopení, nejistoty, úzkosti nebo viny ohledně pověření pracovat.

„Pročež, jděte a kaďte evangelium mé, ať na sever nebo na jih, na východ

nebo na západ, nezáleží na tom, neboť nemůžete jít špatně.“⁹ Zatímco budete přemítat o slovech v tomto verši a otevřete jim své srdce, doufám, že přivzete Ducha Svatého, a modlím se o to, aby vám hluboko do duše vnesl pochopení, uzdravení a obnovení, které možná potřebujete.

Dalším důvodem, proč jsem získal vnučnutí promluvit na toto téma, je má osobní dlouholetá zkušenost s přiřazováním misionářů do jednotlivých misí. Nic Dvanácti nepotvrzuje skutečnost pokračujícího zjevení v posledních dnech mocněji než snaha rozpoznat Pánovu vůli při plnění naší zodpovědnosti přiřadit misionáře do příslušné oblasti působení. Svědčím o tom, že Spasitel zná každého z nás a pečuje o nás, o jednoho po druhém, jedno jméno za druhým.

Příprava na povolání k dílu

Nyní bych rád krátce promluvil o základním, ale často opomíjeném

aspektu přípravy na povolání k dílu.

Tři úzce provázaná slova stanovují synům Božím vzor pro přípravu a pokrok – *kněžství, chrám, misie*. Někdy se jako rodiče, přátelé a členové Církve natolik zaměřujeme na přípravu mladých mužů na misii, že můžeme do jisté míry zanedbávat další nezbytné kroky na cestě smluv, které musí být splněny před zahájením misionářské služby na plný úvazek. Práce misionáře je v procesu pokládání pevného základu pro celoživotní duchovní růst a službu zajisté jedním z důležitých stavebních kamenů, avšak nikoli jediným. Požehnání kněžství a chrámu, která předcházejí příjezdu do přidělené oblasti působení, jsou také nezbytná, aby nás po celý život duchovně utvrzovala a posilovala.

Mladí muži, když vykonáváte své povinnosti v Aronově kněžství, neboli menším kněžství, a ctíte ho, připravujete se na přijetí a zvelebování přísahy

a smlouvy Melchisedechova kněžství neboli vyššího kněžství.¹⁰ Pro obdržení vyššího kněžství je tím nejdůležitějším požadavkem osobní způsobilost. Čeká vás celoživotní obětavá kněžská služba. Připravte se již nyní tím, že budete často poskytovat smysluplnou službu. Naučte se prosím nacházet radost v tom, že jste a zůstáváte způsobilí. Buďte způsobilí. Zůstaňte způsobilí.

Mladý muž může být poté, co obdrží Melchisedechovo kněžství a povolání sloužit, ozbrojen mocí¹¹ prostřednictvím smluv a obřadů svatého chrámu. Přínosné službě misionáře na plný úvazek předchází návštěva chrámu a to, že se necháte prostoupit jeho duchem. Osobní způsobilost je tím nejdůležitějším požadavkem pro obdržení požehnání chrámu pro vás, mladí muži, i pro všechny členy Církve. Když žijete v souladu s měřítky evangelia, můžete navštěvovat dům Páně a účastnit se posvátných obřadů po celou dobu dospívání. Láska, kterou chováte k chrámovým obřadům, a porozumění jim vás bude posilovat a žehnat vám po celý život. Naučte se prosím nacházet radost v tom, že jste a zůstáváte způsobilí. Buďte způsobilí. Zůstaňte způsobilí.

Mnoho mladých mužů a mladých žen již má platné chrámové doporučení s omezeným použitím. Jako nositelé Aronova kněžství nacházíte jména

členů své rodiny a vykonáváte za ně křty a konfirmace v chrámu. Když své chrámové doporučení udržujete v platnosti, prokazujete tím svou způsobilost, a služba druhým v chrámu je důležitou součástí vaší přípravy na Melchisedechovo kněžství.

Mladí muži, každý z vás je misionářem již nyní. Každý den vás obklopují přátelé a sousedé, „kteří jsou zadržováni před pravdou pouze proto, že nevědí, kde ji naléztí“.¹² Podle toho, jak vás povede Duch, se můžete podělit o myšlenku, pozvání, textovou zprávu nebo tweet, který vašim přátelům představí pravdy znovuzříženého evangelia. Nemusíte a neměli byste čekat na své oficiální povolání, abyste byli horlivě zaměstnáni misionářskou prací.

Když jsou požehnání kněžství, chrámu a misie shromážděna „v jedno ... v Kristu“¹³ a když ve vzájemné součinnosti působí v srdci, v mysli a v duši mladého misionáře, může tento misionář získat způsobilost pro toto dílo.¹⁴ Jeho schopnosti jsou posíleny, aby naplnil zodpovědnost s pravomocí zastupovat Pána Ježíše Krista. Mocná duchovní kombinace spočívající v tom, že mladý muž ctí kněžské a chrámové smlouvy, obdrží „moc božskosti“¹⁵ prostřednictvím kněžských obřadů¹⁶, nesobecky slouží a hlásá věčné evangelium Božím dětem, mu umožňuje stát se pevným

a stálým ve víře¹⁷ a vkořeněným a vzdělaným v Kristu.¹⁸

Doma i na shromáždění bychom měli klást rovnou měrou důraz na všechny tři prvky, skrze něž Pán věrným synům Božím stanovuje vzor pro přípravu a pokrok – na *kněžství, chrám a misi*. Všechny tři od nás požadují, abychom nacházeli radost v tom, že jsme a zůstáváme způsobilí. Buďte způsobilí. Zůstaňte způsobilí.

Zaslíbení a svědectví

Milovaní bratří, slibuji vám, že vaše povolání k dílu hlásání evangelia a vaše pověření pracovat v určité oblasti nebo oblastech bude provázet duchovní dar zjevení. Když se nyní budete pilně připravovat skrze obětavou kněžskou a chrámovou službu, vaše svědectví o tom, že Pán skutečně žije, bude posíleno. Vaše srdce naplní láska k Němu a k Jeho dílu. Když se naučíte nacházet radost v tom, že jste způsobilí, stanete se mocným nástrojem v ruce Páně a budete žehnat a sloužit mnoha lidem.

S radostí svědčím o tom, že Nebeský Otec a Jeho Milovaný Syn, Ježíš Kristus, žijí. Jedním z největších požehnání, která kdy můžeme obdržet, je být zaměstnáni v Jejich službě. O tom svědčím v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Nauka a smlouvy 133:37.
2. Nauka a smlouvy 4:3.
3. Nauka a smlouvy 80:1.
4. Nauka a smlouvy 80:2.
5. Nauka a smlouvy 80:3.
6. Nauka a smlouvy 80:4; zvýraznění přidáno.
7. Nauka a smlouvy 80:5.
8. Viz Nauka a smlouvy 124:49.
9. Nauka a smlouvy 80:3.
10. Viz Nauka a smlouvy 84:33–44.
11. Viz Nauka a smlouvy 109:22.
12. Nauka a smlouvy 123:12.
13. Efezským 1:10.
14. Viz Nauka a smlouvy 4:5.
15. Nauka a smlouvy 84:20.
16. Viz Nauka a smlouvy 84:19–21.
17. Viz Helaman 15:8.
18. Viz Kolossenským 2:7.

Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

PRVNÍ PŘESEDNICTVO

Henry B. Eyring
První rádce

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

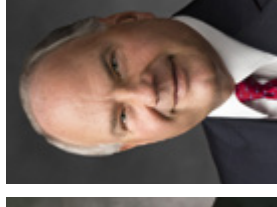
Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

PŘESEDNICTVO SEDMDESÁTI

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

SEDMDESÁTINÍ – GENERÁLNÍ AUTORITY

(v abecedním pořádku)

PŘESEDÁJÍCÍ BISKUPSTVO

GENERÁLNÍ ÚŘEDNÍCI

NEDELNÍ ŠKOLA

První řadce	President	Druhý řadce

MLADÉ ŽENY

První řadkyne	Presidentka	Druhá řadkyne

POMOCNÉ SDRUŽENÍ

První řadkyne	Presidentka	Druhá řadkyne

PRIMÁRY

První řadkyne	Presidentka	Druhá řadkyne

MLADÍ MUŽI

První řadce	President	Druhý řadce

Biskup Gérald Caussé
Předsedající biskup

Připravujte cestu

Přestože Aronovo kněžství a Melchisedechovo kněžství mají odlišná poslání a pravomoc, jsou v práci na spasení nerozlučnými partnery.

Ve 30 letech jsem začal pracovat pro jeden maloobchodní řetězec ve Francii. Jednoho dne si mě do kanceláře zavolal generální ředitel – byl to dobrý člověk jiného vyznání. Jeho otázka mě překvapila: „Zrovna jsem se dozvěděl, že jste knězem ve své církvi. Je to pravda?“

Odpověděl jsem: „Ano, to je pravda. Jsem nositelem kněžství.“

Má odpověď ho viditelně zaujala, a tak se ještě zeptal: „Studoval jste tedy v teologickém semináři?“

„Samozřejmě,“ odvětil jsem, „ve věku 14 až 18 let jsem studoval lekce v semináři skoro každý den!“ Téměř spadl ze židle.

K mému velkému překvapení si mě za několik týdnů zavolal do kanceláře znovu a nabídl mi místo výkonného ředitele jedné z divizí společnosti. Zaskočilo mě to a vyjádřil jsem obavy z toho, že jsem příliš mladý a nezkušený, než abych mohl zastávat tak důležitou zodpovědnost. S vlídným úsměvem řekl: „To je možná pravda, ale na tom nezáleží. Známe vaše zásady a vím, že jste se je naučil ve své církvi. Potřebuji vás.“

Pokud jde o to, čemu jsem se v Církvi naučil, měl pravdu. Následná léta byla pro mě náročná a nevím, zda bych vůbec dosáhl úspěchu bez zkušeností,

které jsem získal službou v Církvi v době, kdy jsem byl mladým mužem.

Měl jsem to požehnání vyrůstat v malé odbočce. Protože nás bylo málo, měli mladí příležitosti aktivně se zapojovat do všech oblastí činnosti odbočky. Byl jsem velmi vytížený a měl jsem rád pocit užitečnosti. O nedělich jsem vykonával obřad svátosti, sloužil jsem ve svém kněžském kvoru

a působil jsem v různých dalších povoláních. Během týdne jsem obvykle doprovázel svého otce a další dospělé nositele kněžství, zatímco jsme jako domácí učitelé navštěvovali členy, poskytovali útěchu nemocným a sužovaným a pomáhali potřebným. Nepřipadalo mi, že by si někdo myslel, že jsem příliš mladý na to, abych sloužil, či dokonce vedl druhé. Pro mě to vše bylo normální a přirozené.

Služba, kterou jsem během oněch let dospívání poskytoval druhým, mi pomohla vybudovat si svědectví a ukotvila můj život v evangeliu. Obklopovali mě dobří a soucitní muži, kteří oddaně používali kněžství k žehnání druhým. Chtěl jsem být jako oni. Díky tomu, že jsem s nimi sloužil, jsem se naučil – více než jsem si tehdy uvědomoval – být vedoucím v Církvi i ve světě.

Tohoto dnešního shromáždění se účastní nebo ho poslouchá mnoho

mladých mužů, kteří jsou nositeli Aronova kněžství. Když se dívám na toto publikum, vidím, jak mnozí z vás sedí vedle starších mužů, možná tatínků, dědečků, starších bratrů nebo vedoucích kněžství – kteří jsou všichni nositeli kněžství Melchisedechova. Mají vás rádi a do značné míry sem dnes večer přišli kvůli tomu, aby zde byli s vámi.

Toto shromáždění několika generací nabízí úžasnou vizi jednoty a bratrství, jež existují mezi dvěma kněžstvími Božími. Přestože Aronovo kněžství a Melchisedechovo kněžství mají odlišná

poslání a pravomoc, jsou v práci na spasení nerozlučnými partnery. Kráčejí ruku v ruce a navzájem se velmi potřebují.

Dokonalý vzor blízkého vztahu, který mezi těmito dvěma kněžstvími existuje, najdeme ve vztahu mezi Ježíšem a Janem Křtitelem. Dokáže si vůbec někdo představit Jana Křtitele bez Ježíše? Jak by vypadalo Spasitelovo působení bez přípravné práce, kterou vykonal Jan?

Janu Křtiteli bylo dáno jedno z nejněžnějších poslání, která kdy

existovala: „připraví[t] cestu Páně“,¹ pokřtít Ho vodou a připravit druhé, aby Pána přijali. Tento spravedlný a svatý muž,² který byl vysvěcen k menšímu kněžství, si byl dokonale vědom důležitosti i hranic svého poslání a pravomoci.

Lidé přicházeli k Janovi, aby si ho vyslechli a dali se jím pokřtít. Druzí ho jako takového ctili a vážili si ho jako muže Božího. Ale když se objevil Ježíš, Jan se pokorně podřídil Tomu, kdo byl větší než on, a prohlásil: „Já křtím vodou, ale u prostřed vás stojí ... ten, kterýž po mně přišed, předšel mne, u jehož obuvi já nejsem hoden rozvázati řeménka.“³

Ježíš Kristus, Jednorozený Otcův, který byl nositelem vyššího kněžství, na druhé straně pokorně uznal pravomoc Janovu. Spasitel o něm řekl: „Mezi syny ženskými nepovstal větší nad Jana Křtitele.“⁴

Jen pomyslete na to, co by probíhalo v našich kněžských kvorech, kdyby byly vztahy mezi nositeli těchto dvou kněžství inspirovány vzorem, který zavedli Ježíš a Jan Křtitel. Moji mladí bratři v Aronově kněžství, vaší úlohou, podobně jako v případě Jana, je připravit cestu⁵ pro ono veliké dílo kněžství Melchisedechova. To děláte mnoha různými způsoby. Vykonáváte obřady křtu a svátosti. Pomáháte připravovat lid pro Pána tím, že kážete evangelium, tím, že „[navštěvujete] příbytek každého člena“,⁶ a tím, že „[bdíte] nad církví“.⁷ Pomáháte chudým a potřebným vybíráním postních obětí a podílíte se na péči o sborový dům a o další časné zdroje. Vaše úloha je důležitá, potřebná a posvátná.

Moji dospělí bratři, ať již jste otcové, biskupové, poradci Mladých mužů nebo prostě nositelé Melchisedechova kněžství, můžete následovat Spasitelův příklad tím, že se obrátíte na své bratry, kteří mají menší kněžství, a vyzvete je,

aby s vámi spolupracovali. Ve skutečnosti tato výzva přichází od samotného Pána. Řekl: „Tudíž, vezměte s sebou ty, již jsou vysvěceni k menšímu kněžství, a pošlete je před sebou, aby domluvili schůzky a připravili cestu a navštívili schůzky, které vy sami nejste schopni navštívit.“⁸

Když své mladší bratry vyzýváte k tomu, aby „připravili cestu“, pomáháte jim uvědomovat si a cítit posvátnou pravomoc, již jsou nositeli. Tímto jim pomáháte připravovat jejich vlastní cestu v rámci přípravy na den, kdy obdrží a budou používat vyšší kněžství.

Dovolte mi podělit se s vámi o pravdivý příběh o Alexovi – tichém, přemýšlivém a bystrém mladém knězi. Jednou v neděli uviděl biskup Alexe ve velmi rozrušeném stavu, jak sedí sám ve třídě. Mladý muž mu vysvětlil, jak bolestivé a těžké je pro něj chodit na shromáždění bez otce, který není členem. Pak se slzami v očích poznal, že by pro něj bylo asi lepší z Církve odejít.

Biskup, s upřímným zájmem o tohoto mladíka, ihned zmobilizoval členy rady sboru, aby Alexovi pomohli. Jeho plán byl jednoduchý: aby udrželi Alexe

aktivního a pomohli mu získat vroucí svědectví o evangeliu, bylo zapotřebí „obklopit ho dobrými lidmi a dát mu za úkol něco důležitého“.

Bratří v kněžství a všichni členové sboru se kolem Alexe ihned semkli a vyjadřovali mu lásku a podporu. Vedoucí skupiny vysokých kněží, muž naplněný velkou vírou a láskou, byl vybrán jako Alexův společník pro domácí učení. Členové biskupstva vzali Alexe pod svá křídla a udělali z něj svého nejbližšího spolupracovníka.

Biskup řekl: „Stále jsme Alexe zaměstnávali. Byl uvaděčem při svatbách a při pohřbech, pomáhal mi při zasvěcování hrobů, pokřtil několik nových členů, vysvěcoval mladé muže do úřadů v Aronově kněžství, učil lekce pro mládež, učil s misionáři, otevíral budovu před konferencemi a po nich pozdě večer budovu zamykal. Podílel se na projektech služby, doprovázel mě při návštěvách starších členů v hospicích, měl proslovy na shromáždění svátosti, vykonával obřad svátosti pro nemocné v nemocnicích nebo u nich doma a stal se jedním z mála lidí, na které jsem se jako biskup mohl zcela spolehnout.“

Alex se krok za krokem měnil. Jeho víra v Pána rostla. Získal důvěru sám v sebe a v moc kněžství, jehož byl nositelem. Biskup na závěr dodal: „Alex byl a vždy bude jedním z největších požehnání v mém povolání biskupa. Spolupracovat s ním je pro mě výsadou. Upřímně si myslím, že žádný mladý muž nevstupoval do misijního pole díky své kněžské službě lépe připraven.“⁹

Draží biskupové, v rámci svého vysvěcení a ustanovení do úřadu biskupa sboru máte posvátné povolání sloužit jako presidenti Aronova kněžství a kvora kněží. Jsem si vědom náročného břemene, které nesete, ale své zodpovědnosti vůči těmto mladým mužům byste měli považovat za jednu ze svých nejvyšších priorit. Nemůžete to zanedbávat ani nemůžete svou úlohu v této zodpovědnosti delegovat na druhé.

Vyzývám vás, abyste se zamysleli nad každým mladým nositelem Aronova kněžství ve svém sboru. Nikdo se nemá nikdy cítit zapomenutý nebo zbytečný. Máte nějakého mladého muže, kterému byste vy i další bratří v kněžství mohli pomoci? Vyzvěte ho,

aby sloužil po vašem boku. Až příliš často se snažíme naše mladé muže něčím zabavit a přenechat jim roli diváka, zatímco jejich víru a lásku k evangeliu lze nejlépe vypěstovat tím, že budou zvelebovat své kněžství. Aktivní účastí na práci na spasení naváží spojení s nebem a získají povědomí o svém božském potenciálu.

Aronovo kněžství je něco více než jen věková skupina, program výuky nebo činností, či dokonce označení mladých mužů v Církvi. Je to moc a pravomoc účastnit se důležité práce na spasení duší – jak duší oněch mladých mužů, kteří jsou tohoto kněžství nositeli, tak duší těch, kterým slouží. Dosaďme Aronovo kněžství na jeho právoplatné místo, na jeho vyvolené místo – na místo služby, přípravy a plnění úkolů určené všem mladým mužům v Církvi.

Draží bratři v Melchisedechově kněžství, vyzývám vás, abyste posilovali ono nezbytné pojítko, které tato dvě kněžství Boží spojuje. Uschopněte mladé nositele Aronova kněžství, aby připravovali cestu před vámi. S důvěrou jim říkejte: „Potřebuji tě.“ Pokud jde o vás, mladí nositelé Aronova kněžství, modlím se o to, abyste, až budete sloužit se svými staršími bratřími, slyšeli hlas Páně, který vám bude říkat: „Ty jsi požehnaný, neboť budeš konati veliké věci. Viz, ty jsi byl vyslán, stejně jako Jan, abys připravil cestu přede mnou.“¹⁰ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Nefi 10:7.
2. Viz Marek 6:20.
3. Jan 1:26–27.
4. Matouš 11:11.
5. Viz Nauka a smlouvy 35:4.
6. Nauka a smlouvy 20:51.
7. Nauka a smlouvy 20:53.
8. Nauka a smlouvy 84:107.
9. Osobní korespondence.
10. Nauka a smlouvy 35:4.

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Kdo z vás největší jest

Největší odměnu dává Bůh těm, kteří slouží, aniž by odměnu očekávali.

Drazí bratři, drazí přátelé, jsem velmi vděčný za to, že jsem zde s vámi na tomto inspirujícím celosvětovém kněžském shromáždění. Presidente Monsone, děkujeme vám za vaše poselství a požehnání. Vždy si budeme brát k srdci vaše pokyny, rady a moudrá slova. Máme vás rádi, podporujeme vás a neustále se za vás modlíme. Jste skutečně Pánův prorok. Jste náš president. Podporujeme vás a máme vás rádi.

Téměř přede dvěma desetiletími byl zasvěcen chrám Madrid ve Španělsku a začal sloužit jako posvátný dům Páně. Společně s Harriet si na to dobře

vzpomínáme, protože v té době jsem sloužil v předsednictvu území Evropa. Společně s mnoha dalšími jsme věnovali nesčetné hodiny probírání detailů při plánování a organizování událostí předcházejících zasvěcení.

Když se blížil den zasvěcení, všiml jsem si, že jsem k účasti na této události dosud nedostal pozvánku. To bylo poněkud nečekané. Koneckonců v rámci své zodpovědnosti jakožto presidenta území jsem byl do projektu výstavby tohoto chrámu intenzivně zapojen a měl jsem pocit, že to je z určité malé části mé vlastní dílo.

Zeptal jsem se Harriet, zda někde nějakou pozvánku neviděla. Neviděla.

Dny plynuly a moje znepokojení narůstalo. Přemýšlel jsem, zda se naše pozvánka neztratila – možná zapadla mezi polštáře na pohovce. Možná se dostala mezi nevyžádanou poštu a vyhodili jsme ji. Sousedé měli zvědavého kocoura, a já jsem dokonce začal podezírat i jeho.

Nakonec jsem byl nucen přijmout skutečnost, že mě nepozvali.

Ale jak se to mohlo stát? Urazil jsem snad někoho? Nebo si někdo říkal, že by to pro nás byla příliš daleká cesta? Zapomněli na mě?

Nakonec jsem si uvědomil, že tento směr myšlenek vede na místo, na kterém jsem se nechtěl ocitnout.

Společně s Harriet jsme si připomněli, že u zasvěcení chrámu nejde o *nás*. Nešlo o to, kdo si zasluhoval být pozván, a kdo ne. A nešlo o naše pocity nebo o předpoklad, že na to máme nárok.

Šlo o zasvěcení svaté budovy, chrámu Nejvyššího Boha. Pro členy Církve ve Španělsku to byl den plný radosti.

Kdybych byl pozván, s radostí bych se zúčastnil. Ale kdybych skutečně pozván nebyl, má radost by nebyla o nic menší. Společně s Harriet bychom se radovali s našimi přáteli, s našimi milovanými bratry a sestrami, na dálku. Chválili bychom Boha za toto úžasné požehnání právě tak nadšeně u nás doma ve Frankfurtu, jako v Madridu.

Synové hromu

Mezi Dvanácti, které Ježíš povolal a vysvětil, byli dva bratři – Jakub a Jan. Vzpomínáte si na přezdívkou, kterou jim dal?

Byli to synové hromu (Boanerges).¹

Člověk nedostává takovou přezdívkou, aniž by za tím byl nějaký zajímavý příběh. Písma naneštěstí původ této

přezdívkou moc nevysvětlují. Nicméně v náznacích získáváme náhled na povahu Jakuba a Jana. Byli to titíž bratři, kteří doporučili seslat oheň z nebe na jedno městečko v Samaří kvůli tomu, že tam nebyli zvanými hosty.²

Jakub a Jan byli rybáři, pravděpodobně trochu neuhlazení, ale nejspíš toho hodně věděli o přírodních živlech. Zcela jistě to byli muži činu.

Při jedné příležitosti, když se Spasitel připravoval na svou poslední cestu do Jeruzaléma, přistoupili Jakub a Jan k Pánu se zvláštní žádostí – možná typickou pro jejich přezdívkou.

„Chceme, abys nám učinil, o cokoli tě požádáme,“ řekli.

Představuji si, že Ježíš se na ně usmál a odpověděl: „Co chcete?“

„Dej nám, abychom jeden na pravici tvé a druhý na levici tvé seděli v slávě tvé.“

Spasitel je vyzval, aby se trochu hlouběji zamysleli nad tím, o co žádají, a řekl: „Seděti na pravici mé neb na levici mé, není má věc dáti, ale [bude to dáno těm,] kterýmž [to] připraveno jest.“³

Jinak řečeno, nemůžete získat čest v nebeském království tím, že o to budete usilovat v kampani. Ani nemůžete dosáhnout věčné slávy tím, že půjdete na pracovní oběd s někým důležitým.

Když se ostatních deset apoštolů doslechlo o této žádosti synů hromu, nebyli z toho moc nadšení. Ježíš věděl, že se Mu krátí čas, a když viděl spory mezi těmi, kteří ponosou Jeho dílo, muselo Mu to působit starosti.

Mluvil s Dvanácti o povaze moci a o tom, jaký vliv má moc na ty, kteří o ni usilují a kteří ji vlastní. „Vlivní lidé ve světě,“ řekl, „používají své výsadní postavení k tomu, aby uplatňovali moc nad druhými.“

Téměř vidím, jak Spasitel s nekonečnou láskou hledí do tváře těchto věrných a věřících učedníků. Téměř slyším Jeho naléhavý hlas: „Takto to nemá být mezi vámi. Naopak – kdožkoli chtěl by mezi vámi být velkým, budiž váš služebník. A kdožkoli z vás chtěl by být přední, budiž služebník všech.“⁴

V Božím království velikost a vedoucí postavení znamená schopnost vidět druhé takové, jací opravdu jsou – jak je vidí Bůh – a poté jim nabídnout pomocnou ruku a sloužit jim. Znamená to radovat se s těmi, kteří jsou šťastní, plakat s těmi, kteří se rmoutí, pozvedat ty, kteří mají těžkosti, a milovat svého bližního, jako Kristus miluje nás. Spasitel miluje všechny Boží děti bez ohledu na jejich socioekonomickou situaci, rasu, náboženství, jazyk, politickou

orientaci, národnost či jakékoli jiné okolnosti. A my máme činit totéž!

Největší odměnu dává Bůh těm, kteří slouží, aniž by odměnu očekávali. Dává ji těm, kteří slouží bez fanfár; těm, kteří se nenápadně snaží pomáhat druhým; těm, kteří duchovně pečují o druhé prostě kvůli tomu, že milují Boha a Boží děti.⁵

Nehlejte to

Krátce po svém povolání generální autoritou jsem měl při příležitosti reorganizování jednoho kůlu výsadu doprovázet presidenta Jamese E. Faus-ta. Když jsme jeli autem na místo určení v krásné oblasti jižního Utahu a já jsem řídil, president Faust byl tak laskavý, že tento čas využil k tomu, aby mi předal několik rad a ponaučení. Na jedno ponaučení nikdy nezapomenu. Řekl mi: „Členové Církve jsou ke generálním autoritám velmi vlídní. Budou se k tobě chovat laskavě a budou o tobě říkat hezké věci.“ Pak se krátce odmlčel a dodal: „Dieter, buď za to *vždy* vděčný, ale ne abys to začal hltat!“

Toto důležité ponaučení ohledně církevní služby se týká každého nositele kněžství v každém kvoru Církve. Týká se to nás všech v této Církvi.

Když president J. Reuben Clark ml. udílel rady těm, kteří byli povolávání do vedoucího postavení v Církvi, vždy jim říkal, aby nezapomínali na pravidlo číslo šest.

Dotyčný se vždy nevyhnutelně zeptal: „Co je to pravidlo číslo šest?“

A on vždy odpověděl: „Neberte se pro všechno na světě tak vážně.“

To samozřejmě vedlo k další otázce: „A jak zní těch ostatních pět pravidel?“

Se šibalskou jiskrou v oku president Clark vždy řekl: „Žádná nejsou.“⁶

Abyste byli efektivními vedoucími Církve, musíte si osvojit toto zcela zásadní ponaučení: při vedení v Církvi nejde ani tak o to někoho řídit, jako spíš být ochotní se nechat řídit Bohem.

Povolání jako příležitosti ke službě

Jakožto Svatí Nejvyššího Boha máme pamatovat „ve všech věcech na chudé a potřebné, na nemocné a sužované, neboť ten, kdo nečiní tyto věci, ten není [Jeho] uředníkem“.⁷ Příležitosti ke konání dobra a ke službě druhým jsou neomezené. Najdeme je v místě svého bydliště, ve svém sboru či odbočce a zcela jistě i u sebe doma.

Kromě toho dostává každý člen Církve i konkrétní oficiální příležitosti ke službě. Těmto příležitostem říkáme „povolání“ – což je slovo, které nám má připomínat, kdo nás ke službě povolává. Budeme-li k povolání přistupovat jako k příležitosti sloužit Bohu a duchovně pečovat o druhé s vírou a pokorou, bude každý skutek služby krokem na stezce uřednictví. Takto Bůh nejen buduje svou Církev, ale také posiluje své služebníky. Záměrem Církve je pomáhat nám stát se opravdovými a věrnými uředníky Krista, dobrými a ušlechtilými syny a dcerami Božími. K tomu dochází nejen tehdy, když chodíme na shromáždění a nasloucháme proslovům, ale i tehdy,

když se přestáváme zaměřovat na sebe a sloužíme druhým. Takto se stáváme „velikými“ v království Božím.

Povolání přijímáme s vážností, pokorou a vděčností. Když jsme z povolání uvolněni, přijímáme tuto změnu s toužebností, pokorou a vděčností.

V očích Božích není žádné povolání v království důležitější než jiné. Naše služba – ať již velká, nebo malá – zušlechťuje našeho ducha, otevírá okna nebes a vylévá Boží požehnání nejen na ty, kterým sloužíme, ale i na nás samotné. Když nabízíme pomocnou ruku druhým, můžeme s pokornou sebedůvěrou vědět, že Bůh naši službu schvaluje a oceňuje. Když druhým věnujeme tyto upřímné skutky milosrdenství, a zvláště skutky, které druzí nevidí a nevědí o nich, Bůh se na nás pochvalně usmívá.⁸

Pokaždé když dáváme něco ze sebe druhým, jsme o krok blíže tomu, abychom se stali dobrými a opravdovými uředníky Toho, kdo za nás dal vše – našeho Spasitele.

Od předsednictví do průvodu

V době oslav 150. výročí příchodu pionýrů do údolí Solného jezera sloužil jako president kůlu v utahském Heneferu bratr Myron Richins. Oslavy zahrnovaly ztvárnění průchodu pionýrů jeho městem.

President Richins se intenzivně účastnil plánování oslav a byl přítomen na mnoha setkáních s generálními autoritami i dalšími lidmi při jednání o připravovaných akcích. Věnoval se tomu naplno.

Těsně před oslavami byl kůl presidenta Richinse reorganizován a on byl jako president uvolněn. Následující neděli se účastnil kněžského shromáždění svého sboru, kde vedoucí žádali o dobrovolníky, kteří by pomohli s oslavami. President Richins, spolu s ostatními, zvedl ruku a bylo mu

řečeno, aby přijel v pracovním oblečení se svým pickupem a s lopatou.

Konečně nastal den, kdy mělo dojít k této velké události, a president Richins se dostavil ke své službě.

Před několika týdny to byl on, kdo významně ovlivňoval plánování této významné akce a kdo na ni dohlížel. Onoho dne bylo ale jeho úkolem jet v průvodu za koňmi a uklízet po nich.

President Richins se toho ochotně a s radostí ujal.

Rozuměl tomu, že jeden druh služby nemá vyšší hodnotu než nějaký jiný.

Znal tato Spasitelova slova a v praxi podle nich jednal: „Kdo z vás největší jest, buď služebníkem vašim.“⁹

Správné uřednictví

Někdy, podobně jako synové hromu, toužíme po význačném postavení. Usilujeme o uznání. Snažíme se vést druhé a přispět něčím pamětihodným.

Není nic špatného na tom, chtít sloužit Pánu, ale když se snažíme získat vlivné postavení v Církvi kvůli sobě, abychom mohli sklízet chválu a obdiv lidí, tak svou odměnu již máme. Když „hltáme“ chválu od druhých, stane se tato chvála naší mzdou.

Které povolání v Církvi je nejdůležitější? To, které v současnosti máte.

Bez ohledu na to, jak prosté či význačné se může vaše současné povolání jevit, toto povolání je tím, které vám umožní nejen pozvedat druhé, ale také stát se mužem Božím, kterým se máte stát.

Draží přátelé a bratři v kněžství, pozvedejte tam, kde stojíte!

Pavel učil Filipenské: „Místo toho, abyste byli motivováni sobeckými tužbami či marnivostí, měli byste být každý z vás v pokoře pohnuti k tomu, abyste jeden druhého považovali za důležitějšího, než jste vy sami.“¹⁰

Služte se ctí

Snaha dosáhnout v Církvi ctí a proslulosti na úkor opravdové a pokorné služby druhým se podobá výměnnému obchodu Ezaua.¹¹ Můžeme sice získat pozemskou odměnu, ale ta stojí hodně – ztrátu nebeského uznání.

Následujme příklad našeho Spasitele, který byl mírný a pokorný a který neusiloval o chválu lidí, ale o to, aby konal vůli svého Otce.¹²

Služme druhým pokorně – s odhodláním, vděčností a ctí. Ačkoli

se naše skutky služby mohou zdát obyčejné, skromné či málo hodnotné, ti, kteří nabízejí pomocnou ruku druhým s laskavostí a soucitem, jednou poznají hodnotu své služby skrze věčnou a požehnanou milost Všemohoucího Boha.¹³

Draží bratři, draží přátelé, kéž přemítáme o následujícím vrcholném ponaučení, které se týká vedení v Církvi a správy kněžství, rozumíme mu a žijeme podle něj: „Kdo z vás největší jest, buď služebníkem vašim.“ To je má modlitba a mé požehnání v posvátném jménu našeho Mistra a Vykupitele, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Marek 3:17.
2. Viz Lukáš 9:54.
3. Viz Marek 10:35–40, New International Version (2011) a King James Version.
4. Viz Marek 10:42–44.
5. Viz Matouš 6:4.
6. Viz John E. Lewis, „The Gospel and a Sense of Humor, Too“, *Ensign*, June 1974, 24.
7. Nauka a smlouvy 52:40.
8. Viz Matouš 6:1–2.
9. Matouš 23:11.
10. Filipenským 2:3–5, New English Translation (2005).
11. Viz Genesis 25:33.
12. Viz Jan 5:41; 6:38.
13. Viz Matouš 25:31–46.

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Kráčej se mnou

Naše vysvěcení ke kněžství je pozvánkou od Pána, abychom kráčeli s Ním, dělali to, co dělá On, a sloužili tak, jak slouží On.

Milovaní bratři v kněžství, mým dnešním záměrem je dodat vám jak odvalu, tak posílení ve vaší kněžské službě. V určitém smyslu se to podobá záměru, který měl podle mého názoru Spasitel, když se setkal s bohatým mladíkem, jenž se Ho zeptal: „Co dobrého [mám] činiti, abych měl život věčný?“ (Matouš 19:16.) Možná jste přišli na tuto konferenci, tak jako tento mladík přišel ke Spasiteli, s otázkou, zda je vaše služba přijatelná. A zároveň možná máte pocit, že byste toho měli dělat více – možná mnohem více! Modlím se o to, abych byl schopen předat vám Pánovo láskyplné uznání za to, co již děláte, a zároveň vám poskytnout povzbuzující náhled na to, čeho ještě s Jeho pomocí můžete jako nositelé Jeho svatého kněžství dosáhnout.

Onen bohatý mladík byl požádán, aby prodal vše, co má, dal chudým a následoval Spasitele; váš budoucí pokrok toto možná vyžadovat nebude, ale určitou míru oběti nejspíše vyžadovat bude. V každém případě doufám, že kvůli mému poselství neodejdete zarmoceni, tak jako onen mladík. (Viz Matouš 19:20–22.) Spíše věřím, že odejdete „cestou svou radující se“ (NaS 84:105), protože se budete chtít zlepšit, a že budete přesvědčeni, že to dokážete.

Přesto je přirozené, že když se zamýšlíme nad tím, co máme na základě Pánova pověření dělat, pocítujeme v určité míře vlastní nedostatečnost. Kdybyste mi totiž řekli, že se cítíte zcela schopni plnit své kněžské povinnosti, měl bych možná obavy, že jim nerozumíte. Kdybyste mi naopak řekli, že máte chuť to vzdát, protože tento úkol dalece přesahuje vaše schopnosti, chtěl bych vám pomoci pochopit, jak Pán zvelebuje a posiluje nositele svého kněžství, aby zvládali to, co by jinak sami nikdy nezvládli.

To platí právě tak pro mě v mém povolání, jako pro vás v tom vašem. Nikdo z nás nemůže konat práci kněžství a konat ji dobře, spoléháme-li se výhradně na vlastní moudrost a talenty. Je tomu tak proto, že toto není naše dílo – je to dílo Páně. A tak jedinou možností, jak uspět, je spoléhat se na Něho, ať již jste nově povoláním jáhnem, jemuž je svěřen úkol vnést určitou míru duchovní moci do obřadu svátosti; nebo mladým domácím učitelem, kterého Pán pověřil, abyste s láskou duchovně pečovali o rodinu, kterou neznáte a která o vaši lásku či péči zjevně nestojí; nebo otcem, který ví, že má předsedat rodině ve spravedlivosti, ale možná nevíte přesně, jak na to, a zdá se vám, že času ubývá,

protože děti rostou rychle a svět vám připadá nevlídný a nehostinný.

Takže pokud vás toto trochu přemáhá, berte to jako dobré znamení. Naznačuje to, že si uvědomujete nesmírnost důvěry, kterou ve vás Bůh vkládá. Znamená to, že do určité malé míry chápete, co kněžství ve skutečnosti je.

Na světě je jen velmi málo lidí, kteří toto chápou. Ani ti, kteří dokáží odříkat rozumnou definici, ho možná ve skutečnosti nechápou. V písmech je několik veršů, jež skrze moc Ducha, kterou s sebou nesou, mohou prohloubit váš úžas nad svatým kněžstvím. Zde je několik z nich:

„Mocí a pravomocí ... Melchisede chova kněžství je držeti klíče všech duchovních požeňání církve –

Míti výsadu přijímání tajemství království nebeského, mítí pro sebe nebesa otevřená, stýkati se se všeobecným shromážděním a s církví Prvorozeného a těšiti se ze společenství a přítomnosti Boha Otce a Ježíše, prostředníka nové smlouvy.

Mocí a pravomocí ... Aronova kněžství je držeti klíče služby andělů.“ (NaS 107:18–20.)

„V obřadech [kněžství] se projevuje moc božskosti. ...

Neboť bez tohoto žádný člověk nemůže viděti tvář Boží, vpravdě Otcovu, a žíti.“ (NaS 84:20, 22.)

„Toto vysoké kněžství je podle řádu Syna [Božího], kterýžto řád byl od založení světa; neboli jinými slovy je bez počátku dnů či konce roků, jsa připraven od věčnosti do veškeré věčnosti podle jeho předzvědění všech věcí.“ (Alma 13:7.)

„Každý, jsa vysvěcen podle tohoto řádu a povolání, bude míti moc, skrze víru, rozlomit hory, rozdělit moře, vysušiti vodstva, obrátiti je v toku jejich;

Postaviti se na odpor vojskům národů, rozdělit zemi, zlomit každé pouto, státi v přítomnosti Boží; činiti všechny věci podle vůle jeho, podle příkazu jeho, podrobiti knížectví a moci; a toto skrze vůli Syna Božího, který byl před založením světa.“ (Překlad Josepha Smitha, Genesis 14:30–31 [v Průvodci k písmům].)

Jednou z možných reakcí na tyto úžas vyvolávající popisy moci kněžství je domnívat se, že se nás netýkají. Další možnou reakcí je klást si v srdci například tyto sebezpytující otázky: Pociťuji někdy, že mi jsou otevřena nebesa? Použil by někdo slova „služba andělů“, kdyby měl popsat mou kněžskou službu? Přináším „moc božskosti“ do života těch, kterým sloužím? Rozlomil jsem někdy horu, vzdoroval vojsku, zlomil někomu pouta nebo podrobil světské moci, třebaš jen obrazně, abych naplnil Boží vůli?

Takovéto zkoumání vlastního nitra vždy přináší pocit, že bychom toho mohli ve službě Pánu dělat víc. Doufám, že vám to také přináší pocit, že *chcete* dělat víc – touhu zapojit se ve větší míře do Pánova zázračného díla. Takovéto pocity jsou prvním krokem k tomu, abyste se stali takovými muži, které má kněžská služba vytvořit.

Další krok je popsán v rozhovoru mezi Jehovou a Enochem. Enocha

známe jako mocného proroka, který založil Sion uprostřed veliké zlovolnosti. Než se ale stal mocným prorokem, považoval se za pouhého mládence, který je „pomalý v řeči“ a kterého všichni lidé nenávidějí. (Mojžíš 6:31.) Poslechněte si slova, kterými Pán Enocha povzbuzoval. Jsou to také Jeho slova určená vám, kteří jste povoláni sloužit druhým jako nositelé kněžství:

„A Pán řekl Enochovi: Jdi a čiň, jak jsem ti přikázal, a žádný člověk tě neprobodne. Otevírej ústa svá a budou naplněna a dám ti promlouvat, neboť veškeré tělo je v ruce mých, a já učiním, jak se mi zdá dobré. ...

Viz, Duch můj je na tobě, pročež všechna slova tvá ospravedlním; a hory budou před tebou prchati a řeky se obrátí v toku svém; a ty zůstaneš ve mně a já v tobě; tudíž choď se mnou.“ (Mojžíš 6:32, 34.)

Bratří, naše vysvěcení ke kněžství je pozvánkou od Pána, abychom kráčeli s Ním. A co to znamená kráčet

s Pánem? Znamená to dělat to, co dělá On, a sloužit tak, jak slouží On. Obětoval vlastní pohodlí, aby mohl žehnat lidem v nouzi, takže právě to se máme snažit dělat i my. Zvláštní pozornost věnoval očividně těm, kteří byli přehlíženi, a kterých se společnost dokonce stranila, takže toto se máme snažit dělat i my. Svědčil sice odvážně, ale láskyplně o pravdivé nauce, kterou obdržel od svého Otce, i tehdy, kdy to nebylo populární, a totéž musíme dělat i my. Řekl všem: „Podtež ke mně“ (Matouš 11:28), a my všem říkáme: „Pojďte k Němu“. Jako nositelé kněžství jsme Jeho zástupci. Nejednáme sami za sebe, ale za Něho. Nepronášíme svá slova, ale Jeho. Lidé, kterým sloužíme, poznávají díky naší službě Pána lépe.

Jakmile přijmeme Pánovu výzvu, abychom s Ním kráčeli, povaha naší kněžské služby se změní. Najednou se stává vyšší a ušlechtilější, ale také proveditelnější, protože víme, že na to nejsme sami. Pocítil jsem to nanejvýš mocně tehdy, když mi prezident Thomas S. Monson vložil před devíti lety ruce na hlavu a požehnal mi na začátku služby v mém stávajícím povolání. V onom požehnaní zopakoval tato Spasitelova slova: „A kdokoli vás přijme, tam budu já také, neboť půjdu před tváří vaší. Já budu na pravici vaší a na levici vaší a Duch můj bude v srdci vašem a andělé moji kolem vás, aby vás podpírali.“ (NaS 84:88.)

Spoléhal jsem na toto zaslíbení mnohokrát a během 72 let své kněžské služby jsem byl mnohokrát svědkem toho, jak se naplnilo. Stalo se to tehdy, když jsem jako nový nositel Aronova kněžství dostal úkol roznášet svátost. Vyděšený z toho, že bych mohl udělat nějakou chybu, jsem před začátkem shromáždění vyšel ven z kaple a zoufale jsem se modlil, aby mi Bůh pomohl. Odpověď přišla. Pocítil jsem, že Pán je se mnou. Pocítil jsem, že má ve mě důvěru, a tak jsem pocítil ve své službě v Jeho díle sebedůvěru.

Znovu se to stalo, když jsem sloužil jako biskup. Zavolala mi jedna žena, která se dopustila závažné chyby a nyní čelila obtížnému rozhodnutí, které jí mohlo změnit život. Když jsem si s ní povídal, měl jsem dojem, že znám odpověď na její problém, ale také jsem silně pocítil, že *já* bych jí tuto odpověď dávat neměl – potřebovala ji získat sama pro sebe. A tak jsem jí řekl: „Věřím, že Bůh vám řekne, co máte dělat, pokud se Ho zeptáte.“ Později mi vyprávěla, že se Ho opravdu zeptala a On jí opravdu odpověděl.

Při jiné příležitosti, když jsem byl biskupem, mi někdo volal – tentokrát od policie. Bylo mi řečeno, že jakýsi opilý řidič projel autem skleněnou výplň do vestibulu banky. Když zmatený řidič spatřil pracovníka ochranky s vytasenou zbraní, zvolal: „Nestřílejte! Jsem mormon!“

Zjistilo se, že onen opilý řidič je teprve nedávno pokřtěným členem mého sboru. Když jsem v kanceláři biskupa čekal na to, až si s ním promluví, zvažoval jsem, co mu řeknu, aby pocítil výčitky svědomí kvůli tomu, jak porušil své smlouvy a ztrapnil Církev. Když jsem tam ale seděl a díval se na něj, zaslechl jsem v mysli hlas – tak zřetelný, jako kdyby ke mně někdo promlouval: „Umožním

ti ho vidět tak, jak ho vidím já.“ A pak, na okamžik, se z mého pohledu celé jeho vzezření proměnilo. Neviděl jsem podnapilého mladíka, ale bystrého a ušlechtilého syna Božího. Najednou jsem pocítil lásku, kterou k němu chová Pán. Tato vize změnila náš rozhovor. A změnila i mě.

Z těchto zážitků, kdy jsem kráčet s Pánem při konání Jeho díla, jsem získal důležitá ponaučení. Rád bych se s vámi podělil o tři z nich. První se týká toho, že Bůh si všímá i toho nejnovějšího a nejmladšího jáhna a bude mu pomáhat. Nikdy nemusíte mít pocit, že jste pro Něho natolik malí nebo nevýznamní, že by si nevšiml vás a služby, kterou v Jeho jménu poskytuje.

Druhé ponaučení se týká toho, že Pánovým dílem není jen řešit problémy; Jeho dílem je pomáhat lidem růst. A tak když s Pánem kráčíte v kněžské službě, můžete zjistit, že to, co se někdy zdá být nejúčinnějším řešením, není řešení, které Pán upřednostňuje, protože neumožňuje lidem růst. Bude-li naslouchat, bude vás učit o svých cestách. Pamatujte na to, že Božím dílem a slávou není zkrátka jen řídit efektivní organizaci – je jím „uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka“. (Mojžíš 1:39.) Koneckonců právě proto udílí svou kněžskou pravomoc nedokonalým smrtelníkům, jako jste vy a já, a vyzývá nás k tomu, abychom se do Jeho díla zapojili. Jeho dílem *je* náš pokrok!

A třetí ponaučení – když kráčíte se Spasitelem v kněžské službě, změní to váš náhled na druhé. Pán vás bude učit vidět Je Jeho očima, což znamená vidět za hranice vnějšího vzhledu a do srdce. (Viz 1. Samuelova 16:7.) Takto byl Spasitel schopen vidět Šimona nikoli jako vznětlivého rybáře, ale jako Petra, skálopevného budoucího vedoucího

své Církve. (Viz Lukáš 5:1–11.) Takto byl schopen vidět Zachea nikoli jako zkorumpovaného výběrčího daní, jak ho viděli ostatní, ale jako čestného a upřímného syna Abrahamova. (Viz Lukáš 19:1–9.) Budete-li se Spasitelem kráčet dostatečně dlouho, naučíte se na každého dívat jako na dítě Boží s neomezeným potenciálem, bez ohledu na to, jakou má minulost. A budete-li kráčet se Spasitelem dál, osvojíte si další dar, který má – schopnost pomoci lidem vidět tento potenciál sami v sobě, a díky tomu činit pokání.

Moji drazí bratři v kněžství, v mnoha ohledech jsme jako dva učedníci, kteří o první velikonoční neděli kráčeli po cestě do Emaus. Bylo ráno, kdy se událo Vzkříšení, ale oni ještě nevěděli, že vzkříšení proběhlo, a dokonce ani co vzkříšení znamená. Věřili, že Ježíš Nazaretský „měl vykoupiti Izraele“, ale byli „zpozdilí srdcem k věření“ všemu, čemu písmo o vzkříšení učila. Když kráčeli dál a snažili se to rozumem pochopit, „Ježíš, přiblíživ se, šel s nimi. Ale oči jejich držány byly, aby ho nepoznali.“ (Viz Lukáš 24:13–32.)

Svědčím o tom, že když kráčíme po stezce kněžské služby, Spasitel Ježíš Kristus jde s námi, neboť to je Jeho stezka, Jeho cesta. Jeho světlo jde před námi a Jeho andělé jsou kolem nás. Možná se nám nedostává plného pochopení toho, co kněžství je nebo jak ho používat tak, jak ho používá On. Budeme-li ale věnovat pečlivou pozornost oněm okamžikům, kdy „srdce naše v nás [hoří]“ (Lukáš 24:32), mohou se nám otevřít oči, a my uvidíme Jeho ruku ve svém životě i ve své službě. Svědčím o tom, že nejlépe Pána poznáváme tehdy, když s Ním spolupracujeme a sloužíme ve velikém díle přinášení spasení Božím dětem. „Nebot jak může člověk poznati pána, jemuž nesloužil a jenž je pro něho cizincem

a jenž je daleko od myšlenek a od záměrů srdce jeho?“ (Mosiáš 5:13.) Ježíš Kristus je náš Mistr. Toto je Jeho Církve. Toto je Jeho kněžství, jehož jsme nositeli. Kéž se každý z nás rozhodne kráčet s Ním a uvědomovat si, jak On kráčí s námi.

Vydávám vám posvátné svědectví, že Ježíš je Kristus, náš vzkříšený Pán. Vydávám své svědectví, že kněžství, které nám svěřil, je moc promlouvat

a jednat v Jeho jménu. Jsme děti milujícího Nebeského Otce, který odpovídá na naše modlitby a sesílá Ducha Svatého, aby nás posiloval v každé kněžské zodpovědnosti, kterou máme to požeňování obdržet. Joseph Smith viděl Otce a Syna. Obdržel klíče kněžství, které byly předány prezidentu Thomasi S. Monsonovi, jenž je používá v dnešní době. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

President Thomas S. Monson

Moc Knihy Mormonovy

Naléhavě žádám každého z nás, abychom každý den s modlitbou studovali Knihu Mormonovu a přemítali o ní.

Drazí bratři a sestry, srdečně vás vítám, zatímco se nyní opět setkáváme na skvělé generální konferenci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Dříve než přistoupím ke svému dnešnímu poselství, rád bych oznámil pět nových chrámů, které budou postaveny na těchto místech: Brasília v Brazílii; v předměstí

Manily na Filipínách; v Nairobi v Keni; v Pocatellu v Idahu (USA) a v Saratoga Springs v Utahu (USA).

Dnes dopoledne budu hovořit o moci Knihy Mormonovy a o tom, jak nezbytně je nutné, abychom jakožto členové této Církve studovali její učení, přemítali o něm a uplatňovali ho v osobním životě. Důležitost toho, že

je zapotřebí mít pevné a jisté svědectví o Knize Mormonově, nelze dostatečně zdůraznit.

Žijeme v době velkých nesnází a zlovolnosti. Co nás ochrání před hříchem a zlem, jež jsou v dnešním světě tak rozšířené? Já tvrdím, že do bezpečí nás pomůže dovést silné svědectví o našem Spasiteli, Ježíši Kristu, a o Jeho evangeliu. Pokud Knihu Mormonovu nečtete každý den, prosím vás, abyste začali. Budete-li ji číst s modlitbou a s upřímnou touhou poznat pravdu, Duch Svatý vám projeví její pravdivost. Je-li pravdivá – a já se vši vážností svědčím o tom, že *je* – pak Joseph Smith byl prorok, který viděl Boha Otce a Jeho Syna, Ježíše Krista.

A protože Kniha Mormonova je pravdivá, je Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů Pánovou církví na zemi a došlo ke znovuzřízení

svatého kněžství Božího ku prospěchu a požehnání Jeho dětí.

Pokud o tomto nemáte pevné svědectví, udělejte vše, co je potřeba, abyste ho získali. Je nezbytně nutné, abyste v této složité době měli vlastní svědectví, neboť se svědectvím druhých se daleko nedostanete. Nicméně jakmile svědectví obdržíte, je třeba, abyste ho udržovali silné a živé tím, že budete neustále poslušni příkázání Božích a budete se denně modlit a studovat písmo.

Moji drazí spolupracovníci na díle Páně, naléhavě žádám každého z nás, abychom každý den s modlitbou studovali Knihu Mormonovu a přemítali o ní. Budeme-li tak činit, budeme schopni naslouchat hlasu Ducha, odolávat pokušení, překonávat pochybnosti a obavy a získávat v životě pomoc nebes. O tom svědčím celým svým srdcem, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Joy D. Jonesová
Generální presidentka Primárek

Generace odolná vůči hříchu

Budete-li děti učit, vést a milovat, budete moci obdržet osobní zjevení, jež vám pomůže vychovávat a vyzbrojovat děti statečné a odolné vůči hříchu.

Před rokem a půl mluvil prezident Russell M. Nelson o tom, že je třeba „učit a pomáhat vychovávat generaci odolnou vůči hříchu“.¹ Slova „generace odolná vůči hříchu“ zasáhla duchovní strunu hluboko v mém nitru.

Vážíme si dětí, které se snaží vést čistý a poslušný život. Jsem svědkem síly mnohých dětí po celém světě. Jsou odolné, stálé a neochvějné² v různých obtížných situacích i prostředích. Tyto děti rozumějí své božské podstatě, pociťují lásku Nebeského Otce a snaží se být poslušny Jeho vůle.

Avšak jsou zde i děti, které zápolí s tím, aby byly stálé a neochvějné, a jejichž citlivá psychika je zraňována.³ Ze všech stran na ně útočí „ohnivé šípy protivníka“,⁴ a potřebují posílit a povzbudit. Jsou pro nás nesmírně velkou motivací, abychom ve snaze přivádět své děti ke Kristu vystoupili z řady a vedli válku proti hříchu.

Poslechněte si slova staršího Bruce R. McConkieho pronesená před téměř 43 lety:

„Jakožto členové Církve jsme součástí velkého střetu. Jsme ve válce. Narukovali jsme ve věci Kristově, abychom bojovali proti Luciferovi. ...

Tato velká válka, jež zuří na všech stranách a jež má naneštěstí mnoho obětí, a to i na životech, není ničím novým. ...

V této válce není, ani nemůže být nikdo neutrální.⁵

Tato válka dnes pokračuje s ještě větší intenzitou. Tento boj se dotýká každého z nás a naše děti jsou v přední linii a čelí nepřátelským silám. Je proto zapotřebí více posilovat naši duchovní strategii.

Posilování dětí, aby se staly odolnými vůči hříchu, je úkolem a požehnáním pro rodiče, prarodiče, členy rodiny, učitele i vedoucí. Každý máme zodpovědnost pomoci. Nicméně Pán nařídil konkrétně *rodičům*, aby učili své děti „porozuměti nauce o pokání, víře v Krista, Syna živého Boha, a o křtu a daru Ducha Svatého“ a „aby se modlily a kráčely zpříma před Pánem“.⁶

Jak vychovávat „děti své ve světle a pravdě“⁷ může být těžká otázka, protože u každé rodiny a každého dítěte je to individuální, ale Nebeský Otec nám dal všeobecně platná vodítka, jež nám pomohou. Duch nás bude inspirovat ohledně toho, jak můžeme své děti nejefektivněji duchovně očkovat.

Na začátku je zcela zásadní mít vizi toho, jak je tato zodpovědnost důležitá. Než budeme moci pomáhat svým dětem chápat, *kdo* jsou a *proč* jsou zde, musíme rozumět své – i jejich – božské totožnosti a účelu. Musíme jim pomoci bez jakýchkoli pochyb poznat, že jsou synové a dcery milujícího Nebeského Otce a že On má vůči nim božská očekávání.

Zadruhé – chceme-li se stát odolnými vůči hříchu, je nutné porozumět nauce o pokání. Být odolní vůči hříchu neznamena být bez hříchu; znamená to, že činíme neustále pokání a jsme ostražití a stateční. Odolnost vůči hříchu možná přichází jako požehnání plynoucí z opakovaného odolávání hříchu. Jak řekl Jakub:

„Zepřete se ďáblu, i utečete od vás.“⁸

Mladí válečníci „byli nesmírně udatní svou odvahou, ... ale vizte, to nebylo vše – byli ... věrní za všech dob v jakékoli věci, která jim byla svěřena. Ano, ... byli poučováni, aby zachovávali přikázání Boží a kráčeli před ním zpříma.“⁹ Tito mladí muži šli do války a nesli si křesťanské ctnosti jako zbraně proti svým nepřítelům. President Thomas S. Monson nám připomněl, že „každý z nás musí neustále projevovat odvahu. Každý den našeho života je zapotřebí odvahy – nejen při

významných událostech, ale častěji ve chvílích, kdy činíme rozhodnutí nebo reagujeme na okolnosti.“¹⁰

Naše děti si nasazují duchovní zbroj tím, že si osvojují zvyky osobního každodenního učenictví. Možná podceňujeme schopnosti dětí chápat myšlenku každodenního učenictví. President Henry B. Eyring nám udělil radu, abychom začali včas a byli vytrvalí.¹¹ Třetím klíčem, jak pomoci dětem stát se odolnými vůči hříchu, je tudíž začít jim již v útlém věku láskyplně vštěpovat základní zásady

a nauky evangelia – z písem, z Článků víry, z brožurky *Pro posílení mládeže*, z písní z Primárek, z náboženských písní i z našich svědectví – jež je povědou ke Spasiteli.

Vytvoření důsledného zvyku se modlit, studovat písmo, mít rodinné domácí večery a uctívat Boha o sabatu vede k celistvosti, vnitřní zásadovosti a silným mravním hodnotám – neboli k duchovní bezúhonnosti. V dnešním světě, kde bezúhonnost téměř vymizela, si naše děti zaslouží chápat, co opravdová bezúhonnost je a proč je tak důležitá – zvláště když je připravujeme na to, aby uzavřely posvátné smlouvy při křtu a v chrámu a dodržovaly je. V příručce *Kažte evangelium mé* se píše: „Dodržování závazků připravuje lidi [i ty velmi mladé] na uzavírání a dodržování posvátných smluv.“¹²

Starší Jeffrey R. Holland učil: „Když mluvíme o dodržování smluv, mluvíme o srdci a duši našeho účelu ve smrtelnosti.“¹³ V uzavírání a dodržování smluv s naším Nebeským Otcem se skrývá neobyčejná moc. Protivník toto ví, a tak myšlenku uzavírání smluv zatemňuje.¹⁴ Pomáhat dětem chápat, uzavírat a dodržovat posvátné smlouvy je dalším klíčem k vytvoření generace odolné vůči hříchu.

Jak připravit děti na uzavírání a dodržování posvátných smluv, když vstupují na stezku smlouvy a kráčejí po ní? Budeme-li je v dětství učit dodržovat jednoduché sliby, budou později v životě schopny dodržovat svaté smlouvy.

Dovolte mi zmínit prostý příklad – na rodinném domácím večeru se otec zeptal: „Jak spolu vycházíme jako rodina?“ Pětiletá Lizzie si postěžovala, že si ji starší bratr Kevin až moc dobírá, a ji to zraňuje. Kevin neochotně připustil, že Lizzie má pravdu. Matka se Kevinu zeptala, co může dělat, aby se sestrou

vycházel lépe. Kevin se zamyslel a rozhodl se Lizzie slíbit, že si ji celý jeden den nebude dobírat.

Když se na konci druhého dne všichni sešli k rodinné modlitbě, otec se Kevinu zeptal, jak to zvládl. Ten odpověděl: „Tati, slib jsem dodržel!“ Lizzie radostně přitakala. Celá rodina Kevinovi poblahopřála.

Maminka pak nadnesla, že dokáže-li svůj slib dodržet jeden den, proč by to nezvládl dva dny? Kevin souhlasil, že to znovu zkusí. Dva dny uběhly, Kevin úspěšně dodržel slib a Lizzie byla ještě vděčnější! Když se ho otec zeptal, jak to, že se mu tak dobře daří sliby dodržet, řekl: „Dodržel jsem slib proto, že jsem řekl, že ho dodržím.“

Série malých a úspěšně dodržených slibů vede k bezúhonnosti. Důsledné dodržování slibů je pro děti duchovní přípravou na přijetí jejich první smlouvy křtu a daru Ducha Svatého, v níž slibují, že budou sloužit Bohu a dodržovat Jeho přikázání.¹⁵ Sliby a smlouvy jsou navzájem neoddělitelné.

V knize Danielově se dozvídáme o tom, že Sidrach, Mizach a Abdenágo odmítli uctívat modlu krále Nabuchodonozora.¹⁶ Král je varoval, že pokud se nepodřídí, budou vhozeni do rozpálené ohnivé pece. Oni odmítli a řekli:

„[Má-li to tak být], Bůh, jehož my ctíme, ... mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené. ...

[Pokud však] nevytrhne, známo buď tobě, ó králi, žeť bohů tvých cítí ... nebudeme.“¹⁷

„[Pokud však] nevytrhne.“ Zamyslete se nad významem těchto tří slov a nad tím, jak se vztahují k dodržování smluv. Tito tři mladí muži nezakládali svou poslušnost na tom, zda budou osvobozeni. Dokonce i kdyby osvobozeni nebyli, svůj slib Pánu by dodrželi, protože řekli, že ho dodrží. Dodržování smluv je vždy nezávislé na naší situaci. Tito tři mladíci, podobně jako mladí válečníci, jsou pro naše děti úžasnými příklady odolnosti vůči hříchu.

Jak se tyto příklady týkají našeho domova a naší rodiny? „Řádku za řádkou, předpis za předpisem“¹⁸ pomáháme dětem po malých krůčcích zažívat úspěch. Když své sliby dodržují, pocítují v osobním životě Ducha. Starší Joseph B. Wirthlin učil, že „vrcholnou odměnou za bezúhonnost je stálé společenství Ducha Svatého“.¹⁹ Pak „bude růsti sebedůvěra [našich dětí] v přítomnosti Boží“.²⁰ A ze studny bezúhonnosti vyvěrá silná a vůči hříchu odolná generace.

Bratři a sestry, buďte svým maličkým nablízku – natolik, že uvidí vaše každodenní náboženské chování a to, jak dodržujete své sliby a smlouvy. „Děti skvěle napodobují, a tak jim dávejte k napodobování něco velikého.“²¹

Starší Yoon Hwan Choi
Sedmdesátník

Postupně, slib za slibem a smlouvu za smlouvou, vskutku pomáháme učit a pro Pána vychovávat generaci odolnou vůči hříchu.

Svědčím o tom, že tuto Církev vede Ježíš Kristus. Budete-li děti učit, vést a milovat jako Spasitel, budete moci obdržet osobní zjevení, jež vám pomůže vychovávat a vyzbrojovat děti statečné a odolné vůči hříchu. Modlím se, aby naše děti přijímaly a opakovaly Nefiova slova: „Učiníš mne takovým, abych se třásl při objevení se hříchu?“²² Svědčím o tom, že Spasitel usmířil hříchy světa²³ – protože řekl, že usmíří – a že nás miluje více, než jako pouzí smrtelníci dokážeme pochopit²⁴ – protože řekl, že nás bude milovat. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Russell M. Nelson, „Prosbá k mým sestřám“, *Liahona*, listopad 2015, 97.
2. Viz Mosiáš 5:15.
3. Viz Jákob 2:9.
4. 1. Nefi 15:24; viz také Helaman 5:12.
5. Bruce R. McConkie, „Be Valiant in the Fight of Faith“, *Ensign*, Nov. 1974, 33, 34.
6. Nauka a smlouvy 68:25, 28.
7. Nauka a smlouvy 93:40.
8. Jakub 4:7; viz také Alma 19:33.
9. Alma 53:20–21.
10. Thomas S. Monson, „Posilniž se a zmuži se měj“, *Liahona*, květen 2014, 66–67.
11. Viz Henry B. Eyring, „Duchovní příprava – začněte včas a budete vytrvalí“, *Liahona*, listopad 2005, 37.
12. *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2004), 196.
13. Jeffrey R. Holland, „Keeping Covenants: A Message for Those Who Will Serve a Mission“, *New Era*, Jan. 2012, 2.
14. Viz 1. Nefi 13:26–28.
15. Viz Mosiáš 18:10.
16. Viz Daniel 3.
17. Daniel 3:17–18.
18. 2. Nefi 28:30.
19. Joseph B. Wirthlin, „Personal Integrity“, *Ensign*, May 1990, 33.
20. Nauka a smlouvy 121:45.
21. Anonym.
22. 2. Nefi 4:31.
23. Viz 3. Nefi 27:14–15.
24. Viz Jan 15:13.

Nedívej se kolem sebe, vzhlížej vzhůru!

Nášim posláním je pozvat druhé, aby přišli ke Kristu, a toto poslání můžeme naplnit tím, že budeme vzhlízet k Ježíši Kristu.

Mým posláním je „pozvat druhé, aby přišli ke Kristu“.¹ Je to i vaším posláním. Toto poslání můžeme naplnit tím, že budeme vzhlízet vzhůru k Ježíši Kristu.

Se svými rodiči jsem byl pokřtěn, když mi bylo 16 let. Můj mladší bratr, Kjung-Hwan, kterému bylo 14 let, vstoupil do Círky díky mému strýci Jang Jik Liovi a pozval do své církve i nás. Každý z deseti členů naší rodiny byl členem jiné církve, a tak jsme byli šťastní, že jsme našli pravdu, a chtěli jsme se dělit o štěstí, které jsme po svém křtu nacházeli v evangeliu Ježíše Krista.

Největší nadšení pro poznání a sdílení pravdy měl náš tatínek. Vstával brzy ráno, aby více než dvě hodiny denně studoval písma. Po práci chodil téměř každý den s misionáři navštěvovat rodinné příslušníky, přátele a sousedy. Do sedmi měsíců po našem křtu se členy Círky stalo 23 lidí z řad členů naší rodiny a příbuzenstva. Pak jsem byl svědkem zázraku, když bylo díky členské misionářské práci mého otce následujícího roku pokřtěno 130 lidí.

Důležitá pro něj byla i rodinná historie – vyhledal osm generací našich

předků. Plody plynoucí z obrácení naší rodiny, na jehož počátku stál můj 14letý bratr, od té doby přinesly nezměrný užitek nejen mezi živými, ale i zesnulými. Náš rodokmen nyní díky práci mého otce a dalších chrámovou práci za mnoho jeho větví. S úžasem a pocitem velké radosti dnes mohu spojovat naše předky s našimi potomky.

President Gordon B. Hinckley si zaznamenal podobný zážitek z chrámu Columbus v Ohiu:

„Zatímco jsem seděl v chrámu a rozjímal o životě [svého praděda, dědečka a otce], pohlédl jsem na svou dceru, na její dceru ... a na její děti, má pravnoučata. Náhle jsem si uvědomil, že se nacházím přesně uprostřed těchto sedmi generací – tři přede mnou a tři po mně.“

V tomto posvátném a posvěceném domě mě prostoupil pocit nesmírné odpovědnosti, kterou mám, abych vše, co jsem obdržel jako dědictví od svých předků, předal generacím, které nyní přišly po mně.²

Všichni se nacházíme uprostřed jedné věčné rodiny. Naše role může být

klíčovým momentem, přinášejícím podstatné změny – pozitivní či negativní. President Hinckley dodal: „Nikdy *sami sobě nedovolte*, abyste se stali slabým článkem řetězu generací své rodiny.“³ Vaše věrnost evangeliu bude pro vaši rodinu posilou. Jak můžeme zajistit, abychom byli ve své věčné rodině silným článkem?

Jednou, několik měsíců po křtu, jsem na shromáždění uslyšel, jak se několik členů vzájemně kritizuje. Byl

jsem velmi zklamaný. Šel jsem domů a řekl jsem tatínkovi, že už bych asi na shromáždění neměl chodit. Bylo těžké vidět členy, jak druhé takto kritizují. Tatínek mě vyslechl a pak mi vysvětlil, že evangelium bylo znovuzříženo a je dokonalé, ale členové ještě dokonalí nejsou, a to ani on, ani já. Rázně řekl: „Neztrácej víru kvůli lidem kolem sebe, ale buduj si silný vztah s Ježíšem Kristem. Nedívej se kolem sebe, vzhlížež vzhůru!“

Vzhlížež vzhůru k Ježíši Kristu – tato tatínkova moudrá rada posiluje mou víru vždy, když v životě čelím obtížím. Učil mě, jak uplatňovat Kristovo učení obsažené v těchto slovech: „Hleďte ke mně v každé myšlence; nepochybuje, nebojte se.“⁴

Když jsem předsedal Washingtonské misii Seattle, mnoho dní v roce tam přišlo. Naši misionáři měli přesto pokyn, aby chodili ven i v dešti a hlásali evangelium. Říkával jsem jim: „Vyjděte do deště, vzhlížejte vzhůru k nebi, otevřete ústa a pijte! Když budete vzhlížeť vzhůru, budete posíleni, abyste otevřeli ústa a mluvili s každým bez obav.“ Bylo to pro ně symbolickým poučením, že mají vzhlížeť vzhůru, kdykoli budou čelit obtížím, a to i po misii. Nezkoušejte to však ve znečištěných oblastech.

Ještě během mé služby v misii Seattle mi zatelefonoval můj nejstarší syn Sunbeam, který je pianistou. Řekl, že bude mít výsadu vystupovat v Carnegie Hall v New Yorku, protože zvítězil v mezinárodní soutěži. Měli jsme z toho velkou radost a byli jsme nadšení. Když jsme se však večer s vděčností modlili, manželka si uvědomila, že na jeho vystoupení nebudeme moci být, a řekla Nebeskému Otci přibližně toto: „Nebeský Otče, jsem vděčná za požehnání, které jsi Sunbeamovi dal. Je mi ale líto, že tam nemůžu jet. Mohla bych tam jet, kdybys mu to požehnání dal buď před naší misí, nebo po ní. Nestěžuji si, ale trochu mě to mrzí.“

V okamžiku, kdy se domodlila, uslyšela zřetelný hlas: „Právě proto, že tam nemůžeš jet, se tvému synovi dostalo takové výsady. Chtěla bys to raději obráceně?“

Manželka byla překvapená. Věděla, že děti budou požehnány skrze to, že jejich rodiče věrně slouží v Pánově království, ale až nyní porozuměla své roli

tak jasně. Ihned Mu odpověděla: „Ne, ne, nevadí, že tam nepojedu. Ať se mu té pocty dostane.“

Draží bratři a sestry, rozpoznat lásku Nebeského Otce není jednoduché, když se díváme kolem sebe časnými očima, protože jako první vidíme nesnáze, ztráty, břemena či osamělost. Naproti tomu, vzhlížíme-li vzhůru, dokážeme vidět i ta vzdálenější požehnání. Pán zjevil: „Když získáme jakékoli požehnání od Boha, je to skrze poslušnost onoho zákona, na němž je založeno.“⁵ Všichni, kdo vstupujete do *jakékoli* služby Boží, vězte, že jste spolehlivým prostředkem zajišťujícím mocná požehnání pro ty před vámi i pro generace po vás.

Dnes jsem vděčný, že vidím mnohé členy své rodiny věrně kráčet po cestě smluv, ale rmoutí mě představa, že by některá místa vedle nás byla prázdná. Starší M. Russell Ballard řekl: „Rozhodnete-li se stát neaktivními nebo opustit znovuzřízenou církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, kam půjdete? Co budete dělat? Rozhodnutí ‚nechodit více‘ se členy církve a s Pánovými

vyvolenými vedoucími bude mít dlouhodobý dopad, který nelze vždy hned vidět.“⁶ President Thomas S. Monson nás povzbuzoval: „Kéž se i nadále rozhodujeme pro to, co je sice těžší, ale správné, namísto toho, co je snazší, ale nesprávné.“⁷

Nikdy není pozdě vzhlednout vzhůru k Ježíši Kristu. Jeho náruč je pro vás vždy otevřená. Před námi a po nás jsou generace, jež spoléhají na to, že budeme následovat Krista, abychom mohli být věčnou rodinou Boží.

Když jsem byl uvolněn z povolání presidenta křtu, moji synové měli velikou radost, že se mnou budou moci trávit více času. Za tři týdny jsem byl povolán sedmdesátníkem. Nejprve jsem si myslel, že asi budou zklamaní, ale pokorná reakce mého nejmladšího syna zněla: „Neboj, tati. Jsme věčná rodina.“ Jak prostá a jasná pravda to byla! Měl jsem trochu obavy, protože jsem se zprvu rozhlížel z pohledu tohoto smrtelného života, ale můj syn byl šťastný, neboť se nedíval kolem sebe, ale vzhlížel vzhůru, na věčnost a záměry Páně.

Není vždy jednoduché vzhlízet vzhůru, když jsou vaši rodiče proti evangeliu, když jste členem malé církevní jednotky, když váš manželský partner není členem církve, když jste dosud svobodní, ačkoli jste pro sňatek udělali vše, když vaše dítě sejde na scesti, když se ocitnete v roli osamocené rodiče, když máte tělesné nebo citové obtíže, když vás postihla nějaká katastrofa a tak dále. V těchto těžkých časech se držte své víry. Vzhlížte ke Kristu s prosbou o sílu, rovnováhu a uzdravení. Prostřednictvím moci Usmíření Ježíše Krista budou „všechny věci ... působiti společně pro [vaše] dobro“.⁸

Svědčím o Ježíši Kristu, že je náš Spasitel a Vykupitel. Když následujeme žijícího proroka, presidenta Thomase S. Monsona, vzhlížíme vzhůru k Ježíši Kristu. Tím, že se každý den modlíme a studujeme písmo a každý týden s upřímností přijímáme svátost, získáváme sílu *vždy* vzhlízet vzhůru k Němu. Jsem šťastný, že jsem členem této církve a součástí věčné rodiny. Velmi rád se dělím o toto úžasné evangelium s druhými. Naším posláním je pozvat druhé, aby přišli ke Kristu, a toto poslání můžeme naplnit tím, že budeme vzhlízet k Ježíši Kristu. O tom pokorně svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. *Kažte evangelium mé – příručka k misijnářské službě* (2005), 1.
2. *Učení presidentů církve: Gordon B. Hinckley* (2016), 80.
3. Gordon B. Hinckley, „Keep the Chain Unbroken“ (zasvěčující shromáždění Univerzity Brighama Younga, 30. listopadu 1999), 3, speeches.byu.edu; zvýraznění přidáno.
4. *Nauka a smlouvy* 6:36.
5. *Nauka a smlouvy* 130:21.
6. M. Russell Ballard, „Ke komu půjdeme?“ *Liahona*, listopad 2016, 91.
7. Thomas S. Monson, „Rozhodnutí“, *Liahona*, květen 2016, 86.
8. *Nauka a smlouvy* 100:15.

Starší Ronald A. Rasband
Kvorum Dvanácti apoštolů

At' jsme Duchem vedeni

Na základě božského pověření nás Duch Svatý inspiruje, vydává nám svědectví a učí a nabádá nás, abychom kráčeli ve světle Páně.

Bratři a sestry, tak jako vy všichni si i já díky prezidentu Thomasi S. Monsonovi a poselství, o které se dnes dopoledne podělil, uvědomuji, že jsme svědky urychlování Pánova díla. Presidente Monsone, máme vás rádi, podporujeme vás a modlíme se za vás, náš drahý proroku.¹

Tento víkend pocítujeme vylití Ducha. At' jste zde v tomto velikém sále, sledujete přenos doma, nebo jste shromáždění ve sborových domech ve vzdálených částech světa, máte příležitost pocítovat Ducha Páně. Duch vám v srdci a v mysli potvrzuje pravdy, kterým se na této konferenci učíme.

Zamyslete se nad slovy této známé náboženské písně:

*At' jsme Duchem vedeni,
co je pravda učení.
O Kristu at' zapíše
svědectví nám do duše.²*

Ze zjevení posledních dnů víme, že Božstvo tvoří tři samostatné a oddělené bytosti – náš Otec v nebi; Jeho Jednorozený Syn, Ježíš Kristus; a Duch Svatý. Víme, že „Otec má tělo z masa a kostí tak hmatatelné jako lidské; Syn také; ale Duch Svatý nemá tělo z masa

a kostí, ale je bytostí Ducha. Kdyby tomu tak nebylo, Duch Svatý by v nás nemohl dlít.“³

Mé dnešní poselství se zaměřuje na to, jak důležité je mít v životě Ducha Svatého. Náš Otec v nebi věděl, že ve smrtelnosti budeme čelit výzvám, strastem a zmatku; věděl, že budeme zápasit s otázkami, zklamáními, pokušeními a slabostmi. Aby nám dal sílu do života a božské vedení, poskytl nám Svatého Ducha, což je další jméno Ducha Svatého.

Duch Svatý nás spojuje s Pánem. Na základě božského pověření nás

inspiruje, vydává nám svědectví a učí a nabádá nás, abychom kráčeli ve světle Páně. Naší posvátnou zodpovědností je naučit se rozpoznávat v životě Jeho vliv a reagovat na něj.

Vzpomeňte si na Pánův slib: „Udělím ti ze svého Ducha, který osvítlí mysl tvou, který naplní duši tvou radostí.“⁴ Mám toto ujištění moc rád. Radost, která nám naplňuje duši, s sebou přináší věčnou perspektivu v protikladu ke všednímu životu. Tato radost přichází jako pokoj uprostřed těžkostí a zármutku. Poskytuje nám útěchu a odvahu, odkrývá pravdy evangelia a umocňuje lásku, kterou pocítujeme k Pánu a ke všem Božím dětem. Ačkoli je takovýchto požehnání velmi zapotřebí, svět na ně v mnoha ohledech zapomněl a zavrhuje je.

Každý týden, když přijímáme posvátnou svátost, uzavíráme smlouvu, že budeme vždy pamatovat na Pána Ježíše Krista a na Jeho smírnou oběť. Dostáváme slib, že když tuto posvátnou smlouvu budeme dodržovat, budeme moci „vždy mít jeho Ducha, aby byl s [námi]“.⁵

Jak to můžeme dělat?

prostřednictvím pocitů. Pocítujete Ho ve slovech, která jsou vám povědomá, která vám dávají smysl nebo která vás nabádají. Zamyslete se nad tím, jak zareagovali Neftité, když naslouchali tomu, jak se za ně Pán modlí: „A zástup naslouchal a dává svědectví; a srdce jejich bylo otevřeno a v srdci svém porozuměli slovům, jimiž se modlil.“¹⁰ Slova Jeho modlitby pociťovali v srdci. Hlas Svatého Ducha je tichý a jemný.

Ve Starém zákoně Eliáš soupeřil s kněžími Bála. Tito kněží očekávali, že „hlas“ Bála sestoupí z nebe jako hrom a zapálí jejich oběť. Žádný hlas ani oheň však nesestoupil.¹¹

Při jiné příležitosti se Eliáš modlil. „A aj, Hospodin šel tudy, a vítr veliký a silný, podvracující hory a rozrážející skály před Hospodinem, ale nebyl v tom větru Hospodin. Za tím pak větrem zemětřesení, ale nebyl v tom třesení Hospodin.

A za třesením oheň, ale nebyl v ohni Hospodin. A za ohněm hlas tichý a [jemný].“¹²

Znáte tento hlas?

President Monson učil: „Zatímco kráčíme po cestě života, učme se jazyku Ducha.“¹³ Duch promlouvá slova, která pociťujeme. Tyto pocity jsou jemné, je to pobídnutí k činu, pobídnutí něco udělat, něco říci nebo nějak zareagovat. Jsme-li ve svém uctívání Boha nedbalí či samolibí nebo odvádějí-li nás světské záležitosti či ztrácíme-li kvůli nim cit, je naše schopnost vnímat oslabena. Nefi řekl Lamanovi a Lemuelovi: „Čas od času jste slyšeli jeho hlas; a on k vám promlouval tichým, jemným hlasem, ale vy jste neměli citu, a tak jste nemohli cítiti jeho slov.“¹⁴

Loni v červnu jsem byl pověřen navštívit Jižní Ameriku. Nabíтый program zahrnoval návštěvu Kolumbie, Peru a Ekvádoru. V ekvádorských městech

Zaprvé – snažíme se žít tak, abychom byli Ducha hodni.

Duch Svatý doprovází ty, kteří „jsou pečliví v tom, aby pamatovali na Pána, svého Boha, den za dnem“. ⁶ Pán řekl, že musíme „[odložit] věci tohoto světa a ... hledati věci světa lepšího“, ⁷ neboť „Duch Páně nepřebývá v nesvatých chrámech“. ⁸ Vždy se musíme snažit být poslušni Božích zákonů, studovat písmo, modlit se, navštěvovat chrám a žít v souladu s třináctým článkem víry – tedy „býti čestní, pravdiví, cudní, dobrotiví, ctnostní a ... činiti dobro všem lidem“.

Zadruhé – musíme být ochotni Ducha přijmout.

Pán slibuje: „Budu mluvit k tobě v myslí tvé a v srdci tvém skrze Ducha Svatého, jenž sestoupí na tebe a jenž bude dlíti v srdci tvém.“⁹ Toto jsem začal chápat jako mladý misionář ve Scotch Plains v New Jersey. Jednoho horkého červencového rána jsme se společně pocítili nabádání vyhledat zájemce doporučeného z Chrámového

náměstí. Zaklepali jsme na dveře Elwooda Schaffera. Paní Schafferová nás zdvořile odmítla.

Když začínala zavírat dveře, pocítil jsem, že mám udělat něco, co jsem nikdy předtím a ani nikdy poté již neudělal. Strčil jsem do dveří nohu a zeptal jsem se: „Není zde někdo jiný, koho by naše poselství mohlo zajímat?“ Zájem projevila její šestnáctiletá dcera Marti, která se právě předešlého dne usilovně modlila o vedení. Marti se s námi začala scházet a časem se diskusí začala účastnit i její matka. Obě vstoupily do Církve.

Díky Martině křtu bylo pokřtěno a uzavřelo smlouvy evangelia 136 lidí, včetně mnoha členů její rodiny. Jsem nesmírně vděčný, že jsem naslouchal Duchu a strčil onoho horkého červencového dne nohu do dveří. Marti a řada členů její milé rodiny jsou dnes zde s námi.

Zatřetí – musíme Ducha rozpoznat, když přichází.

Má zkušenost je taková, že Duch s námi nejčastěji komunikuje

Portoviejo a Manta usmrtilo obrovské zemětřesení stovky lidí, desetitisíce lidí zranilo a zničilo domovy a obce. Pociťil jsem nabádání přidat do našeho programu návštěvu členů žijících v těchto městech. Nevěděli jsme, zda se tam po poničených silnicích vůbec dostaneme. Vlastně nám bylo řečeno, že se tam dostat nemůžeme, ale nabádání neustávalo. Následně jsme byli požehnáni a obě města jsme byli schopni navštívit.

Předpokládal jsem, že takto narychlo zorganizovaná setkání navštíví jen pár místních vedoucích kněžství. Když jsme však do jednotlivých středisek kůlů dorazili, zjistili jsme, že kaple jsou zaplněné až k pódiu. Někteří

z těch, kteří tam byli přítomni, byli pevní a oddaní členové z dané oblasti – pionýři, kteří se pevně drželi Církve a povzbuzovali druhé, aby se k nim připojili v uctívání Boha a pociťili ve svém životě Ducha. V předních řadách seděli členové, kteří při zemětřesení ztratili své blízké a sousedy. Pociťil jsem nabádání udělit všem přítomným apoštolské požehnání, jedno z mých prvních. Ačkoli jsem stál v přední části místnosti, mé ruce jako by spočívaly na každé hlavě a pociťoval jsem, jak ze mě prýští slova Páně.

Tím to však neskončilo. Pociťil jsem nabádání, že k nim mám promluvit tak, jak to učinil Ježíš Kristus, když navštívil

lid na americkém kontinentě. „On bral jejich malé děti, ... a žehnal jim a modlil se za ně k Otci.“¹⁵ Byli jsme v Ekvádoru, konali jsme dílo našeho Otce a toto byly Jeho děti.

Začtvrté – musíme jednat podle *prvního* nabádání.

Vzpomeňte si na slova Nefiho: „Byl jsem veden Duchem, nevěda předem to, co učiním. Nicméně,“ řekl, „jsem šel dále.“¹⁶

A totéž musíme dělat i my. Musíme mít důvěru v první nabádání. Občas si vše rozumově zdůvodňujeme – říkáme si, zda pociťujeme duchovní vnuknutí, nebo zda jde jen o naše vlastní myšlenky. Když začneme o svých pocitech

pochybovat, někdy i opakovaně – a všem se nám to stává – odmítáme Ducha; zpochybňujeme božské rady. Prorok Joseph Smith učil, že pokud budete naslouchat prvním nabádáním, v devíti z deseti případů se rozhodnete správně.¹⁷

Nyní jedno varování – nečekejte ovace za to, že jste poslechli Ducha Svatého. Pamatujte na to, že konáte dílo tichého a jemného hlasu.

Když jsem sloužil jako prezident misie v New Yorku, byl jsem jednou s několika misionáři v restauraci v Bronxu. Dovnitř přišla mladá rodina a sedla si kousek od nás. Zdáli se být připravení přijmout evangelium. Sledoval jsem misionáře, kteří si se mnou povídali, a pak jsem si všiml, že rodina dojedla a odešla. Poté jsem řekl: „Starší, dnes se tu můžeme něčemu naučit. Viděli jste, jak do restaurace přišla milá rodina. Co jsme měli udělat?“

Jeden ze starších rychle odpověděl: „Napadlo mě, že bych měl vstát a jít se oslovit. Pocítil jsem pobídnutí, ale nic jsem neudělal.“

„Starší,“ řekl jsem, „vždy musíme jednat podle prvního nabádání. To

pobídnutí, které jste pocítil, byl Duch Svatý!“

První nabádání jsou ryzí inspirací z nebe. Když nám něco potvrzují nebo nám vydávají svědectví, musíme si uvědomit, co jsou zač, a nikdy je nesmíme nechat uniknout. Často je to právě Duch, který nás inspiruje, abychom někomu, kdo to potřebuje, podali pomocnou ruku, obzvláště rodinným příslušníkům a přátelům. „Tak ... [nám] tichý, jemný hlas, který šeptá a proniká skrze všechny věci,“¹⁸ ukazuje příležitosti k tomu, abychom učili evangeliu, vydali svědectví o Znovuzřízení a o Ježíši Kristu, poskytli někomu podporu, projevíli zájem a zachránili jedno z drahocenných dětí Božích.

Přemýšlejte o tom z toho pohledu, jako byste byli pro druhé první pomocí. První pomoc v případě nějaké tragédie, katastrofy či pohromy poskytují ve většině obcí hasiči, policisté a zdravotníci. Přijíždějí se zapnutými majáky a rád bych dodal, že jsme za ně nesmírně vděční. Pánův způsob je méně očividný, ale vyžaduje stejně rychlý zásah. Pán zná potřeby všech svých dětí – a ví, kdo je připraven pomoci. Pokud

dáme Pánu ve své ranní modlitbě vědět, že jsme připraveni, vyzve nás, abychom pomohli. Pokud tuto výzvu přijmeme, bude nás povolávat znovu a znovu, až nakonec obdržíme to, co president Monson nazývá „Pánovým pověřením“.¹⁹ Staneme se duchovními záchranáři přinášejícími první pomoc z výsosti.

Budeme-li věnovat pozornost nabádáním, jež k nám přicházejí, porosteme v duchu zjevení a budeme získávat stále více Duchem inspirovaných postřehů a vedení. Pán řekl: „Vlož důvěru svou v toho Ducha, který pobízí činiti dobro.“²⁰

Kéž bereme vážně Pánovu výzvu, abychom byli „dobré mysli, neboť já vás povedu kupředu“.²¹ On nás vede Duchem Svatým. Kéž žijeme nablízku Duchu a bez otálení jednáme podle prvních nabádání s vědomím, že přicházejí od Boha. Vydávám svědectví o tom, že Duch Svatý má moc nás vést, střežit nás a být vždy s námi. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz „Proroku Bůh zehnej“, *Náboženské písně*, č. 15.
2. „Ať jsme Duchem vedeni“, *Náboženské písně*, č. 83.
3. Nauka a smlouvy 130:22.
4. Nauka a smlouvy 11:13.
5. Nauka a smlouvy 20:77.
6. Alma 58:40.
7. Nauka a smlouvy 25:10.
8. Helaman 4:24.
9. Nauka a smlouvy 8:2.
10. 3. Nefi 19:33.
11. Viz 1. Královská 18:17–29.
12. 1. Královská 19:11–12.
13. Thomas S. Monson, „The Spirit Giveth Life“, *Ensign*, May 1985, 70.
14. 1. Nefi 17:45.
15. 3. Nefi 17:21.
16. 1. Nefi 4:6–7.
17. Viz Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet* (1989), 103.
18. Nauka a smlouvy 85:6.
19. Thomas S. Monson, „Učme se, dělejme a budme“, *Liahona*, listopad 2008, 62.
20. Nauka a smlouvy 11:12.
21. Nauka a smlouvy 78:18.

Starší L. Whitney Clayton
Předsednictvo Sedmdesáti

Což by koli vám řekl, učíte

Když se rozhodneme udělat, „což by koli [nám] řekl“ Bůh, činíme upřímný závazek uvést své každodenní chování do souladu s Boží vůlí.

S pasitel vykonal svůj první zaznamenaný zázrak na svatební hostině v Káni Galilejské. Byli tam přítomni i Jeho matka Maria a Jeho učedníci. Maria zjevně pocítovala určitou zodpovědnost za úspěšný průběh hostiny. Během oslav vyvstal problém – svatečkanům došlo víno. Marii to dělalo starosti a šla za Ježíšem. Krátce spolu promluvili a pak se Maria obrátila na služebníky a řekla:

„Což by koli vám řekl, učíte.

I bylo tu kamenných stoudiv šest postaveno. ... [Tyto štoudve neboli nádoby na vodu se nepoužívaly na uskladňování pitné vody, ale na obřadné omývání podle zákona Mojžíšova.]

Řekl [služebníkům] Ježíš: Naplňte ty štoudve vodou. I naplnili je až do vrchu.

I dí jim: Nalévejtež již, a neste vrchnímu správci svadby. I nesli.

[Poté] okusil vrchní správce svadby té vody, vínem učiněné“ a vyjádřil překvapení nad tím, že nejlepší víno se na hostině podává až tak pozdě.¹

Obvykle si tuto událost pamatujeme proto, že proměnění vody ve víno bylo ukázkou Boží moci – byl to zázrak. Toto je sice důležité poselství,

ale v Janově zprávě je ještě jedno důležité poselství. Maria byla „drahocennou a vyvolenou nádobou“² povolanou Bohem, aby porodila, živila a vychovala samotného Syna Božího. Zнала Ho lépe než kdokoli jiný na zemi. Zнала pravdu o Jeho zázračném narození. Věděla, že byl bez hříchu a že „nemluvil tak, jako jiní lidé, ani nemohl býti učen; neboť nepotřeboval, aby ho někdo učil“.³ Maria zнала Jeho mimořádnou schopnost řešit problémy, včetně problému tak osobního, jako bylo zajištění vína na svatební hostinu.

Měla v Něho a v Jeho božskou moc neotřesitelnou důvěru. Její jednoduchý a přímočarý pokyn, který dala služebníkům, neobsahoval žádná upřesnění, podmínky ani omezení: „Což by koli vám řekl, učíte.“

Maria byla mladou ženou, když se jí zjevil anděl Gabriel. Nejprve se „zarmoutila“ nad tím, že ji nazval tou, která je „milostí obdařená“ a „požehnaná ... mezi ženami ...“, a myslila, jaké by to bylo pozdravení“. Gabriel ji ujistil, že se nemá čeho bát – zpráva, kterou jí přináší, je dobrá. Měla „[počít] v životě ... [Syna] Nejvyššího“ a porodit syna, který „kralovati bude v domě Jákobově na věky“.

Maria se nahlas podivila: „Kterak se to stane, poněvadž já muže nepoznávám?“

Anděl jí to objasnil, byť stručně, a ujistil ji, že nic není „nemožné u Boha“.

Maria pokorně odvětila, že udělá, oč jí Bůh žádá, aniž by trvala na tom, že musí znát podrobnosti, a bezpochyby i navzdory tomu, že měla nespočet otázek ohledně toho, jaký to bude mít dopad na její život. Zavázala se k tomu, aniž by přesně chápala, proč to po ní Bůh chce nebo jak to vše dopadne. Přijala Boží slovo bezpodmínečně a předem,⁴ přičemž jen málo věděla, co ji čeká. S prostou důvěrou v Boha Maria řekla: „Aj, [služebnice] Páně, staniž mi se podlé slova tvého.“⁵

Když se rozhodneme udělat, „což by koli [nám Bůh] řekl“, činíme upřímný závazek uvést své každodenní chování do souladu s Boží vůlí. Prosté skutky víry, jakými jsou každodenní studium písem, pravidelný půst či pronášení modliteb s opravdovým záměrem, prohlubují naši studnici duchovních schopností vyrovnávat se s nároky smrtelnosti. Prosté zvyky víry časem vedou k zázračným výsledkům. Proměňují

naši víru ze sazeňičky v dynamickou moc dobra v našem životě. Když pak na své cestě narážíme na těžkosti, naše zakořeněnost v Kristu poskytuje naší duši stálost. Bůh nás posiluje v našich slabostech, prohlubuje naši radost a způsobuje, aby „všechny věci [působily] společně pro dobro [naše]“.⁶

Před několika lety jsem mluvil s jedním mladým biskupem, který každý týden trávil hodiny pohovory se členy sboru. Dospěl k pozoruhodnému postřehu. Řekl, že záležitostí, kterým čelí členové jeho sboru, čelí členové Církve všude na světě – například tomu, jak založit šťastné manželství; zápolení s hledáním rovnováhy mezi prací, rodinou a církevními povinnostmi; těžkostí se Slovem moudrosti, se zaměstnáním nebo s pornografií; nebo problému srovnat se vnitřně s nějakou církevní zásadou nebo otázkou z historie, které nerozumějí.

Rady, které členům sboru dával, často zahrnovaly výzvu zaměřit se na prosté skutky víry, jako je studium Knihy Mormonovy – jak nám to radil president Thomas S. Monson – placení

desátku či oddaná služba v Církvi. Členové mu však často odpovídali těmito skeptickými slovy: „Nesouhlasím s vámi, bratře biskupe. *Všichni* víme, že je dobré toto dělat. *Neustále* o tom mluvíme na shromáždění. Mám ale pocit, že mi nerozumíte. Co má snaha dělat kteroukoli z *těchto* věcí společněho s problémy, kterým čelím *já*?“

To je dobrá otázka. Časem jsme já i tento mladý biskup vyzorovali, že ti, kteří vědomě dělají ony malé a prosté věci⁷ – a jsou poslušní i ve zdánlivých maličkostech – jsou pozhennáni vírou a silou, jež dalece přesahují samotné skutky poslušnosti, a dokonce s nimi zdánlivě vůbec nesouvisejí. Může se zdát těžké najít spojitost mezi základními každodenními skutky poslušnosti a řešením velkých, složitých problémů, kterým čelíme. Spojitost mezi nimi však *je*. Z vlastní zkušenosti vím, že vykonávání drobných každodenních skutků víry je tím nejlepším způsobem, jak se opevnit před životními těžkostí, ať již jde o cokoli. Drobné skutky víry, i když se mohou zdát bezvýznamné nebo bez jakékoli spojitosti

s konkrétními problémy, jež nás trápí, nám žehnají ve *všem*, co děláme.

Pomyslete na Námána, který byl „hejtman vojska ... Syrského, ... muž tak udatný“ a trpící malomocenstvím. Mladá služebná mu řekla o prorokovi v Izraeli, který by ho mohl uzdravit, a tak se Námán vydal v doprovodu služebníků a vojáků a s dary do Izraele a nakonec dorazil do domu Elizea. Elizeův služebník, nikoli Elizeus samotný, Námánovi sdělil, že mu Pán přikazuje: „Jdi a umej se sedmkrát v [řece] Jordáně.“ Jednoduchá věc. Je možné, že toto prosté nařízení připadalo mocnému válečníkovi tak nelogické, zjednodušující nebo pod jeho úroveň, že se mu samotná slova zdála urážlivá. Elizeův pokyn Námánovi přinejmenším nedával smysl, „tedy rozhněvav se Námán, bral se odtud“.

Námánovi služebníci k němu však ohleduplně přistoupili a podotkli, že kdyby po něm Elizeus požadoval „jakkoli velikou věc“, tak by to udělal. Poznamenali, že vzhledem k tomu, že se po něm požaduje udělat něco snadného, neměl by to snad splnit, i když nerozumí tomu, proč to má udělat? Námán se nad svou reakcí zamyslel a možná skepticky, ale poslušně „sstoupiv, pohřížil se v Jordáně sedmkrát“ a byl zázračně uzdraven.⁸

Některé odměny za poslušnost skutečně přicházejí rychle; jiné přicházejí až poté, co jsme prozkoušeni. V Drahoceňské perle čteme o Adamově neúnavné pílě v zachovávaní přikázání přinášet oběti. Když se anděl Adama zeptal, proč přináší oběti, odpověděl: „Nevím než to, že mi Pán přikázal.“ Anděl vysvětlil, že jeho oběti jsou „podobnost[ím] oběti Jednorozeného Otcova“. Toto vysvětlení však Adam obdržel až poté, co prokázal své odhodlání být poslušný Pána po mnoho dnů, aniž by věděl, *proč* má tyto oběti přinášet.⁹

Bůh nám za neochvějnou poslušnost Jeho evangelia a za věrnost Jeho Církvi vždy požehná, ale zřídka kdy nám předem sdělí, kdy tak učiní. Neukazuje nám od samého začátku celý obraz. Zde přichází na řadu víra, naděje a důvěra v Pána.

Bůh nás žádá, abychom byli trpěliví – abychom Mu důvěřovali a následovali Ho. Vybízí nás, abychom se nepřeli, protože nevidíme. Varuje nás, že nemáme očekávat snadné odpovědi

nebo rychlá řešení z nebe. Vše dopadne dobře, když ve „zkoušce své víry“ budeme stát pevně, bez ohledu na to, jak těžké bude v této zkoušce vytrvat nebo jak pomalu bude odpověď přicházet.¹⁰ Nemluví o „slepé poslušnosti“,¹¹ ale o promyšlené důvěře v Pánovu dokonalou lásku a v Jeho dokonalé načasování.

Ke zkoušce naší víry bude *vždy* patřit to, že máme zůstat věrní prostým, každodenním skutkům víry.

Pán slibuje, že poté, a jedině poté, obdržíme božskou odpověď, po níž toužíme. Teprve poté, co prokážeme ochotu udělat to, co od nás Bůh požaduje, aniž bychom trvali na tom, že musíme znát všechna kdy, proč a jak, „[sklidíme] odměnu za víru svou a za píli svou a za trpělivost a za shovívavost“.¹² Opravdová poslušnost přijímá Boží příkázání bezpodmínečně a předem.¹³

Každý den se vědomě či nevědomě všichni rozhodujeme, komu budeme sloužit.¹⁴ Svě odhodlání sloužit Pánu prokazujeme tím, že každý den věrně konáme skutky oddanosti. Pán slibuje, že nás povede po naší cestě,¹⁵ ale aby tak mohl činit, musíme kráčet s důvěrou, že On cestu zná, protože On *je* „ta cesta“.¹⁶ Musíme naplnit své vlastní nádoby na vodu až po okraj. Když Mu důvěřujeme a následujeme Ho, náš život se proměňuje tak, jako se proměnila voda ve víno. Stáváme se něčím větším a lepším, než čím bychom jinak mohli být. Důvěřujte v Pána a „což by koli vám řekl, učiňte“. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Jan 2:5–9; viz také Jan 2:10.
2. Alma 7:10.
3. Překlad Josepha Smitha, Matouš 3:25 (v Průvodci k písmům).
4. Viz Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 18.
5. Viz Lukáš 1:26–38.
6. Římanům 8:28; Nauka a smlouvy 90:24.
7. Viz Alma 37:6.
8. Viz 2. Královská 5:1–14.
9. Viz Mojžíš 5:5–11.
10. Viz Eter 12:6.
11. Viz Boyd K. Packer, „Agency and Control“, *Ensign*, May 1983, 66–68; Robert C. Oaks, „Believe All Things“, *Ensign*, July 2005, 30–33.
12. Alma 32:43.
13. Viz Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, 18.
14. Viz Jozue 24:15.
15. Viz Přísloví 3:6.
16. Jan 14:6.

Starší Dallin H. Oaks
Kvorum Dvanácti apoštolů

Božstvo a plán spasení

Díky tomu, že známe pravdu o Božstvu a o našem vztahu k Němu, máme pro svou cestu smrtelností tu nejlepší cestovní mapu.

I.

Náš první článek víry prohlašuje: „Věříme v Boha, Věčného Otce, a v Jeho Syna, Ježíše Krista, a v Ducha Svatého.“ Tato víra v Otce a Syna a Ducha Svatého nás spojuje s ostatními křesťany, ale to, čemu

ohledně Nih věříme, se od náboženského přesvědčení ostatních liší. Nevěříme v to, co křesťanský svět nazývá naukou o Svaté trojici. Joseph Smith ve svém Prvním vidění spatřil dvě samostatné osoby, dvě bytosti, díky čemuž objasnil, že tehdy běžné

přesvědčení o Bohu a Božstvu není správné.

V protikladu k přesvědčení, že Bůh je nějaké nepochopitelné a nepoznatelné tajemství, stojí pravda, že podstata Boha a náš vztah k Němu jsou poznatelné a jsou klíčem ke všemu ostatnímu v naší nauce. V Bibli je zaznamenána Ježíšova velká Přímluvná modlitba, v níž prohlásil, že „totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista“. (Jan 17:3.)

Úsilí poznat Boha a Jeho dílo začalo již před smrtelností a nebude zde ani završeno. Prorok Joseph Smith učil: „Bude to trvat velmi dlouho od oné chvíle, kdy projdete závojem, než se ... naučíte ... všem zásadám oslavení.“¹ Stavíme na poznání, které jsme získali v předsmrtelném duchovním světě. Prorok Izaiáš, když se snažil učit Izraelity o povaze Boha a o Jeho vztahu k Jeho dětem, tudíž prohlásil, jak je to zaznamenáno v Bibli:

„K komu tedy připodobníte Boha silného? A jaké podobnosti přirovnáte jemu? ...

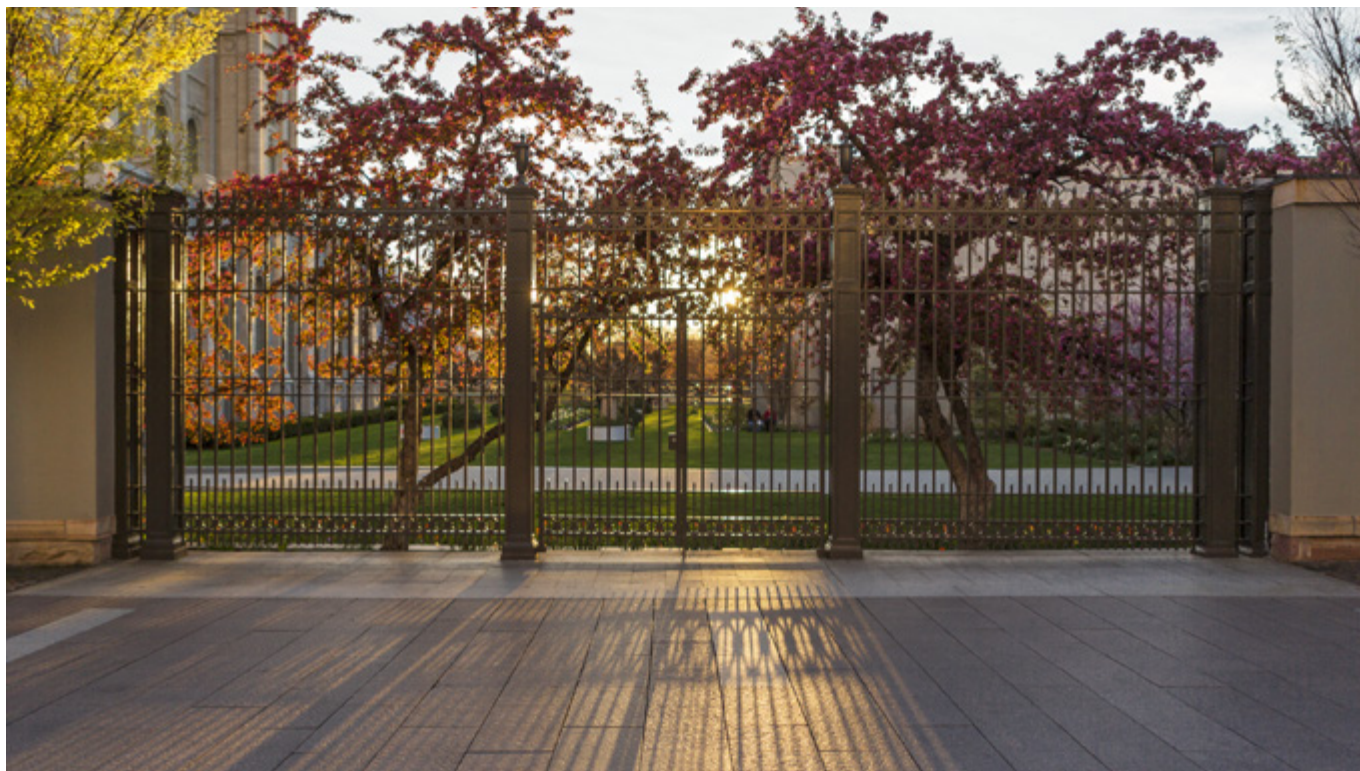
Zdaliž nevíte? Zdaliž neslyšíte? Zdaliž se vám nezvěstuje od počátku? Zdaliž nesrozumíváte z základů země?“ (Izaiáš 40:18, 21.)

Víme, že tito tři členové Božstva jsou tři oddělené a samostatné bytosti. Toto víme z ponaučení, jež nám dal Prorok Joseph Smith: „Otec má tělo z masa a kostí tak hmatatelné jako lidské; Syn také; ale Duch Svatý nemá tělo z masa a kostí, ale je bytostí Ducha. Kdyby tomu tak nebylo, Duch Svatý by v nás nemohl dlít.“ (NaS 130:22.)

Ohledně svrchovaného postavení Boha Otce v rámci Božstva a příslušných rolí, jež jednotliví členové Božstva plní, Prorok Joseph vysvětlil:

„Kdokoli, kdo viděl nebesa otevřená, ví, že na nebesích jsou tři bytosti,

kteří drží klíče moci, a že jedna z nich všem předsedá. ...

Tyto bytosti ... se nazývají Bůh první, Stvořitel; Bůh druhý, Vykupitel; a Bůh třetí, Svědek neboli Potvrzovatel;

Sférou působnosti Otce [je] předsedat jako Vedoucí neboli President, Ježíš jako Prostředník a Duch Svätý jako Potvrzovatel neboli Svědek.“²

II. Plán

Svému vztahu ke členům Božstva rozumíme díky tomu, co je o plánu spasení zjeveno.

Odpovědi na otázky typu: „Odkud jsme přišli?“, „Proč jsme zde?“ a „Kam jdeme?“ se nacházejí v tom, co písmo nazývají „plán spasení“, „veliký plán štěstí“ nebo plán vykoupění. (Viz Alma 42:5, 8, 11.) Ústředním bodem tohoto plánu je evangelium Ježíše Krista.

Během své existence před smrtelností jsme jako duchovní děti Boží toužili po dosažení svého určení v podobě věčného života, ale bez zkušenosti ve smrtelném fyzickém těle jsme dál růst nemohli. Nebeský Otec si přál poskytnout nám tuto příležitost, a tak předsedal Stvoření tohoto světa, kde bychom mohli – bez vzpomínky

na to, co předcházelo našemu zrození do smrtelnosti – prokázat svou ochotu dodržovat Jeho přikázání, zakoušet obtíže smrtelného života a skrze ně růst. Avšak během naší zkušenosti ve smrtelnosti a kvůli Pádu našich prvních rodičů bychom vytrpěli duchovní smrt tím, že bychom byli odříznuti z Boží přítomnosti, znečištěni hříchem a stali se podrobenými tělesné smrti. Otcův plán všechny tyto překážky předvídal a poskytl možnosti, jak je překonat.

III. Božstvo

Známe-li účel velikého Božího plánu, zamysleme se nyní nad jednotlivými rolemi tří členů Božstva v tomto plánu.

Začneme učením z Bible. Apoštol Pavel se v závěru svého druhého dopisu Korintským téměř mimochodem zmiňuje o Božstvu složeném z Otce, Syna a Ducha Svätého: „Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství [neboli společenství³] Ducha svätého se všechněmi vámi.“ (2. Korintským 13:14.)

Tento biblický verš popisuje Božstvo a zmiňuje se o vše určující a vše motivující lásce Boha Otce, o milosrdném

a spásném poslání Ježíše Krista a o společenství Ducha Svätého.

Bůh Otec

Vše začíná Bohem Otcem. I když toho o NĚm víme poměrně málo, to, co víme, je rozhodující pro naše porozumění Jeho svrchovanému postavení, našemu vztahu k NĚmu a Jeho řídicí a dohlížecí roli v plánu spasení, ve Stvoření i ve všem, co následovalo.

Starší Bruce R. McConkie krátce před svým úmrtím napsal: „V nejvyšším a konečném smyslu tohoto slova existuje jen jeden pravý a živý Bůh. Je to Otec, Všemohoucí Elohim, Nejvyšší bytost, Stvořitel a Vládce vesmíru.“⁴ Je to Bůh a Otec Ježíše Krista, stejně jako nás všech. President David O. McKay učil, že „první zásadní pravdou, kterou Ježíš Kristus obhajoval, bylo to, že za vším, nade vším a přede vším zde existuje Bůh Otec, Pán nebe a země“.⁵

To, co víme o podstatě Boha Otce, pochází většinou z toho, co se dozvídáme z působení a učení Jeho Jednorozeného Syna, Ježíše Krista. Starší Jeffrey R. Holland učil, že jedním z nejdůležitějších účelů Ježíšovy služby bylo zjevit smrtelníkům, „jaký

je Bůh, náš Věčný Otec, ... zjevit a pomoci nám v osobní rovině poznat skutečný charakter svého Otce, našeho Otce v nebi“. ⁶ Bible obsahuje apoštolské svědectví, že Ježíš byl přesným obrazem osoby svého Otce (viz Židům 1:3), což jen rozvíjí Ježíšovo vlastní učení: „Kdož vidí mne, vidí Otce“ (Jan 14:9).

Bůh Otec je Otcem našeho ducha. My jsme Jeho děti. Miluje nás a vše, co činí, je pro náš věčný prospěch. Je autorem plánu spasení a právě skrze Jeho moc tento Jeho plán naplňuje své účely, aby Jeho děti mohly dosáhnout nejvyšší slávy.

Syn

Pro smrtelníky je tím nejvíce viditelným členem Božstva Ježíš Kristus. V důležitém naukovém prohlášení

Prvního předsednictva z roku 1909 se uvádí, že Ježíš je „prvorozený mezi všemi syny Božími – prvorozený v duchu a jednorozený v těle“. ⁷ Syn, největší ze všech, byl Otcem vybrán, aby uskutečnil Otcův plán – prostřednictvím Otcovy moci stvořit světy bez konce (viz Mojžíš 1:33) a spasit Boží děti od smrti svým Vzkříšením a od hříchu svým Usmířením. Tato nadpozemská oběť se pravdivě nazývá „ústředním činem celé lidské historie“. ⁸

Při oněch jedinečných a posvátných příležitostech, kdy Bůh Otec osobně představil Syna, Otec řekl: „Tento jest ten Syn můj milý, jeho poslouvejte.“ (Marek 9:7; viz také Lukáš 9:35; 3. Nefi 11:7; Joseph Smith–Životopis 1:17.) A tak právě Ježíš Kristus, Jehova, Pán Bůh Izraelský, je tím, kdo promlouvá k prorokům a skrze ně. ⁹ Proto tedy,

když se Ježíš po svém Vzkříšení zjevil Nefitům, představil se jako „Bůh celé země“ (3. Nefi 11:14). Proto tedy Ježíš často promlouvá k prorokům v Knize Mormonově a ke Svatým posledních dnů jako „Otec a Syn“, což je titul, který členové Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti vysvětlili ve svém inspirovaném výkladu nauky před 100 lety. ¹⁰

Duch Svatý

Třetím členem Božstva je Duch Svatý, kterému se také říká Svatý Duch, Duch Páně nebo Utěšitel. Je to člen Božstva, který zprostředkovává osobní zjevení. Jako duchovní bytost (viz NaS 130:22) v nás může přebývat a plnit zásadní roli komunikátora mezi Otcem, Synem a Božími dětmi na zemi. Mnohé verše z písem učí tomu, že Jeho posláním je svědčit o Otcovi a o Synu. (Viz Jan 15:26; 3. Nefi 28:11; NaS 42:17.) Spasitel slíbil, že Utěšitel nás naučí všemu, připomene nám vše a povede nás k veškeré pravdě. (Viz Jan 14:26; 16:13.) Duch Svatý nám tudíž pomáhá rozlišovat mezi pravdou a nepravdou, vede nás při důležitých rozhodnutích a pomáhá nám procházet obtížemi smrtelnosti. ¹¹ Jeho prostřednictvím jsme také posvěceni, což znamená očištění od hříchu. (Viz 2. Nefi 31:17; 3. Nefi 27:20; Moroni 6:4.)

IV.

Jak nám tedy to, že rozumíme této nebesky zjevené nauce o Božstvu a o plánu spasení, pomáhá v dnešní době s našimi těžkostmi?

Díky tomu, že známe pravdu o Božstvu a o našem vztahu k Němu, o účelu života a o povaze našeho věčného určení, máme pro svou cestu smrtelností tu nejlepší cestovní mapu a jistotu. Víme, koho a proč uctíváme. Víme, kdo jsme a čím se můžeme

stát. (Viz NaS 93:19.) Víme, kdo to vše umožňuje, a víme, co musíme dělat pro to, abychom se těšili z těch nejvyšších požehnání, jež skrze Boží plán spasení přicházejí. Jak toto všechno víme? Víme to díky Božím zjevením daným prorokům a každému z nás jednotlivě.

K dosažení toho, co apoštol Pavel popsal jako „míru postavy plného věku Kristova“ (Efezským 4:13), je však zapotřebí něčeho mnohem více než jen získání znalosti. Dokonce ani nestačí, abychom byli o evangelium *přesvědčeni*; musíme jednat a myslet tak, abychom jím byli *obráceni*. Na rozdíl od světských institucí, které nás učí, abychom něco *věděli*, nás plán spasení a evangelium Ježíše Krista vyzývají, abychom se něčím *stali*.

President Thomas S. Monson nás na poslední generální konferenci učil:

„Zcela zásadním prvkem tohoto plánu je náš Spasitel, Ježíš Kristus. Bez Jeho smírné oběti by bylo vše ztraceno. Nestačí ale jen věřit v Něj a v Jeho poslání. Je třeba pracovat a učit se, bádát a modlit se, činit pokání a zlepšovat se. Je třeba poznávat Boží zákony a žít podle nich. Je třeba přijmout Jeho spásné obřady. Jen tak dosáhneme opravdového a věčného štěstí. ...

Z hloubi své duše a se vší pokorou,“ prohlásil president Monson, „svědčím o velikém daru, který představuje plán, jež pro nás náš Otec má. Je to ta jediná dokonalá cesta k pokoji a štěstí jak zde, tak i ve světě, který přijde.“¹²

Připojuji své svědectví ke svědectví našeho milovaného proroka a presidenta. Svědčím o tom, že máme Nebeského Otce, který nás miluje. Svědčím o tom, že máme Ducha Svatého, který nás vede. A svědčím o Ježíši Kristu, našem Spasiteli, který toto vše umožňuje. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 267.
2. *Učení: Joseph Smith*, 42.
3. Toto byl běžný význam slova *communion* [účastenství] v době, kdy se ho překladatelé Bible krále Jakuba rozhodli použít. (Viz *The Oxford Universal Dictionary*, 3rd ed., rev. [1955], 352.)
4. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (1985), 51.
5. David O. McKay, Conference Report, Oct. 1935, 100.
6. Jeffrey R. Holland, „Majestátnost Boha“, *Liahona*, květen 2003, 70.
7. První předsednictvo, „The Origin of Man“,

Ensign, Feb. 2002, 26, 29.

8. Viz např. Russell M. Nelson, „Přivolávejme moc Ježíše Krista do svého života“, *Liahona*, květen 2017, 40; „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“, *Liahona*, duben 2000, 2.
9. Viz Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie (1954), 1:27.
10. Viz První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů, „The Father and the Son“, *Ensign*, Apr. 2002, 13–18.
11. Viz Robert D. Hales, „Duch Svatý“, *Liahona*, květen 2016, 105–107.
12. President Thomas S. Monson, „Dokonalá cesta ke štěstí“, *Liahona*, listopad 2016, 80–81.

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Láska dokonalá ven vyhání bázeň

Odložme své obavy a místo toho žijme s radostí, pokorou, nadějí a smělou důvěrou v to, že Pán je s námi.

Milovaní bratři a sestry, drazí přátelé, setkávat se jako celosvětová Církev sjednocená ve víře a lásce k Bohu a Jeho dětem je výsadou a radostí.

Jsem obzvláště vděčný, že je zde s námi náš milovaný prorok, Thomas S. Monson. Bratře presidente, vždy si budeme brát k srdci vaše pokyny, rady a moudrá slova. Máme vás rádi, presidente Monson, a neustále se za vás modlíme.

Před lety, když jsem sloužil jako prezident kůlu v německém Frankfurtu,

za mnou na konci jednoho kůlového shromáždění přišla milá, ale nespokojená sestra.

„Není to strašné?“ řekla. „Během vašeho proslovu minimálně čtyři nebo pět lidí tvrdě spalo!“

Na moment jsem se zamyslel a odpověděl jsem: „Jsem si naprosto jistý, že spánek při bohoslužbě patří k těm nejzdravějším.“

Moje úžasná žena Harriet tuto neformální výměnu názorů zaslechla a později mi řekla, že to byla jedna z mých nejlaskavějších odpovědí.

Velké probuzení

Před několika sty lety se v Severní Americe ve venkovských oblastech rozšířilo hnutí s názvem „velké probuzení“. Jedním z jeho hlavních cílů bylo probudit ty, kteří vypadali, že spí, pokud jde o duchovní záležitosti.

Na mladého Josepha Smitha mělo to, co slyšel od kazatelů, kteří byli součástí tohoto náboženského probuzení, určitý vliv. Je to jeden z důvodů, proč se rozhodl v osobní modlitbě upřímně usilovat o to, aby poznal vůli Páně.

Tito kazatelé užívali dramatického stylu plného emocí, přičemž jejich kázání byla známa svým silným důrazem na ohnivé hrůzy pekla, které hříšníka čekaly.¹ Jejich proslovy lidi sice neuspávaly – ale mohly být příčinou řady nočních můr. Jejich zjevným účelem a snahou bylo lidi vyděsit k tomu, aby chodili do kostela.

Strach jako prostředek manipulace

V průběhu historie se strach často využíval jako prostředek, který měl lidi přimět jednat. Rodiče ho používají u dětí, zaměstnavatelé u zaměstnanců a politici u voličů.

Moci strachu rozumějí také odborníci v oblasti marketingu a často ji využívají. Asi proto nám některé reklamy nepřímou sdělují, že nekoupíme-li si ke snídani určité cereálie nebo necháme-li si ujit nejnovější videohru či mobilní telefon, riskujeme, že náš život nebude stát za nic a že zemřeme osamělí a nešťastní.

Usmíváme se tomu a říkáme si, že bychom na takovou manipulaci nikdy neskočili, ale občas tomu tak je. A co je horší, někdy i my sami používáme podobné metody, abychom druhé přiměli dělat to, co chceme.

Mé dnešní poselství má dvojí účel: zaprvé – přimět nás přemítat a zamyslet

se nad tím, do jaké míry *my sami* využíváme strachu k ovlivňování druhých, včetně nás samotných. A zadruhé – navrhnout lepší řešení.

Problém spočívající ve strachu

Nejprve se věnujme tomu, jaký problém vlastně strach představuje. Koneckonců, koho z nás někdy strach nepřinutil lépe jíst, zapnout si bezpečnostní pás, více cvičit, šetřit, či dokonce činit pokání z hříchu?

Je pravda, že strach může mít mocný vliv na naše skutky a chování. Ale tento vliv je obvykle dočasný a povrchní. Strach má zřídka moc změnit naše srdce a nikdy nás nepromění v někoho, kdo má rád to, co je správné, a kdo chce poslouchat Nebeského Otce.

Lidé, kteří mají strach, možná *říkají* a dělají to, co je správné, ale *nepocítují* to. Často pocítují bezmoc, rozhořčení, nebo dokonce i hněv. Tyto pocity časem vyvolají nedůvěru, vzdorovitost, a dokonce i vzpurné chování.

Tento scestný přístup k životu a vedení se naneštěstí neomezuje jen na sekulární svět. Rmoutí mě, když se doslechnu o členech Církve, kteří uplatňují nespravedlivé panství – ať již doma, ve svých církevních povoláních, v práci či při každodenním jednání s druhými.

Lidé možná často odsuzují zastrašování u druhých, ale sami u sebe ho nevnímají. Požadují dodržování pravidel, jež sami svévolně stanovili, ale když se se druzí těmito nahodilými pravidly neřídí, ztrestají je verbálně, citově, a někdy i fyzicky.

Pán řekl, že když uplatňujeme „moc nebo panství nebo donucování na duši dětí lidských v jakékoli míře nespravedlivosti, ... nebesa se stáhnou [a] Duch Páně je zarmoucen“.²

V životě mohou nastat chvíle, kdy jsme pokoušeni ospravedlňovat své

skutky domněnkou, že účel světí prostředky. Můžeme si dokonce myslet, že být panovačný, manipulativní a tvrdý je pro dobro druhých. Není tomu tak, neboť Pán nám jasně sdělil, že „ovoce pak Ducha jesti: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost [a] středmost“.³

Lepší řešení

Čím více poznávám svého Nebeského Otce, tím více vnímám, jak inspiruje a vede své děti. Není hněvivý, pomstychtivý ani neodplácí.⁴ Samotným Jeho záměrem – Jeho dílem a Jeho slávou – je nás učit, oslavit nás a dovést nás do své plnosti.⁵

Bůh Mojžíšovi sám o sobě řekl, že je „[shovívavý] a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě“.⁶

Láska, kterou náš Otec v nebi chová ke svým dětem, zdaleka přesahuje naše chápání.⁷

Znamená to, že Bůh toleruje či přehlídí chování, které je v rozporu s Jeho příkazy? Ne, v žádném případě!

Ale přeje si změnit více než jen naše chování. Přeje si změnit samotnou naši povahu. Přeje si změnit naše srdce.

Přeje si, abychom vztáhli ruku a pevně se chopili železné tyče,

postavili se svým obavám a s odvahou vykročili vpřed a vzhůru po těsné a úzké cestě. Přeje si to, protože nás miluje a protože to je cesta ke štěstí.

Jak tedy v dnešní době Bůh motivuje své děti, aby Ho následovaly?

Poslal svého Syna!

Bůh poslal svého Jednorozeného Syna, Ježíše Krista, aby nám ukázal správnou cestu.

Bůh nás motivuje přesvědčováním, shovívavostí, jemností, mírností a láskou nepředstíranou.⁸ Bůh je na naší straně. Miluje nás, a když klopýtne, přeje si, abychom se zvedli, zkusili to znovu a byli silnější.

Je to náš mentor.

Je naší velikou nadějí, jíž si velmi vážíme.

Přeje si nás povzbuzovat skrze víru.

Důvěřuje nám, že se ze svých přešlapů poučíme a budeme činit správná rozhodnutí.

Toto je to lepší řešení!⁹

A co zlo tohoto světa?

Satan chce, abychom druhými manipulovali například tak, že se budeme zaměřovat na zlo ve světě, či ho dokonce zveličovat.

Náš svět jistě vždy byl a bude i nadále nedokonalý. Příliš mnoho nevinných lidí trpí v důsledku přírodních podmínek a také lidské krutosti. Zkaženost a zlovolnost v naší době dosahují mimořádné a znepokojivé míry.

Ale i přes toto všechno bych život v této době nevyměnil za žádné jiné období historie světa. Jsme nesmírně pozhnání tím, že žijeme v době blahobytu, osvícení a výhod, jež nemají obdoby. Ale hlavně jsme pozhnání tím, že máme plnost evangelia Ježíše Krista, což nám dává jedinečný náhled na nebezpečí tohoto světa a návod, jak se jim buď vyhnout, nebo se s nimi vypořádat.

Kdykoli na tato pozhnání pomyslím, chce se mi padnout na kolena a velebit Nebeského Otce za nekonečnou lásku, kterou chová ke všem svým dětem.

Bůh si podle mě nepřeje, aby Jeho děti měly strach nebo se stále zabývaly zlem ve světě. „Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci, a milování, a myslí způsobně.“¹⁰

Dává nám celou řadu důvodů k radosti. Jen je třeba je najít a všimnout si jich. Pán nám často připomíná, abychom neměli obavy a byli dobré mysli,¹¹ a říká: „Neboj se, ó maličké [stádo].“¹²

Pán bude bojovat v našich bitvách

Bratři a sestry, to my jsme ono Pánovo „maličké stádo“. Jsme Svatí posledních dnů. S tímto naším označením je neoddelitelně spjat závazek vyhlížet návrat Spasitele a připravovat sebe i svět na to, aby Ho přijal. A tak služme Bohu a mějme rádi své bližní. Čiňme tak s přirozenou důvěrou a s pokorou a nikdy se na žádné náboženství či

skupinu lidí nedívejme spatra. Bratři a sestry, máme zodpovědnost studovat slovo Boží a dbát hlasu Ducha, abychom mohli „znáti znamení časů a znamení příchodu Syna Muže“.¹³

Nejsou nám proto neznámé výzvy světa a uvědomujeme si obtíže spjaté s naší dobou. Ale to neznamená, že bychom měli zatěžovat sebe či druhé břemenem neustálého strachu. Než se zaměřovat na své nesmírné obtíže, nebylo by spíše lepší soustředit se na nekonečnou velikost, dobrotu a srchovanou moc našeho Boha, vložit v Něj důvěru a s radostným srdcem se připravovat na návrat Ježíše Krista?

Jako Jeho lid smlouvy se nemusíme nechat ochromit strachem z toho, že by se mohlo stát něco špatného. Místo toho můžeme ve chvíli, kdy se budou blížit výzvy a příležitosti, jež leží před námi, vykročit vpřed s vírou, odvahou, odhodláním a důvěrou v Boha.¹⁴

Po cestě uřednictví nekráčíme sami. „Hospodin Bůh tvůj ... jde s tebou, neopustí a nezanechá tebe.“¹⁵

„Hospodin bojovati bude za vás, a vy mlčeti budete.“¹⁶

Seberme tváří v tvář strachu odvahy, najděme víru a mějme důvěru v zaslíbení, že „žádný nástroj proti tobě udělaný nepodaří se“.¹⁷

Žijeme v nebezpečné a neklidné době? Samozřejmě, že ano.

Sám Bůh říká: „Na světě ssoužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.“¹⁸

Dokážeme uplatňovat víru, abychom věřili a v souladu s tím i jednali? Dokážeme žít v souladu se svými závazky a posvátnými smlouvami? Dokážeme dodržovat Boží přikázání i v obtížných podmínkách? Samozřejmě, že ano!

Dokážeme to, protože Bůh slíbil: „Všechny věci budou působiti společně pro dobro vaše, jestliže budete

kráčetí zpřima.“¹⁹ Proto odložme obavy a místo toho žijme s radostí, pokorou, nadějí a smělou důvěrou v to, že Pán je s námi.

Láska dokonalá ven vyhání bázeň

Milovaní přátelé, drazí bratři a sestry v Kristu, zjistíme-li někdy, že žijeme ve strachu či úzkosti nebo že naše slova, postoje či skutky nahánějí strach druhým, pak se z celé síly své duše modlím o to, aby nás od tohoto strachu osvobodil božsky určený protilek na strach – čistá láska Kristova, neboť „láska dokonalá ven vyhání bázeň“.²⁰

Kristova dokonalá láska přemáhá pokušení ubližovat, donucovat, šikanovat či utiskovat.

Kristova dokonalá láska nám dovoluje kráčet s pokorou, důstojností a smělou sebedůvěrou jakožto následovníci našeho milovaného Spasitele. Kristova dokonalá láska nám dává sebedůvěru, abychom dokázali překonávat obavy a vkládat celou svou důvěru v moc a dobrotivost Nebeského Otce a Jeho Syna, Ježíše Krista.

Nahradme doma, v zaměstnání, ve svém církevním povolání i ve svém vlastním srdci strach dokonalou láskou Kristovou. Kristova láska nahradí strach vírou!

Jeho láska nám umožní uvědomovat si a mít důvěru a víru v dobrotivost našeho Nebeského Otce, Jeho božský plán, evangelium a přikázání.²¹ Budeme-li milovat Boha a své bližní,

promění se naše poslušnost Božích přikázání spíše v požehnání než v břemeno. Kristova láska nám pomůže být o něco laskavější, více odpouštět, být starostlivější a být oddanější Jeho dílu.

Když naplníme své srdce láskou Kristovou, probudíme se s obnovenou duševní svěžestí a budeme radostně, s důvěrou a s nadšením a plní života kráčet ve světle a slávě našeho milovaného Spasitele, Ježíše Krista.

Svědčím spolu s apoštolem Janem, že „bázněť není v [Kristově] lásce“.²² Bratři a sestry, drazí přátelé, Bůh vás dokonale zná. Dokonale vás miluje. Ví, co vám chystá budoucnost. Přeje si, abyste se nebáli, toliko věřili²³ a zůstávali v Jeho dokonalé lásce.²⁴ To je má modlitba a požehnání ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Mezi dva význačné příklady takovýchto kazatelů patří George Whitefield a Jonathan Edwards.
2. Nauka a smlouvy 121:37.
3. Galatským 5:22–23.
4. Při jedné příležitosti chtěl Spasitel vejít do jisté samařské vesnice, ale tamní lidé Ježíše zavrhlí a odmítli Ho do vesnice vpustit. Dva Jeho učedníky to hluboce urazilo a zeptali se: „Pane, chceš, abychom přikázali, aby s nebe sestoupil oheň a spálil je?“ Ježíš je ve své odpovědi napomenul: „Nevíte, jakého jste ducha. Syn člověka zajistě nepřišel zatracovat duše lidské, ale spasit je.“ (Viz Lukáš 9:51–56, verze New King James Version anglické Bible [1982]).
5. Viz Mojžíš 1:39; viz také Efezským 3:19.
6. Exodus 34:6.
7. Viz Efezským 3:19.
8. Viz Nauka a smlouvy 121:41. Pokud Bůh od nás, svých smrtelných dětí, očekává, že se takto budeme k sobě navzájem chovat,

pak jistě On, dokonalá bytost obdařená veškerými ctnostmi, bude vzorem takového chování.

9. Předsmrtelná Rada v nebi je úžasným příkladem, který dokládá charakter Boha. Na této radě náš Nebeský Otec představil svůj plán pro náš věčný pokrok. Mezi klíčové prvky tohoto plánu patřila svoboda jednání, poslušnost a spasení prostřednictvím Kristova Usmíření. Lucifer však navrhl jiný přístup. Zaručil se, že všichni budou poslušní – nikdo nebude ztracen. Jediná možnost, jak toho dosáhnout, by byla skrze tyranii a násilí. Ale náš milující Nebeský Otec takový plán nechtěl připustit. Vážil si svobody jednání svých dětí. Byl si vědom toho, že pokud se máme opravdu učit, musíme se při tom dopouštět chyb. A z tohoto důvodu nám poskytl Spasitele, jehož věčná obětí nás může očistit od hříchu a dovolit nám vstoupit zpět do království Božího.

Když byl náš Otec v nebi svědkem toho, že Lucifer svedl mnohé Jeho milované děti, donutil je, aby se řídily Božím plánem? Zastráhal ty, které činily ono strašlivé rozhodnutí, nebo jim vyhrožoval? Nikoli. Všemocný Bůh byl jistě schopen tuto vzpouru potlačit. Byl by mohl odpůrcům vnutit svou vůli a donutit je, aby se podřídili. On však místo toho dovolil svým dětem, aby se rozhodly samy za sebe.

10. 2. Timoteovi 1:7.
11. Viz například Jozue 1:9; Izaiáš 41:13; Lukáš 12:32; Jan 16:33; 1. Petrova 3:14; Nauka a smlouvy 6:36; 50:41; 61:36; 78:18.
12. Lukáš 12:32.
13. Nauka a smlouvy 68:11.
14. Mojžíšova rada určená lidu v jeho době platí i dnes: „Nebojte se. ... Vizte spasení Hospodinovo, které vám způsobí dnes.“ (Exodus 14:13, verze New King James Version anglické Bible.)
15. Deuteronomium 31:6.
16. Exodus 14:14, verze New King James Version anglické Bible.
17. Izaiáš 54:17.
18. Jan 16:33.
19. Nauka a smlouvy 90:24; viz také 2. Korintským 2:14; Nauka a smlouvy 105:14.
20. 1. Janova 4:18.
21. Pamatujme na to, že Spasitel nepřišel „na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho“. (Jan 3:17.) Vskutku „nečiní ničeho, kromě toho, co je pro dobro světa; neboť on miluje svět, dokonce tak, že položí svůj vlastní život, aby mohl přitáhnouti všechny lidi k sobě“. (2. Nefi 26:24.)
22. 1. Janova 4:18; viz také 1. Janova 4:16.
23. Viz Marek 5:36.
24. Viz Jan 15:10.

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Hlas varování

Ačkoli povinnost varovat pociťují silně právě proroci, je to povinnost, která se vztahuje i na další lidi.

Prorok Ezechiel se narodil přibližně dvě desetiletí před tím, než Lehi a jeho rodina odešli z Jeruzaléma. V roce 597 př. Kr., ve věku 25 let, byl Ezechiel jedním z mnoha, které Nabuchodonozor odvedl jako zajatce do Babylonu, a podle všeho tam strávil zbytek života.¹ Pocházel z Aronovy kněžské linie, a když mu bylo 30, stal se prorokem.²

Když Jehova Ezechiela pověřoval, použil přirovnání ke strážnému.

„Ten [strážný] vida meč přicházející na tu zemi, troubil-li by na troubu a napomínal lidu,

A slyše někdo zvuk trouby, však by se nedal [varovat], a v tom přijda meč, shladil by jej: krev jeho na hlavu jeho bude.“³

A naopak: „Pakli strážný vida, an meč přichází, však by nezatroubil na troubu, a lid by nebyl [varován], a přijda meč, zachvátil by někoho z nich: ... krve jeho z ruky strážného toho [požadovat] budu.“⁴

Poté Jehova promluvil přímo k Ezechielovi a řekl: „Tebe pak synu člověčí, tebe jsem strážným ustanovil nad domem Izraelským, abys slyše z úst mých slovo, [varoval] jich ode mne.“⁵ Oním varováním bylo odvrátit se od hříchu.

„Když bych já řekl bezbožnému:

Bezbožníče, smrti umřeš, a nemluvil bys, vystříhaje bezbožného od cesty jeho: ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve jeho z ruky tvé [požadovat] budu.

Pakli bys ty vystříhal bezbožného od cesty jeho, tak aby se od ní odvrátil, a však neodvrátil by se od cesty své: onť pro nepravost svou umře, ale ty duši svou vysvobodíš. ...

Zase řeknu-li bezbožnému:

Smrti umřeš, však odvrátí-li se od hříchu svého, a činiti bude soud a spravedlnost, ...

Žádní hříchové jeho, jimiž hřešil, nebudou mu zpomínáni; soud a spravedlnost činil, jistě že bude živ.“⁶

Je zajímavé, že toto varování se týká i spravedlivých. „Jestliže dím spravedlivému: Jistě živ budeš, a on doufaje v spravedlnost svou, činil by nepravost: [na žádné skutky jeho spravedlivé nebude vzpomínáno], ale pro tu nepravost svou, kterouž činil, umře.“⁷

Bůh snažně prosí své děti a říká Ezechielovi: „Rci jim: Živť jsem já, dí Panovník Hospodin, žeť nemám líbosti v smrti bezbožného, ale aby se odvrátil bezbožný od cesty své a živ byl. Odvratež se, odvrate od cest svých zlých. I proč mříti máte, ó dome Izraelský?“⁸

Nebeský Otec a Spasitel zdaleka nechtějí nikoho zatracovat; přejí si, abychom byli šťastní, a snažně nás prosí, abychom činili pokání s plným vědomím toho, že „zlovolnost nikdy nebyla [a nikdy nebude] šťastím“.⁹ A tak Ezechiel i všichni proroci před ním i po něm, kteří z celého srdce promlouvali a promlouvají slovo Boží, varují všechny, kteří chtějí poslouchat, aby se odvrátili od Satana, nepřítele své duše, a „zvolili [si] svobodu a věčný život skrze velikého Prostředníka všech lidí“.¹⁰

Ačkoli povinnost varovat pociťují silně právě proroci, je to povinnost, která se vztahuje i na další lidi. Ve skutečnosti „přísluší každému člověku, který byl varován, aby varoval bližního svého“.¹¹ My, kteří jsme získali poznání o velkém plánu štěstí – a s ním souvisejících přikázáních – bychom měli pociťovat touhu se o toto poznání dělit, neboť toto poznání je zde i na věčnosti rozhodující. A pokud se ptáme: „Kdo je mým

bližním, kterého bych měl varovat?“ pak odpověď nepochybně najdeme v podobenství, jež začíná slovy: „Člověk jeden šel z Jeruzaléma do Jericho, i upadl mezi lotry“¹² a tak dále.

Když přemýšlíme o podobenství o milosrdném Samaritánovi v tomto kontextu, připomíná nám to, že ona otázka: „Kdo je můj bližní“ byla spojena se dvěma velkými přikázáními: „Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši síly své, i ze vši mysli své, a bližního svého jako sebe samého.“¹³ Motivací k pozvednutí varovného hlasu je láska – láska k Bohu a láska k bližnímu. Varovat znamená zajímat se o druhé. Pán nám říká, že to máme dělat „v poklidu a v mírnosti“¹⁴ a „přesvědčováním, shovívavostí, jemností ... a láskou nepředstíranou“.¹⁵ Může to být naléhavé, jako třeba když varujeme dítě, aby nestrkalo ruku do ohně. Musí to být jasné a někdy i přísné. Přiležitostně může mít varování podobu pokárání, „když [jsme pohnuti] Duchem Svatým“,¹⁶ ale vždy vychází z lásky. Podívejte se například na lásku, která motivuje ke službě a obětem, jež přináší naši misionáři.

Je to nepochybně láska, co pokaždé přinutí rodiče, aby varovali své nejbližší

„bližní“ – své děti. Znamená to učit pravdám evangelia a svědčit o nich. Znamená to učit děti nauce Kristově: víře, pokání, křtu a daru Ducha Svatého.¹⁷ Pán rodičům připomíná: „Já jsem vám přikázal, abyste vychovávali děti své ve světle a pravdě.“¹⁸

Zásadním prvkem rodičovské povinnosti varovat je nastínit nejen demoralizující důsledky hříchu, ale také radost, jež pramení z poslušnosti přikázání. Vzpomeňte si na slova Enose o tom, co ho vedlo k tomu, aby vyhledal Boha, obdržel odpuštění hříchů a obrátil se:

„Vizte, šel jsem lovit zvěř do lesů; a slova o věčném životě a o *radosti svatých*, jež jsem často slyšel svého otce promlouvati, mi pronikla hluboko do srdce.

A duše má hladověla; a já jsem poklekl před svým Tvůrcem a volal jsem k němu v mocné modlitbě a v úpěnlivé prosbě.“¹⁹

Ježíš díky své nedostizně lásce a zájmu o druhé a o jejich štěstí neváhal druhé varovat. Na počátku své služby „počal Ježíš kázati a praviti: Pokání čiňte; neboť se přiblížilo království nebeské“.²⁰ Jelikož On ví, že ne každá cesta vede do nebe, přikázal:

„Vcházejte těsnou branou; nebo prostranná brána a široká cesta jest,

kteráž vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteříž vcházejí skrze ni.

Nebo těsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a málo jest nalézajících ji.“²¹

Věnoval čas hříšníkům a říkal: „Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.“²²

V případě zákoníků, farizeů a saduceů Ježíš nekompromisně odsuzoval jejich pokrytectví. Jeho varování a přikázání byla přímá: „Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že dáváte desátky z máty a z kopru a z kmínu, a opouštíte to, což těžšího jest v zákoně, soud a milosrdenství a věrnost. Tyto věci měli jste činiti a oněch neopouštět.“²³ Nikdo samozřejmě nemůže nařknout Spasitele z toho, že by tyto zákoníky a farizee nemiloval – koneckonců trpěl a zemřel i za ně. Ale právě proto, že je miloval, je nemohl nechat žít v hříchu, aniž by je zřetelně pokáral. Jistý komentátor poznamenal: „Ježíš učil své následovníky, aby dělali to, co On – každého přijímali, ale také učili o hříchu, neboť láska vyžaduje, aby chom druhé varovali před tím, co jim může ublížit.“²⁴

Někdy jsou ti, kteří pozvedají varovný hlas, odmítáni s tím, že druhé soudí. Paradoxně ale ti, kteří tvrdí, že

pravda je relativní a morální měřítko jsou věci osobní preference, jsou často titíž, kteří nanejvýš ostře kritizují lidi, kteří nepřijímají současné měřítko toho, co společnost považuje za správné. Jeden pisatel to nazývá „kulturou hanby“.

„V kultuře viny víte, že jste dobří, nebo špatní, podle toho, co vám říká vaše svědomí. V kultuře hanby víte, že jste dobří, nebo špatní, podle toho, co o vás říká společnost – podle toho, zda vás přijímá, nebo vylučuje. ... [V kultuře hanby] se mravní život nezakládá na souboru zásad určujících, co je dobré, a co špatné, ale zakládá se na začlenění či vyloučení. ...

V mravním systému založeném na začlenění či vyloučení si je každý neustále nejistý. Neexistují žádná stálá měřítko, pouze proměnlivé názory davu. Je to kultura přecitlivělosti, přehnaných reakcí a častého morálního panikaření, kdy se každý cítí nucen jít s davem. ...

Kultura viny může být krutá, ale aspoň můžete nenávidět hříchy, a přesto mít rádi hříšníka. Moderní kultura hanby si údajně váží začlenění a tolerance, ale dokáže být překvapivě nemilosrdná k těm, kteří mají jiný názor, a k těm, kteří do ní nezapadají.“²⁵

V protikladu k tomuto stojí „skál[a] Vykupitele našeho“,²⁶ jež představuje stabilní a stálý základ spravedlnosti a ctnosti. O co lepší je mít neměnný zákon Boží, jímž se můžeme v rámci rozhodování o svém osudu řídit, než být rukojmími nepředvídatelných pravidel a zloby rozlíceného davu na sociálních sítích? O co lepší je znát pravdu, než být „zmítající se a točící každým větrem učení“?²⁷ O co lepší je činit pokání a snažit se žít podle měřítek evangelia, než předstírat, že nic není správné, či špatné, a chřádnout v hříchu a lítostivosti?

Pán prohlásil: „Hlas varování bude pro veškerý lid, skrze ústa učedníků mých, které jsem vyvolil v těchto posledních dnech.“²⁸ Jako strážní a učedníci nemůžeme být vůči této vyšší cestě²⁹ neteční. Podobně jako Ezechiel se nemůžeme dívat na meč přicházející na zemi a „nezatroubit[iti] na troubu“.³⁰ To samozřejmě neznamená, že máme bušit na sousedovy dveře nebo stát na náměstí a volat: „Čiňte pokání!“ Když se nad tím zamyslíte, ve znovuzřízeném evangeliu máme skutečně něco, co lidé hluboko v srdci opravdu chtějí. A tak onen varovný hlas je obvykle

nejen zdvořilý, ale, jak říká Žalmista, i radostný.³¹

Hal Boyd, komentátor z novin *Deseret News*, uvedl příklad medvědí služby spočívající v tom, že zůstáváme zticha. Napsal, že ačkoli otázka manželství je mezi příslušníky horních vrstev americké společnosti stále předmětem „intelektuální debaty“, v praxi o něm spory nevedou. „Příslušníci horních vrstev společnosti vstupují do manželství, setrvávají v něm a dbají na to, aby ze stabilního manželství těžily jejich děti.“ ... Problémem je však to, že tito lidé nemají sklon propagovat to, co sami praktikují. „Nechtějí „vyvíjet nátlak“ na ty,

kteří by jejich mravní vedení potřebovali nejvíce; ale „nyní je možná načase, aby vzdělaní lidé se silnými rodinami přestali předstírat neutrální postoj a začali propagovat to, co v oblasti manželství a rodičovství sami praktikují, ... [a] pomáhali svým spoluobčanům přijmout tyto zásady za své“.³²

Doufáme, že obzvláště vy z nastupující generace – mládeži a mladí dospělí, na které se Pán musí spoléhat, pokud jde o úspěch Jeho díla v budoucnu, budete podporovat nauky evangelia a měřítka Církve jak na veřejnosti, tak v soukromí. Nenechávejte ty, kteří by rádi přijali pravdu, aby kvůli její neznalosti tápali a klopýtali. Nepodléhejte falešným představám o toleranci ani strachu – strachu z nepříjemností, odmítnutí, nebo dokonce utrpení. Pamatuje se na Spasitelovo zaslíbení:

„Blahoslavení budete, když vám zlořečítí budou a protiventství činití, a mluviti všecko zlé o vás, lhouce, pro mne.

Radujte se a veselte se, nebo odplata vaše hojná jest v nebesích. Taktéž zajisté protivili se prorokům, kteříž byli před vámi.“³³

Nakonec jsme všichni za svá rozhodnutí a za život, který vedeme, odpovědní Bohu. Spasitel prohlásil: „Otec můj mne poslal, abych mohl být pozvednut na kříži; a poté, co jsem byl pozvednut na kříži, abych mohl přitáhnouti všechny lidi k sobě, aby jako já jsem byl lidmi pozvednut, právě tak byli lidé pozvednuti Otcem, aby stanuli přede mnou, aby byli souzeni za skutky své, ať byly dobré, nebo ať byly zlé.“³⁴

S vědomím této Pánovy svrchovanosti naléhavě žádám slovy Almy:

„A nyní, bratři moji [a sestry mé], přeji si z celé hloubky srdce svého, ano, s velikou úzkostí až k bolesti, abyste ... odvrhli hříchy své a neodkládali den pokání svého;

Ale abyste se pokořili před Pánem a vzývali svaté jméno jeho a bděli a modlili se stále, abyste nebyli pokoušeni nad to, co můžete snést, a tak abyste byli vedeni Svatým Duchem ...;

Majíce víru v Pána; majíce naději, že obdržíte život věčný; majíce vždy lásku Boží v srdci svém, abyste mohli být posledního dne pozvednuti a abyste mohli vejíti v odpočnutí jeho.“³⁵

Kěž je každý z nás schopen, tak jako David, říci Pánu: „Spravedlnosti tvé neukryl jsem u prostřed srdce svého, pravdu tvou a spasení tvé vypravoval jsem, nezatajil jsem milosrdenství tvého a pravdy tvé v shromáždění velikém. Ty pak, Hospodine, nevzdaluj slitovávání svých ode mne.“³⁶ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Richard Neitzel Holzapfel, Dana M. Pike a David Rolph Seely, *Jehovah and the World of the Old Testament* (2009), 344.
2. Viz Ezechiel 1–3; Holzapfel, *Jehovah and the World of the Old Testament*, 344.
3. Ezechiel 33:3–4.
4. Ezechiel 33:6.
5. Ezechiel 33:7.
6. Ezechiel 33:8–9, 14, 16.
7. Ezechiel 33:13.
8. Ezechiel 33:11.
9. Alma 41:10.
10. 2. Nefí 2:27.
11. Nauka a smlouvy 88:81.
12. Lukáš 10:30.
13. Lukáš 10:27.
14. Nauka a smlouvy 38:41.
15. Nauka a smlouvy 121:41.
16. Nauka a smlouvy 121:43.
17. Viz Nauka a smlouvy 68:25.
18. Nauka a smlouvy 93:40.

19. Enos 1:3–4; zvýraznění přidáno. Jak to vyjádřil president Russell M. Nelson na generální konferenci před šesti měsíci: „Drazí bratři a sestry, pocity radosti mají s naší životní situací společného jen málo, ale s tím, na co se v životě zaměřujeme, mají společné úplně všechno. ... Radost pochází od [Ježíše Krista] a skrze Něho. On je zdrojem veškeré radosti.“ („Radost a duchovní přežití“, *Liahona*, listopad 2016, 82.)

20. Matouš 4:17.

21. Matouš 7:13–14.

22. Lukáš 5:32.

23. Matouš 23:23.

24. Chris Stefanick, *Absolute Relativism: The New Dictatorship and What to Do about It* (2011), 33.

25. David Brooks, „The Shame Culture“, *New York Times*, Mar. 15, 2016, A29.

26. Helaman 5:12.

27. Efezským 4:14. Měli bychom počítat s tím, že někteří z těch, které se snažíme varovat, si možná neuvědomují, v jak nebezpečné situaci se nacházejí. Pán mluví o mnoha lidech dnešní doby, když říká:

„Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.

Radím ti, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A oči svých pomaz kollyrium, abys [skutečně] viděl.“ (Zjevení 3:17–18.)

28. Nauka a smlouvy 1:4; viz také Nauka a smlouvy 1:5.

29. Viz 1. Korintským 12:31.

30. Ezechiel 33:6.

31. Viz Žalm 66:1; 98:4.

32. Hal Boyd, „Hey Progressive Elites! It's Time to Preach What You Practice“, *Deseret News*, Oct. 20, 2016, deseretnews.com. Rovněž cituje sociologa W. Bradforda Wilcoxa z University of Virginia.

33. Matouš 5:11–12.

34. 3. Nefí 27:14.

35. Alma 13:27–29.

36. Žalm 40:11–12.

Starší Joaquín E. Costa
Sedmdesátník

Přátelům Církve a zájemcům

Pokud zaplatíte cenu za zjevení, pokoříte se, budete číst, modlit se a činit pokání, nebesa se otevřou a vy poznáte, že Ježíš je Kristus.

Jednoho pátečního odpoledne 16. září 1988 jsem byl v křtitelnici sborového domu Vicente López v argentinském Buenos Aires pokřtěn za člena Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Křtil mě tehdy jeden velmi dobrý přítel, Alin Spannaus, a já jsem se cítil šťastný a lehčí a toužil jsem dozvědět se ještě více.

Dnes bych se s vámi rád podělil o několik ponaučení, která jsem získal na své cestě ke křtu – ponaučení, která by mohla, jak doufám, pomoci těm z vás, kteří nám nasloucháte a nejste dosud členy Církve. Modlím se, aby se Duch dotkl vašeho srdce, tak jako se dotkl mého.

Zaprvé – setkávání s misionáři

Proč by se chtěl někdo, kdo nemá tíživé zkoušky, potřeby či otázky, scházet s misionáři a vyslechnout si jejich lekce? V mém případě to byla láska – láska k dívce jménem Renee. Zamiloval jsem se do ní a chtěl jsem si ji vzít. Byla jiná a svými měřítky se lišila od většiny mladých žen, které jsem znal. Okouzila mě, a tak jsem ji požádal o ruku – a ona odmítla!

Nerozuměl jsem tomu. Myslel

jsem si, že jsem docela dobrá partie! Byl jsem pohledný čtyřiačtyřicetiletý vysokoškolák se skvělým zaměstnáním. Řekla mi o svých cílech – že se chce vdát jen za někoho, kdo ji bude moci vzít do chrámu, že chce mít věčnou rodinu – a mou nabídku odmítla. Chtěl jsem, aby náš vztah pokračoval, a tak jsem souhlasil s tím, že si vyslechnu misionáře. Je toto dobrý důvod ke schůzkám s misionáři? Pro mě byl.

Když jsem se s misionáři setkal poprvé, skoro vůbec jsem nerozuměl tomu, co říkali, a abych řekl pravdu, možná jsem jim ani nevěnoval příliš pozornosti. Mé srdce bylo vůči novému náboženství uzavřené. Chtěl jsem jen dokázat, že nemají pravdu, a získat čas, abych Renee přesvědčil, aby si mě vzala i tak.

Dnes slouží na misií mé děti nebo už mají misií za sebou a já rozumím tomu, jaké oběti tito mladí muži a mladé ženy přinášejí, aby mohli učit evangelium Ježíše Krista. Nyní lituji, že jsem starším Richardsonovi, Farrellovi a Hylandovi – úžasným misionářům, kteří mě učili – nevěnoval více pozornosti.

Z toho vyplývá mé první ponaučení pro vás, přátele Církve a zájemce: *až se budete scházet s misionáři, berte je prosím vážně; obětují důležité roky svého života jen pro vás.*

Zadruhé – navštěvování shromáždění

Když jsem se poprvé zúčastnil církevního shromáždění, slyšel jsem mnoho slov, která mi nedávala smysl. Kdo

to jsou dívky z úlů? Co to je Aronovo kněžství? Pomocné sdružení?

Pokud jste poprvé na církevním shromáždění a jste zmateni z něčeho, čemu nerozumíte, nedělejte si starosti! Já jsem také netušil, o čem je řeč. Ale dodnes si pamatuji, jaké jsem měl dojmy a jak jsem pociťoval dosud nepoznaný pokoj a radost. Tehdy jsem to nevěděl, ale Duch Svatý mi šeptal do ucha i do srdce: „Toto je správné.“

Dovolte mi tedy toto ponaučení shrnout do jedné věty: *jste-li zmateni, nebojte se – zapamatujte si, jak se cítíte; tyto pocity pocházejí od Boha.*

Zatřetí – četba Knihy Mormonovy

Po několika schůzkách s misionáři jsem nedělal moc velký pokrok. Věděl jsem, že jsem ještě neobdržel potvrzení o pravdivosti evangelia.

Jednou se mě Renee zeptala: „Čteš Knihu Mormonovu?“

Odpověděl jsem: „Ne.“ Poslouchal jsem, co říkali misionáři – copak to nestačilo?

Renee mě se slzami v očích ujistila o tom, že ví, že Kniha Mormonova je pravdivá, a vysvětlila mi, že pokud chci i já poznat, zda je pravdivá, tak jediný způsob, jak toho dosáhnout, je – překvapivě – číst ji! A potom se zeptat!

Číst, přemítat v srdci a „[tázat se] Boha, Věčného Otce, ve jménu Krista, ... s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista“ (Moroni 10:4), zda je Kniha Mormonova pravdivá, zda je toto pravá Církev.

Takže třetí ponaučení v jedné větě zní: *když obdržíte tyto věci – Knihu Mormonovu – a budete vyzváni, abyste je četli a tázali se Boha, zda jsou pravdivé, tak to prosím udělejte!*

A poslední – pokání

Poslední zkušenost, o kterou bych se rád podělil, se týká pokání. Poté,

co jsem prošel všemi misionářskými lekci, jsem stále ještě nebyl přesvědčen o tom, že bych měl v životě něco změnit. Jednoho dne mi starší Cutler – mladý sebevědomý misionář – řekl lámanou španělštinou: „Joaquine, přečtěme si společně Almu 42 a zkusme do textu vkládat tvé jméno.“

Připadalo mi to hloupé, ale udělal jsem, o co mě starší Cutler požádal, a přečetl jsem 1. verš: „A nyní, synu můj [Joaquine], cítím, že je ještě něco, co znepokojuje tvoji mysl, čemu nerozumíš.“ Ó! Ta kniha mluvila přímo ke mně.

A ve 2. verši jsme četli: „Nyní viz, synu můj [Joaquine], vysvětlím ti tuto věc“ a poté následoval popis Pádu Adama.

A pak ve 4. verši: „A tak vidíme, že [Joaquinovi] byla dána doba, aby činil pokání.“

Četli jsme pomalu verš za veršem, až jsme se dostali k posledním třem. V tu

chvíli mě zasáhla mocná síla. Ta kniha mluvila *přímo* ke mně a já jsem při čtení začal plakat: „A nyní [Joaquine], synu můj, přeji si, abys již nedovolil těmto věcem, aby tě trápily, a pouze dovol hříchům svým, aby tě trápily oním trápením, které tě [přivede] ku pokání.“ (Verš 29.)

Nyní si uvědomuji, že jsem očekával, že obdržím zjevení, aniž bych zaplatil příslušnou cenu. Do té doby jsem nikdy opravdu k Bohu nemluvil a představa, že bych mluvil k někomu, kdo není přítomen, mi připadala směšná. Musel jsem se pokořit a udělat to, k čemu jsem byl vyzván, i přesto, že to v mé světské mysli znělo hloupě.

Ten den jsem otevřel srdce Duchu a toužil jsem činit pokání a být pokřtěn! Do onoho okamžiku jsem si myslel, že pokání je cosi negativního, co je spojováno pouze s hříchem a proviněním, ale najednou jsem ho viděl v jiném

světle – jako něco pozitivního, co uvolňuje cestu k růstu a štěstí.

Starší Cutler je tu dnes s námi a já bych mu rád poděkoval za to, že mi otevřel oči. Každé rozhodnutí, které jsem v životě od té doby učinil, bylo a je ovlivněno oním okamžikem, kdy jsem se pokořil a pomodlil se o odpuštění a Usmíření Ježíše Krista vykonané za mě se stalo součástí mého života.

A proto shrnu poslední ponaučení touto větou: *prožijte pokání; nic vás nepřiblíží k Pánu Ježíši Kristu tak, jako touha se změnit.*

Můj drahý zájemce, příteli Církve, pokud dnes posloucháš, jsi velmi blízko tomu, abys dosáhl té největší radosti. Jsi blízko!

Dovol mi vyzvat tě z celé síly svého srdce a z hloubi své duše: jdi a dej se pokřtít! Je to to nejlepší, co kdy uděláš. Změní to nejen tvůj život, ale také život tvých dětí a vnoučat.

Pán mi požehnal rodinou. Oženil jsem se s Renee a máme čtyři nádherné děti. A díky svému křtu je mohu jako prorok Lehi za stara vyzvat, aby pojedly z ovoce stromu života, kterým je láska Boží. (Viz 1. Nefi 8:15; 11:25.) Mohu jim pomáhat přijít ke Kristu.

A tak se prosím zamyslete nad mými zkušenostmi a 1) berte misionáře velmi vážně, 2) chodte na shromáždění a pamatujte si duchovní pocity, 3) čtěte Knihu Mormonovu a tažte se Pána, zda je pravdivá, a 4) prožijte pokání a dejte se pokřtít.

Svědčím vám o tom, že pokud zaplatíte cenu za zjevení, pokoříte se, budete číst, modlit se a činit pokání, nebesa se otevrou a vy poznáte, stejně jako jsem poznal já, že Ježíš je Kristus, je to můj Spasitel a je to i Spasitel váš. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší S. Mark Palmer
Sedmdesátník

Tedy Ježíš pohleděv na něj, zamiloval ho

Kdykoli budete mít pocit, že je od vás požadováno něco náročného, pomyslete na to, jak na vás Pán pohlíží, jak vás miluje a jak vás vyzývá, abyste Ho následovali.

Před několika lety jsem byl s manželkou Jacqui povolán presidentem Washingtonské misie Spokane. Do misijního pole jsme dorazili se smíšenými pocity strachu a nadšení ze zodpovědnosti za práci s tolika úžasnými mladými misionáři. Pocházeli z mnoha různých prostředí, ale brzy byli jako naši vlastní synové a dcery.

Ačkoli většině z nich se dařilo nadmíru dobře, několika misionářům činila problémy vysoká očekávání spojená s jejich povoláním. Pamatuji si, jak mi jeden misionář řekl: „Presidente, já zkrátka nemám rád lidi.“ Několik dalších mi řeklo, že nemají touhu řídit se

relativně přísnými misionářskými pravidly. Dělal jsem si s tím starosti a přemýšlel jsem, co bychom mohli udělat, abychom změnili srdce těchto několika misionářů, kteří dosud nepoznali radost plynoucí z poslušnosti.

Jednoho dne jsem projížděl nádhernými vlnícími se poli s obilím na hranici států Washington a Idaho a poslouchal jsem nahrávku Nového zákona. Když jsem slyšel známý příběh o bohatém mladíkovi, který se přišel Spasitele zeptat, co má udělat, aby měl věčný život, obdržel jsem neočekávané, avšak hluboké osobní zjevení, které je nyní posvátnou vzpomínkou.

Poté, co Ježíš odříkal přikázání a mladík odvětil, že je všechna od mládí dodržuje, jsem očekával, že bude následovat Spasitelovo vlídné pokárání: „Jednoho se nedostává. ... Čožkoli máš, prodej ... a pod', následuj mne.“¹ Ke svému překvapení jsem však místo toho slyšel sedm slov, která této části onoho verše předcházejí a která jako bych nikdy předtím neslyšel ani nečetl. Zdálo se mi, jako by byla do písem přidána. Žasl jsem nad inspirovaným poznáním, jež se mi pak odhalilo.

O jakých sedm slov, jež měla tak pronikavý vliv, šlo? Poslechněte si, zda poznáte tato zdánlivě obyčejná slova, která se nacházejí pouze v Markově evangeliu, a v jiných nikoli:

„Přiběhl jeden ... a otázal se ho: Místře dobrý, co učiním, abych života věčného dědičně došel?

I řekl mu Ježíš: ...

Přikázání umíš: Nezcizoložíš, nezabiješ, neukradneš, nevydáš falešného svědectví, neoklamáš, cti otce svého i matku.

A on odpověděv, řekl jemu: Místře, toho všeho jsem ostříhal od své mladosti.

Tedy Ježíš pohleděv na něj, zamiloval ho, a řekl jemu: Jednoho se nedostává. Jdi, a cožkoli máš, prodej, a dej chudým, a budeš mít poklad v nebi; a pod', následuj mne, vezma kříž.“²

„*Tedy Ježíš pohleděv na něj, zamiloval ho.*“

Když jsem slyšel tato slova, naplnila mou mysl živá představa našeho Pána, jak se zastavil a *pohlédl* na onoho mladíka. *Pohlédl* hluboko a pronikavě do jeho duše a rozpoznal jeho dobrotivost a potenciál, ale také rozeznal jeho největší potřebu.

Pak následují prostá slova – Ježíš *ho zamiloval*. Pocítil k tomuto dobrotivému mladému muži obrovskou lásku, měl s ním soucit a *kvůli* této lásce a s touto láskou toho od něj Ježíš požadoval ještě více. Představil jsem si, jak se asi onen mladík cítil, když byl obklopen takovou láskou, přestože od něj bylo požadováno něco tak nadmíru těžkého jako to, aby prodal vše, co vlastnil, a rozdal to chudým.

V tu chvíli jsem poznal, že nejde jen o srdce některých našich misionářů, které se musí změnit. Bylo třeba, aby

se změnilo i to mé. Otázka již nezněla: „Jak může frustrovaný prezident misie dosáhnout toho, aby se problematický misionář choval lépe?“ Místo toho jsem se ptal: „Jak mohu být naplněn láskou Kristovou, aby skrze mě mohli misionáři pocítovat lásku Boží a touhu změnit se?“ Jak na ně mohu já *pohlížet* stejně, jako Pán pohlížel na onoho bohatého mladíka, abych je viděl takové, jací doopravdy jsou a jakými se mohou stát, a nehodnotil je jen podle toho, co dělají nebo nedělají? Jak mohu být více takovým, jako je Spasitel?

„*Tedy Ježíš pohleděv na něj, zamiloval ho.*“

Od té doby jsem pokaždé, když jsem měl osobní pohovor s mladým misionářem, který měl problém s určitou stránkou poslušnosti, viděl v srdci věrného mladého muže nebo věrnou mladou ženu, kteří na základě svého přání odešli na misii. Poté jsem dokázal s upřímnými pocity starostlivého rodiče říci:³ „Starší nebo sestro, kdybych vás neměl rád, bylo by mi jedno, co se během vaší misie stane. Ale já vás mám rád, a protože vás mám rád, záleží mi na tom, kým se stanete. A tak vás vyzývám, abyste změnil to, co je pro vás těžké, a stal se tím, kým vás Pán chce mít.“

Pokaždé, když jsem se chystal na pohovory s misionáři, jsem se nejprve pomodlil o dar pravé lásky a o to, abych dokázal každého staršího a každou sestru vidět tak, jak ho nebo ji vidí Pán.

Když jsme se se sestrou Palmerovou před zónovými konferencemi zdravili s misionáři, vždy jsem se u každého zastavil a hluboce se mu zadíval do očí, *pohlédl* jsem na ně – takový pohovor beze slov – a následně jsem byl pokaždé naplněn obrovskou *láskou* k těmto drahocenným synům a dcerám Božím.

Z této hluboce osobní zkušenosti s 10. kapitolou Marka jsem získal mnohá ponaučení, jež mi změnila život. Věřím, že čtyři z těchto ponaučení pomohou každému z nás:

1. **Když se naučíme vidět druhé tak, jak je vidí Pán, a ne pouze vlastníma očima, naše láska k nim a naše touha jim pomáhat porostou.** Uvidíme v druhých potenciál, který v sobě oni sami pravděpodobně nevidí. S křesťanskou láskou se nebudeme bát promlouvat směle, neboť „láska dokonalá ven vyhátní bázeň“.⁴ A nikdy to nevzdáme, protože budeme pamatovat na to, že

právě ti, ke kterým je těžké chovat lásku, ji potřebují nejvíce.

2. **V atmosféře frustrace či hněvu se ve skutečnosti nikdy ničemu nenaučíme a ani nikoho ničemu nenaučíme, a tam, kde není láska, se žádné srdce nezmění.**

Ať již jednáme v roli rodiče, učitele nebo vedoucího, opravdová výuka proběhne jedinečně v atmosféře důvěry, a ne odsouzení či nelibosti. Náš domov má být pro naše děti vždy bezpečným útočištěm – nikoli nepřátelským prostředím.

3. **Nikdy nemáme odpírat lásku dítěti, příteli či členovi rodiny, který nežije podle našeho**

očekávání. Nevíme, co se stalo s oním bohatým mladíkem poté, co zarmouceně odešel, ale jsem si jist, že ho Ježíš stále dokonale miloval, i pokud si zvolil tu jednodušší cestu. Možná, že později v životě poznal, že v bohatství je marnost, a vzpomněl si na onen jedinečný zážitek, kdy na něj Pán s láskou pohlédl a vyzval ho, aby Jej následoval, a poté se rozhodl na základě této výzvy jednat.

4. **Jelikož nás Pán miluje, hodně toho od nás očekává.** Jsme-li pokorní, uvítáme Pánovy výzvy, abychom činili pokání, přinášeli oběti a sloužili na důkaz Jeho dokonalé lásky k nám. Koneckonců, výzva k pokání je rovněž výzvou k obdržení úžasného daru odpuštění a pokoje. Pročež „nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od něho trestán býváš[.] Nebo kohož miluje Pán, tohoť tresce.“⁵

Drazí bratři a sestry, kdykoli budete mít pocit, že je od vás požadováno něco náročného – vzdát se nějakého zlovyku či závislosti, odložit světské zájmy, vzdát se oblíbené činnosti, protože je sabat, nebo odpustit někomu, kdo vám ukřivdil – pomyslete na to, jak na vás Pán *pohlíží*, jak vás *miluje* a jak vás vyzývá, abyste tento pocit odložili a *následovali Ho*. A děkujte Mu za to, že vás miluje natolik, že vás vyzývá, abyste udělali něco více.

Vydávám svědectví o Spasiteli, Ježíši Kristu, a těším se na den, kdy každého z nás obejmje, *pohlédne* na nás a obklopí nás svou dokonalou *láskou*. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Marek 10:21.
2. Marek 10:17–21; zvýraznění přidáno.
3. Viz 1. Nefi 8:37.
4. 1. Janova 4:18.
5. Židům 12:5–6.

Starší Gary E. Stevenson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Jak vám Duch Svatý pomáhá?

Duch Svatý varuje, Duch Svatý utěšuje a Duch Svatý svědčí.

Nedávno jsme se v pondělí večer s mou ženou Lesou zastavili u jedné mladé rodiny v našem sousedství. Když jsme byli u nich, rodiče nás pozvali na rodinný domácí večer s tím, že si lekci připravil jejich devítiletý syn. Samozřejmě jsme zůstali!

Po úvodní písni, modlitbě a probrání rodinných záležitostí začal jejich devítiletý syn tím, že z ručně psaných poznámek k lekci přečetl tuto hlubokomyslnou otázku: „Jak vám Duch Svatý pomáhá?“ Tato otázka vyvolala hodnotnou rodinnou diskusi a každý se podělil o své myšlenky a postřehy. Zapůsobila na mě připravenost učitele i jeho velmi dobrá otázka, která se mi neustále vracela na mysl.

Od té doby se dál sám sebe ptám: „Jak ti Duch Svatý pomáhá?“ – což je otázka zvláště vhodná pro děti z Primárek, kterým je osm let a připravují se na křest, i pro děti, které byly pokřtěné nedávno a obdržely dar Ducha Svatého. Je vhodná i pro tisíce nedávno obrácených.

Vyzývám nás všechny, a zvláště děti z Primárek, abychom se zamysleli: „Jak vám Duch Svatý pomáhá?“ Když jsem o této otázce přemítal, ihned jsem si vzpomněl na jeden zážitek ze

svého mládí. Je to příběh, který jsem vyprávěl staršímu Robertu D. Halesovi krátce po svém povolání do Kvora Dvanácti apoštolů a který pak zahrnul do článku v církevním časopise, který napsal o mém životě.¹ Někteří z vás tento příběh možná již slyšeli, ale mnozí možná ne.

Když mi bylo asi 11 let, vyrazili jsme jednoho horkého letního dne s tatínkem do hor nedaleko našeho domova. Tatínek šel po strmé cestě a já jsem podél cesty skákal z jednoho velkého kamene na druhý. Chtěl jsem na jeden obzvláště velký kámen vylézt, a tak jsem na něj začal šplhat. Jakmile jsem

se do toho pustil, překvapilo mě, že mě tatínek chytil za pásek a rychle mě strhl dolů se slovy: „Nelez na ten kámen. Držme se cesty.“

O několik minut později, když jsme se ohlédli dolů na cestu, jsme s údivem uviděli velkého chřestýše, jak se sluní na vrcholu právě onoho kamene, na který jsem chtěl vylézt.

Později, když jsme jeli autem domů, jsem věděl, že tatínek čeká na to, až se ho zeptám: „Jak jsi věděl, že tam byl had?“ A tak jsem se zeptal, a má otázka vedla k diskusi o Duchu Svatém a o tom, jak nám Duch Svatý může pomáhat. Nikdy nezapomenu na to, čemu jsem se onoho dne naučil.

Vidíte, jak mi Duch Svatý pomohl? Budu na věky vděčný za to, že můj otec naslouchal onomu tichému a jemnému hlasu Ducha Svatého, neboť mi to možná zachránilo život.

Co o Duchu Svatém víme

Než se dál zamyslíme nad otázkou: „Jak vám Duch Svatý pomáhá?“, zopakujme si, co Pán o Duchu Svatém zjevil. Mohli bychom zmínit mnoho věčných pravd, ale dnes se zaměřím jen na tři.

Zprv – Duch Svatý je třetí člen Božstva. Tuto pravdu se dozvídáme

z prvního článku víry: „Věříme v Boha, Věčného Otce, a v Jeho Syna, Ježíše Krista, a v Ducha Svatého.“²

Zadruhé – Duch Svatý je bytostí ducha, jak je uvedeno v novodobých písmech: „Otec má tělo z masa a kostí tak hmatatelné jako lidské; Syn také; ale Duch Svatý nemá tělo z masa a kostí, ale je bytostí Ducha. Kdyby tomu tak nebylo, Duch Svatý by v nás nemohl dlíti.“³ To znamená, že Duch Svatý má duchovní tělo – na rozdíl od Boha Otce a Ježíše Krista, kteří mají tělo fyzické. Tato pravda objasňuje další označení daná Duchu Svatému, která dobře známe a mezi něž patří Svatý Duch, Duch Boží, Duch Páně, Svatý Duch zaslíbení a Utěšitel.⁴

Zatřetí – dar Ducha Svatého přichází vkládáním rukou. Tento obřad, který následuje po křtu, nás činí způsobilými mít stálé společenství Ducha Svatého.⁵ Při vykonávání tohoto obřadu způsobilý nositel Melchisedechova kněžství vloží ruce na hlavu dotyčného,⁶ osloví ho jménem, uvede kněžskou pravomoc a ve jménu Ježíše Krista ho konfirmuje za člena Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a pronese ona důležitá slova: „Přijmi Ducha Svatého.“

Jak vám Duch Svatý pomáhá?

Po tomto jednoduchém zopakování tří klíčových pravd ohledně Ducha Svatého se vraťme k naší počáteční otázce: „Jak vám Duch Svatý pomáhá?“

Duch Svatý varuje

Jak jsem popisoval ve svém zážitku z dětství, Duch Svatý vám může pomáhat tím, že vás předem varuje před fyzickým i duchovním nebezpečím. Důležitou varovnou roli Ducha Svatého jsem si znovu uvědomil, když jsem sloužil v předsednictvu území v Japonsku.

V té době jsem úzce spolupracoval s prezidentem Reidem Tateokou z Japonské misie Sendai. President Tateoka v rámci běžného provozu misie plánoval setkání pro vedoucí misionářů v jižní části své misie. Několik dní před tímto setkáním měl president Tateoka dojem, určitý pocit v srdci, že má na setkání vedoucích pozvat *všechny* misionáře z oné zóny, místo stanoveného malého počtu vedoucích misionářů a misionářek.

Když svůj záměr oznámil, druží

mu připomněli, že toto setkání není určeno pro všechny misionáře, ale jen pro vedoucí v misii. On však zvyklosti odložil stranou, aby se mohl řídit vnuknutím, které obdržel, a pozval na setkání všechny misionáře sloužící v několika pobřežních městech, včetně města Fukušima. Ve stanovený den, 11. března 2011, se misionáři sešli na rozšířeném setkání misie ve vnitrozemském městě Korijama.

Během tohoto setkání zasáhlo oblast Japonska, kde se nachází Japonská

misie Sendai, zemětřesení o síle 9 stupňů a následná vlna tsunami. Došlo k tragédii, při níž bylo zničeno a utrpělo velkou ztrátu na životech mnoho pobřežních měst – včetně těch, z nichž byli tito misionáři shromážděni. A Fukušimu následně postihla jaderná havárie.

I když zemětřesení poškodilo sborový dům, kde se misionáři onoho dne setkali, díky následování nabádání od Ducha Svatého byli president a sestra Tateokovi i všichni misionáři bezpečně shromážděni na jednom místě. Byli mimo nebezpečí a mnoho kilometrů od ničivých účinků tsunami a radioaktivního spadu.

Budete-li následovat nabádání Ducha Svatého – vnuknutí, která jsou velmi často tichá a jemná – můžete se ocitnout, aniž o tom budete vůbec vědět, mimo duchovní či časné nebezpečí.

Bratři a sestry, Duch Svatý vám bude pomáhat tím, že vás bude varovat, podobně jako varoval mého otce či presidenta Tateoku.

Duch Svatý utěšuje

Abychom dále odpověděli na otázku „Jak vám Duch Svatý pomáhá?“, podívejme se nyní na Jeho roli Utěšitele. Nečekané události přinášejí do našeho života smutek, bolest a zklamání. Avšak uprostřed těchto zkoušek nám Duch Svatý slouží v jedné své důležité roli – jako Utěšitel, což je ve skutečnosti jedno z Jeho jmen. Tuto posvátnou roli popisují tato pokoj a útěchu přinášející slova Ježíše Krista: „Jít prosití budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky.“⁷

Abych to dále ilustroval, podělím se o pravdivý příběh o rodině s pěti syny, kteří se před lety přestěhovali z Los Angeles v Kalifornii do jednoho malého města. Dva nejstarší synové začali

hrát ve sportovních týmech na střední škole a stýkali se s přáteli, vedoucími a trenéry, z nichž mnozí byli věrnými členy Církve. Díky těmto vztahům byli Fernando, nejstarší syn, a jeho bratr, druhý nejstarší, pokřtěni.

Fernando se později odstěhoval, pokračoval ve studiích a hrál na univerzitě americký fotbal. Oženil se v chrámu s Bayley, svou láskou ze střední školy. Když Fernando a Bayley dostudovali, nadšeně očekávali narození svého prvního dítěte – dcery. Když ale jejich rodiny pomáhaly Fernandovi a Bayley přestěhovat se zpět domů, Bayley a její sestra jely po dálnici a staly se účastníky tragické nehody, která zahrnovala mnoho vozidel. Bayley a její nenarozená dcera přišly o život.

Avšak jakkoli hluboká byla Fernandova bolest a bolest Bayleyiných rodičů a sourozenců, stejně hluboký byl i pocit pokoje a útěchy, který se na ně téměř okamžitě snesl. Duch Svatý, ve své roli Utěšitele, Fernanda během tohoto nepředstavitelného utrpení vskutku podpíral. Duch Fernandovi přinesl trvalý pocit pokoje, který mu pomohl zaujmout postoj odpuštění a lásky vůči všem, kteří byli do tragické nehody zapojeni.

Bayleyiny rodiče zavolali jejímu bratrovi, který v době nehody sloužil jako misionář. V dopise popsal své pocity, které měl poté, co si vyslechl onu smutnou zprávu o své milované sestře: „Bylo úžasné slyšet vaše hlasy tak klidné uprostřed bouře. Nevěděl jsem, co říci. ... Dokázal jsem myslet jen na to, že až se vrátím domů, sestra tam nebude. ... Vaše neomylná svědectví o Spasiteli a Jeho plánu mi přinesla útěchu. Srdce mi naplnil tentýž nádherný duch, který mi vhnání slzy do očí, když studuji a učím druhé. Přinesl mi útěchu a připomněl to, co již vím.“⁸

Duch Svatý vám bude pomáhat tím, že vás bude utěšovat, podobně jako utěšoval Fernanda a Bayleyinu rodinu.

Duch Svatý svědčí

Duch Svatý také svědčí a přináší důkazy o Otci a Synu a o veškeré pravdě.⁹ Pán řekl svým učedníkům: „Když pak přijde ten Utěšitel, kteréhož já pošlu vám od Otce, ... tentí svědectví vydávati bude o mně.“¹⁰

Abych popsal cennou roli Ducha Svatého jakožto svědka, budu pokračovat v příběhu o Fernandovi a Bayley.

Pokud si vzpomínáte, řekl jsem, že Fernando a jeho bratr se dali pokřtít, ale jeho rodiče a tři mladší bratři se pokřtít nedali. A navzdory četným výzvám v průběhu let, aby se setkali s misionáři, to jejich rodina pokaždé odmítla.

Po tragickém úmrtí Bayley a její dcerky se Fernandova rodina cítila bezútěšně. Na rozdíl od Fernanda a Bayleyiny rodiny nenacházeli útěchu ani pokoj. Necháпали, jak jejich syn a Bayleyina rodina dokáží snášet tak těžké břímě.

Nakonec dospěli k tomu, že tím, co jejich syn má, a oni nemají, je znovuzřízené evangelium Ježíše Krista a že právě to musí být jeho zdrojem pokoje a útěchy. Když si toto uvědomili, pozvali misionáře, aby je učili o evangeliu. Díky tomu získali vlastní svědectví o velikém plánu štěstí, které jim přineslo onen nádherný pokoj a uklidňující útěchu, jež tak zoufale hledali.

Dva měsíce po ztrátě Bayley a jejich nenarozené vnučky se Fernandovi rodiče i jeho dva mladší bratři dali pokřtít, byli konfirmováni a obdrželi dar Ducha Svatého. A Fernandův nejmladší bratr se těší na křest, až mu

bude osm let. Každý z nich dosvědčuje, že Duch – Duch Svatý – jim vydal svědectví o pravdivosti evangelia a přivedl je k touze dát se pokřtít a obdržet dar Ducha Svatého.

Bratři a sestry, Duch Svatý vám bude pomáhat tím, že vám bude svědčit, podobně jako svědčil Fernandově rodině.

Shrnutí

Nyní si to shráme. Řekli jsme si o třech zjevených pravdách, které nás přivádějí k poznání Ducha Svatého. Týkají se toho, že Duch Svatý je třetím členem Božstva, že Duch Svatý je bytostí ducha a že dar Ducha Svatého přichází skrze vkládání rukou. Také jsme poznali tři odpovědi na otázku: „Jak vám Duch Svatý pomáhá?“ Duch Svatý varuje, Duch Svatý utěšuje a Duch Svatý svědčí.

Způsobilost nutná k udržení si tohoto daru

Pokud jde o ty z vás, kteří se připravujete na křest a konfirmaci, kteří jste tím prošli nedávno, nebo i ty z vás, kteří jste tím prošli před mnoha lety, pro naše fyzické i duchovní bezpečí je zcela zásadní, abychom si dar Ducha

Svatého udrželi. To děláme tak, že se snažíme dodržovat přikázání, mít osobní i rodinné modlitby, číst písmo a snažit se o láskyplné a odpouštějící vztahy s rodinou a blízkými. Naše myšlenky, skutky i slova mají být ctnostné. Máme uctívat Nebeského Otce doma, v Církvi a kdykoli je to možné také v chrámu. Zůstaňte nablízku Duchu a Duch zůstane nablízku vám.

Svědectví

Zakončím nyní výzvou a svým pevným svědectvím. Vyzývám vás, abyste ve větší míře žili podle slov, která tak často zpívají naše děti z Primárek – podle slov, která určitě poznávají: „Ztiš se, ztiš se, ať slyšíš, když Duch mluví. Ztiš se, ztiš se, On ti napoví.“¹¹

Drazí bratři a sestry, starší i mladší, vydávám vám svědectví o vznešené existenci božských bytostí, z nichž sestává Božstvo – Boha Otce, Ježíše Krista a Ducha Svatého. Svědčím o tom, že jednou z výsad, které jakožto Svatí posledních dnů žijící v plnosti času máme, je dar Ducha Svatého. Víím, že Duch Svatý vám *pomáhá a bude pomáhat*. Také připojuji své zvláštní svědectví o Ježíši Kristu a Jeho roli jakožto našeho Spasitele a Vykupitele a o Bohu jakožto našem Nebeském Otci. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Robert D. Hales, „Elder Gary E. Stevenson: An Understanding Heart“, *Liahona*, June 2015, 14.
2. Články víry 1:1.
3. Nauka a smlouvy 130:22.
4. Viz Mosiáš 18:13; Alma 5:46; 9:21; Nauka a smlouvy 88:3.
5. Viz 1. Nefi 13:37; 2. Nefi 31:12; Nauka a smlouvy 121:46.
6. Viz Nauka a smlouvy 138:33.
7. Jan 14:16.
8. Osobní korespondence, 18. prosince 2016.
9. Viz Židům 10:15; 2. Nefi 31:18; Jákob 4:13.
10. Jan 15:26.
11. „Hlas tichý, hlas jemný“, *Liahona*, duben 2006, H13.

Starší C. Scott Grow
Sedmdesátník

Totoť jest pak věčný život

Bůh vás zná a vyzývá vás, abyste vy poznali Jeho.

Mluvím k vám, nastupující generaci – k mládeži a mladým dospělým, svobodným i sezdaným – k vám, kteří jste budoucími vedoucími této Pánovy Círky. Přes veškerou zlovinnost, chaos, obavy a zmatky dnešního světa k vám mluvím jasně o vznešenosti a požehnání plynoucích z poznání Boha.

Ježíš Kristus učil mnoha pravdám, které vysvětlují plán štěstí připravený Nebeským Otcem a vaše místo v tomto plánu. Zaměřím se na dvě pravdy, které vám pomohou pochopit vaši *totožnost* jakožto dítěte Božího a poznat váš *účel* v životě.

Zprvė: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“¹

Zadruhé: „Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“²

Mějte prosím tyto pravdy na paměti – učí totiž tomu, *proč* poznat Boha – a já se budu snažit popsat, *jak* Ho můžete poznat vy i každý z nás.

Poznejte Ho skrze modlitbu

Moji mladí přátelé, Boha můžeme začít poznávat skrze modlitbu.

7. dubna 1829 začal 22letý Oliver Cowdery pracovat jako písař pro 23letého Josepha Smitha. Byli mladí – tak jako vy. Oliver žádal od Boha o potvrzení ohledně Znovuzřízení a své úlohy v něm. V odpověď obdržel toto zjevení:

„Viz, ty víš, že ses mne tázal a já jsem osvětil mysl tvou. ...

Ano, pravím ti, abys mohl vědět, že není nikoho jiného kromě Boha, kdo zná myšlenky tvé a záměry srdce tvého. ...

Přeješ-li si dalšího svědectví, obrať mysl svou k oné noci, kdy jsi volal ke mně v srdci svém. ...

Nevnesl jsem pokoj do mysli tvé ...? Jaké větší svědectví můžeš mít než od Boha?“³

Když se *budete* s vírou modlit, pocítíte Boží lásku, kterou *vám* Jeho Duch vnáší do duše. Bez ohledu na to, jak osaměle nebo nejistě se můžete někdy cítit, nejste na tomto světě sami. Bůh *vás* zná osobně. Když se budete modlit, poznáte vy *Jeho*.

Poznejte Ho skrze studium písem

Když studujete písma, nejenže se učíte o Spasiteli, ale také můžete Spasitele *poznat*.

V dubnu 1985 promlouval na generální konferenci starší Bruce R. McConkie – pouhých 13 dnů předtím, než zemřel. Svůj proslov zakončil tímto svědectvím:

„Jsem jedním z Jeho svědků a nadchází den, kdy se dotknu stop po hřebech na Jeho rukou a nohou a budu Mu skrápět nohy slzami.

Avšak tehdy nebudu *vědět* o nic lépe, než *vím* nyní, že On je Boží

Všemohoucí Syn, že On je náš Spasitel a Vykupitel a že spasení přichází v Jeho smírné krvi a skrze ni, a žádným jiným způsobem.“⁴

Ti z nás, kteří slyšeli staršího McConkieho onoho dne mluvit, nikdy nezapomněli, jak se cítili. V úvodu svého proslovu prozradil, *proč* je jeho svědectví tak mocné. Řekl:

„Když budu mluvit o těchto úžasných věcech, budu používat svá vlastní slova, i když si můžete myslet, že to jsou slova písem. ...

Pravdou je, že je dříve pronášeli jiní, ale *nyní jsou má*, neboť Svatý Duch Boží mi dosvědčil, že jsou pravdivá, a nyní je to tak, jako bych já byl tím prvním, komu je Pán zjevil. Já jsem tedy *slyšel* Jeho hlas a *znám* Jeho slova.“⁵

Když budete studovat písmo a přemítat o nich, uslyšíte i vy Boží hlas, poznáte Jeho slova a poznáte Jeho. Bůh zjeví své věčné pravdy vám osobně. Tyto nauky a zásady se stanou součástí toho, kým jste, a budou vycházet ze samého nitra vaší duše.

Kromě osobního studia je důležité studovat písmo jako rodina.

U nás doma jsme chtěli, aby se naše děti naučily rozpoznávat hlas Ducha. Věříme, že se tak stalo díky tomu, že jsme jako rodina každý den studovali Knihu Mormonovu. Když jsme si povídali o posvátných pravdách, naše svědectví se posilovalo.

Studium písem otevírá cestu pro Ducha, který každému z nás přináší na míru šité poučení. Když budete každý den studovat písmo, sami i s rodinou, *naučíte se* rozpoznávat hlas Ducha a poznáte Boha.

Poznejte Ho tím, že budete konat Jeho vůli

Kromě modlitby a studia písem je třeba konat Boží vůli.

Spasitel je nám dokonalým příkladem. Řekl: „Sstoupil [jsem] s nebe, ne

abych činil vůli svou, ale vůli toho, kterýž mne poslal.“⁶

Když se vzkříšený Spasitel zjevil Nefitům, řekl: „Vizte, jsem světlo a život světa; a pil jsem z onoho hořkého kalicha, který mi dal Otec, a Otce jsem oslavil v tom, že jsem na sebe vzal hříchy světa, v čemž jsem vytrpěl *vůli* Otce *ve všech věcech* od počátku.“⁷

Vy i já konáme vůli Otce tím, že ctíme své smlouvy, dodržujeme přikázání a sloužíme Bohu a bližním.

Moji rodiče a rodiče mé manželky Rhondy jsou obyčejní lidé – možná v mnohém podobní těm vašim. Ale jedno mám na našich rodičích moc rád

– totiž to, že zasvětili život službě Bohu a učili nás, abychom činili totéž.

Když byli Rhondini rodiče svoji teprve několik let, její 23letý otec byl povolán sloužit na misi na plný úvazek. Zanechal doma svou mladou ženu a dvouletou dceru. Poté byla jeho manželka povolána, aby během posledních sedmi měsíců jeho misie sloužila s ním, a tak svou dceru nechali v péči příbuzných.

O několik let později, tehdy již se *čtyřmi* dětmi, se přestěhovali do města Missoula v Montaně, aby její tatínek mohl studovat na univerzitě. Byli tam však teprve několik měsíců, když president Spencer W. Kimball a starší

Mark E. Petersen povolali mého tchána prvním presidentem nově vytvořeného kůlu Missoula. Bylo mu teprve 34 let. Myšlenky na univerzitu šly stranou, neboť se snažil konat vůli *Páně* – nikoli tu svou.

Mojí rodiče sloužili přes 30 let jako chrámoví pracovníci – tatínek jako pečetící a maminka jako pracovnice pro obřady. Také spolu sloužili na pěti misiích na plný úvazek – v Riverside v Kalifornii; v Ulánbátaru v Mongolsku; v Nairobi v Keni; v chrámu Nauvoo v Illinois a v chrámu Monterrey v Mexiku. V Mexiku se usilovně snažili naučit nový jazyk, což pro ně ve věku 80 let nebylo snadné. Ale snažili se spíše konat vůli *Páně*, než usilovat o splnění vlastních přání v životě.

Jim a všem takovýmto oddaným Svatým posledních dnů na celém světě opakují slova, která pronesl Pán k proroku Nefimu, synovi Helamana: „Požehnaný jsi ... pro věci, jež jsi učinil ... s neúnávností ..., [neboť] nehleděl jsi na to, abys zachoval svůj vlastní život, ale vyhledával jsi vůli mou a hleděl jsi zachovávatí přikázání má.“⁸

Když *se snažíme* konat Boží vůli tím, že věrně sloužíme Bohu a bližním, pocítujeme Jeho souhlas a vskutku Ho poznáváme.

Poznejte Ho tím, že se stanete takovými, jako je On

Spasitel nám říká, že nejlépe poznáme Boha tím, že se staneme takovými, *jako je On*. Učil: „Tudíž, jakými lidmi máte být? Vpravdě pravím vám, dokonce jako já jsem.“⁹

Abychom se mohli stát takovými, jako je On, je nezbytné být způsobilí. Pán přikázal: „[Povšete se;] ano, očistěte srdce své a umyjte ruce své ..., abych vás mohl očistiti.“¹⁰ Když se vydáme na cestu ve snaze stát se

takovými, jako je On, činíme pokání a získáváme Jeho odpuštění a On nám očišťuje duši.

Aby nám Pán pomohl na naší cestě k Otcí, dal nám toto zaslíbení: „Každá duše, jež zanechá hříchů svých a půjde ke mně a bude vzývati jméno mé a bude poslouchati hlas můj a zachovávatí přikázání má, uvidí tvář mou a bude *věděti*, že já jsem.“¹¹

Spasitel nás skrze víru v Jeho smírnou obět očišťuje, uzdravuje a umožňuje nám *poznat* Ho tím, že nám pomáhá stát se takovými, *jako je On*. Mormon učil: „Modlete se k Otcí z celé síly srdce, ... abyste se mohli státi syny [a dcerami] Božími; abychom, až se zjeví, byli *jako on*.“¹² Když se snažíme stát se takovými, jako je Bůh, může z nás učinit něco více, než co bychom kdy dokázali my sami.

Poznejte Ho tím, že budete následovat mentory

Bůh nám s cílem pomáhat nám v našem úsilí dává vzory a mentory. Rád bych se podělil o své dojmy týkající se jednoho z nich, staršího Neala A. Maxwella. Ve snaze stát se takovým,

jako je Bůh, se neustále snažil podrobovat svou vůli vůli Otcově.

Před více než 20 lety se se mnou podělil o své pocity krátce poté, co mu byla diagnostikována rakovina. Řekl mi: „Chci být v týmu, ať již na této straně [závoje], nebo na druhé. Nechci sedět stranou. Chci se účastnit hry.“¹³

V průběhu několika dalších týdnů se zdráhal žádat Boha, aby ho uzdravil; chtěl jen konat Boží vůli. Jeho žena Colleen poukázala na to, že Ježíšovo první zvolání v zahradě getsemanské znělo: „Jest-li možné, necht' odejde ode mne kalich tento.“ A až poté řekl: „A však ne jakž já chci, ale jakž *ty*.“¹⁴ Povzbuzovala staršího Maxwella, aby následoval Spasitelův příklad, žádal o pomoc a *poté* podrobil svou vůli té Otcově, což také učinil.¹⁵

Poté, co téměř rok trpěl kvůli intenzivní a vysilující léčbě, se zcela a úplně vrátil „do hry“. Sloužil dalších sedm let.

Během těchto let jsem spolu s ním plnil několik církevních úkolů. Vnímám jsem jeho laskavost, soucitnost a lásku. Byl jsem svědkem jeho hlubšího duchovního zušlechtnění skrze pokračující utrpení a vytrvalou službu, zatímco

Starší Benjamin De Hoyos
Sedmdesátník

se snažil stát takovým, jako je Spasitel.

Tím *nejvyšším* vzorem a mentorem, který je nám všem k dispozici, je náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus, který řekl: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.“¹⁶ „Pod, následuj mne.“¹⁷

Moji mladí bratři a sestry, poznat Boha je celoživotním úkolem a cílem. „*Totoť jest* pak věčný život, [*abychom*] poznali ... samého pravého Boha, a [toho, kterého Otec] poslal, Ježíše Krista.“¹⁸

„Nepůjdeme dál v tak velké věci? ... Odvahu, [moji mladí přátelé]; a dál, dál k vítězství!“¹⁹

Bůh *vás* zná a vyzývá *vás*, abyste vy poznali *Jeho*. Modlete se k Otci, studujte písma, snažte se konat Boží vůli, snažte se stát takovými, jako je Spasitel, a následujte spravedlivé mentory. Když tak budete činit, *vy* sami *poznáte* Boha a Ježíše Krista a zdědíte věčný život. K tomuto vás vyzývám jako Jejich vysvěcený zvláštní svědek. Oni žijí. Milují vás. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Jan 3:16.
2. Jan 17:3.
3. Nauka a smlouvy 6:15–16, 22–23.
4. Bruce R. McConkie, „The Purifying Power of Gethsemane“, *Ensign*, May 1985, 11; zvýraznění přidáno.
5. Bruce R. McConkie, „The Purifying Power of Gethsemane“, 9; zvýraznění přidáno.
6. Jan 6:38.
7. 3. Nefi 11:11; zvýraznění přidáno.
8. Helaman 10:4.
9. 3. Nefi 27:27.
10. Nauka a smlouvy 88:74.
11. Nauka a smlouvy 93:1; zvýraznění přidáno.
12. Moroni 7:48; zvýraznění přidáno.
13. Viz podobná vyjádření v: Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life: The Biography of Neal A. Maxwell* (2002), 19.
14. Matouš 26:39; zvýraznění přidáno.
15. Viz Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life*, 15.
16. Jan 14:6.
17. Matouš 19:21.
18. Jan 17:3; zvýraznění přidáno.
19. Nauka a smlouvy 128:22.

Aby světlo naše mohlo být korouhví pro národy

Spasitelovo evangelium a Jeho znovuzřízená Církev nám poskytují mnoho příležitostí k tomu, aby se naše světlo stalo součástí veliké korouhve pro národy.

Před lety, když jsem sloužil jako učitel semináře, jsem slyšel, jak jeden z mých spolupracovníků žádá své studenty, aby se zamysleli nad touto otázkou: Kdybyste žili ve Spasitelově době, proč byste Ho podle vašeho názoru následovali jako jeden z Jeho apoštolů? Došli k závěru, že ti, kteří Spasitele následují v dnešní době a snaží se být Jeho učedníky, by pravděpodobně učinili totéž i tenkrát.

Od té doby o této otázce a jejich závěru přemýšlím. Často přemítám o tom, co bych pociťoval, kdybych na

vlastní uši slyšel, jak Spasitel říká tato slova při svém Kázání na hoře:

„Vy jste světlo světa. Nemůžte město na hoře ležící skryto býti.

Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechněm, kteříž jsou v domě.

Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.“ (Matouš 5:14–16.)

Dokážete si představit, jak byste se cítili, kdybyste slyšeli Spasitelův hlas? Ve skutečnosti si to vlastně ani nemusíme představovat. Hlas Páně slycháme

neustále, protože když slyšíme hlas Jeho služebníků, je to totéž.

V roce 1838 Pán pronesl prostřednictvím Proroka Josepha Smitha následující slova, která se podobají poselství z Kázání na hoře:

„Neboť tak bude církev má nazývána v těchto posledních dnech, a to Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů.“

Vpravdě pravím vám všem: Povstaň a sviť, aby světlo tvé mohlo být korouhví pro národy.“ (NaS 115:4–5.)

Naše doba je natolik výjimečná, že byla dokonce ve vidění ukázána proroku Izaiášovi; i on viděl dobu znovuzřízení Církve Ježíše Krista a prorokoval o ní a o jejím účelu těmito slovy: „A vyzdvihne korouhev mezi pohany, a sběře zahnané Izraelské, a rozptýlené Judovy shromáždí ode čtyř stran země.“ (Izaiáš 11:12.)

V kontextu písem je korouhev vlajkou neboli standartou, kolem které se lidé shromažďovali s jednotným

záměrem. V dávných dobách sloužila korouhev jako shromažďovací bod pro vojáky v bitvě. Kniha Mormonova a znovuzřízená Církev Ježíše Krista jsou symbolicky řečeno korouhvemi pro všechny národy. (Viz Průvodce k písmům, „Korouhev“, scriptures.lds.org.)

Jednou z velikých korouhví těchto posledních dnů je bezpochyby tato úžasná generální konference, na které je neustále hlásáno veliké dílo a plán Nebeského Otce, kterým je „uskutečnění nesmrtelnost a věčný život člověka“. (Mojžiš 1:39.)

Nepřetržitě pořádání generálních konferencí je jedním z největších svědectví o tom, že my jako Svatí posledních dnů „věříme všemu, co Bůh zjevil, všemu, co nyní zjevuje, a věříme, že ještě zjeví mnohé veliké a důležité věci týkající se království Božího“. (Články víry 1:9.)

Co tedy musíme na základě toho, co Pán zjevil prostřednictvím presidenta Thomase S. Monsona, nadále dělat, aby

naše světlo mohlo být korouhví pro národy? Co důležitého je třeba udělat v tomto úžasném okamžiku budování Sionu a shromažďování Izraele?

Pán nám vždy zjevuje svou vůli „řádku za řádkou, předpis za předpisem, tu trochu a tam trochu“. (2. Nefi 28:30.) Neměli bychom tedy být překvapeni zdánlivými maličkostmi kvůli tomu, že se jedná o něco prostého a stále se opakujícího, neboť Pán nám řekl, že „požehnaní jsou ti, již poslouchají předpisy moje a propůjčují sluch radě mé, neboť ti se naučí moudrosti; neboť tomu, kdo přijímá, dám více“. (2. Nefi 28:30.)

Svědčím o tom, že budeme-li se učit „řádku za řádkou, předpis za předpisem, tu trochu a tam trochu“ a budeme-li naslouchat radám našich vedoucích, budeme mít ve své lampě olej, jež nám umožní dávat světlo druhým, jak nám to přikázal Pán.

Ačkoli toho můžeme dělat hodně, abychom byli světlem a korouhví pro

druhé, rád bych se zaměřil na tyto tři body: jak světit den sabatu; urychlovat práci na spasení na obou stranách závoje; a učit tak, jak učil Spasitel.

Světlo, o kterém hovoříme, pramení z toho, jak oddaně světíme den sabatu jak na shromáždění, tak doma; je to světlo, které sílí, když se uchováváme neposkvřněnými od světa; je to světlo, které pramení z přinášení svátostí v Jeho svatý den a z projevování oddanosti Nejvyššímu – díky tomu všemu můžeme mít Jeho Ducha, aby byl vždy s námi. Je to světlo, které sílí a stává se viditelným, když se vracíme domů s pocitem odpuštění, o němž na minulé říjnové generální konferenci mluvil president Henry B. Eyring, když řekl: „Ze všech pozhnání, která můžeme sečíst, je tím největším pocit odpuštění, který se dostavuje při přijímání svátosti. Budeme pocítovat větší lásku a vděčnost vůči Spasiteli, jehož nekonečná obětí umožnila, abychom byli očištěni

od hříchu.“ („Vděčnost v sabatní den“, *Liahona*, listopad 2016, 100.)

Když světíme den sabatu a přijímáme svátost, dochází nejen k tomu, že jsme očištěni, ale naše světlo také svítí jasněji.

Naše světlo je jasnější také tehdy, když věnujeme a zasvěcujeme čas tomu, abychom vyhledávali jména svých předků, brali je do chrámu a učili svou rodinu a druhé, aby činili totéž.

Tato posvátná chrámová práce a práce na rodinné historii, kterou sdílíme se Svatými na obou stranách závoje, postupuje kupředu rychleji než kdy dříve díky tomu, že se stavějí další chrámy Páně. Díky tomu, že v každém chrámu je nyní vyhrazen určitý čas pro rodiny, které si přinášejí vlastní kartičky se jmény, míváme s manželkou nádherné zážitky, zatímco v chrámu sloužíme spolu se svými dětmi a vnoučaty.

Když nacházíme jména předků, bereme je do chrámu a učíme

tomu i druhé, záříme společně jako korouhev.

Další způsob, jak můžeme povstat a svítit, je naučit se učit druhé tak, jak učil Spasitel. Raduji se spolu s každým, kdo se učí učit tak, jak učil Spasitel. Dovolte mi přečíst slova z obálky této nové příručky k výuce: „Cílem každého učitele evangelia – každého rodiče, každého oficiálně povolaneho učitele, každého domácího učitele a navštěvující učitelky a každého následovníka Krista – je učit čisté nauce evangelia prostřednictvím Ducha, aby pomohl Božím dětem prohloubit víru ve Spasitele a stát se více takovými, jako je On.“ (*Učte tak, jak učil Spasitel* [2016].)

Právě v této době pozvedají tisíce našich věrných učitelů své světlo, zatímco se učí učit tak, jak učil Spasitel. V tomto kontextu poskytují nové schůzky rady učitelů způsob, jak povstat a svítit, zatímco se studenti budou shromažďovat kolem korouhve Kristovy nauky, neboť „klíčem k tomu, abychom učili tak, jak učil Spasitel, je žít tak jako On.“ (*Učte tak, jak učil Spasitel*, 4.)

Když všichni vyučujeme a sami se učíme podle Jeho vzoru a stáváme se více takovými, jako je On, naše světlo svítí jasněji, nemůže být skryto a stává se korouhví pro ty, kteří hledají Spasitelovo světlo.

Draží bratři a sestry, své světlo nemáme a nesmíme skrývat. Spasitel nám přikázal, abychom své světlo nechali svítit jako město na hoře nebo jako svíci na svícnu. Když tak budeme činit, budeme oslavovat svého Otce v nebi. Spasitelovo evangelium a Jeho znovuzřízená Církev nám poskytují mnoho příležitostí k tomu, aby se naše světlo stalo součástí veliké korouhve pro národy.

Svědčím o tom, že světlem, které musíme odrážet, je Ježíš Kristus, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Základy víry

Prosím o to, abychom přinesli nezbytné oběti a měli pokoru nutnou k posílení základů naší víry v Pána Ježíše Krista.

Toto byla úžasná generální konference! Byli jsme vskutku povzneseni a poučeni. Má-li generální konference nějaký prvořadý cíl, je jím prohloubení víry v Boha Otce a v našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista.

Můj proslov se týká základů této víry.

Osobní základy, stejně jako mnohé další hodnotné záležitosti, se obvykle budují pomalu – postupně po jedné vrstvě, zkušenosti, těžkosti, porážce i úspěchu. Fyzickým zážitkem, na nějž rádi s velkou láskou vzpomínáme, jsou první dětské krůčky. Je to velkolepý pohled. Ten úžasný výraz v obličejí – kombinace odhodlání, radosti, údivu a úspěchu – je vskutku něčím originálním.

Naše rodina zažila něco podobně výjimečného. Když byly našemu nejmladšímu synovi asi čtyři roky, vešel do domu a radostně a s velkou hrdostí rodině oznámil: „Už dokážu všechno. Umím s tkaničkou, umím na kole a umím se zipem.“ Pochopili jsme, že mluví o zavazování tkaniček, o jízdě na tříkolce s velkým kolem a o zapínání zipu u bundy. Všichni jsme se zasmáli, ale uvědomovali jsme si, že pro něj jsou to obrovské úspěchy. Myslel si, že už opravdu umí vše a že dospěl.

Fyzický, duševní a duchovní pokrok se v mnohém podobají. Fyzický pokrok

je celkem snadno rozpoznatelný. Začínáme dětskými krůčky a děláme pokroky den za dnem, rok za rokem, rosteme a vyvíjíme se, až dosáhneme své konečné tělesné výšky. Vývoj je u každého jiný.

Při sledování nějakého velkého sportovního či hudebního výkonu často říkáme, že dotyčný je velmi nadaný, což je obvykle pravda. Jeho výkon však vychází z mnoha let příprav, tréninku

a cvičení. Jeden známý spisovatel, Malcolm Gladwell, toto nazval pravidlem 10 000 hodin. Vědci zjistili, že pro sport, hudební výkony, akademickou zdatnost, specializované pracovní dovednosti, lékařskou či právnickou odbornost atd. je nutný právě tento rozsah cvičení. Jeden z těchto badatelů potvrzuje, „že k dosažení mistrovské úrovně experta světového formátu je nutných deset tisíc hodin tréninku – v čemkoli“.¹

Většina lidí uznává, že takováto příprava a cvičení jsou pro dosažení špičkového fyzického nebo duševního výkonu zásadní.

Naneštěstí v čím dál sekulárnějším světě se klade menší důraz na duchovní růst nutný k tomu, abychom se stali více takovými, jako je Kristus, a položili základy vedoucí k trvalé víře. Máme sklon klást důraz na okamžiky úžasného duchovního prozření. Jsou to vzácné případy, kdy víme, že Duch Svätý dosvědčil našemu srdci

a myslí mimořádné duchovní poznatky. Z těchto událostí se radujeme a nemají se nijak zlehčovat. Usilujeme-li však o trvalou víru a stálé společenství Ducha, neobejdeme se bez osobního zachování náboženských zásad, srovnatelného s tělesným či duševním rozvojem. Na těchto zkušenostech, jež se někdy podobají prvním dětským krůčkům, máme stavět. Činíme tak zasvěcenou oddaností vůči posvátným shromážděním svátosti, studiem písem, modlitbou a službou v povolání.

Nedávno jeden nekrolog, jenž vzdával hold otci 13 dětí, uváděl, jak jeho „oddanost každodenní modlitbě a studiu písem hluboce ovlivnila jeho děti tím, že jim dala neochvějný základ víry v Pána Ježíše Krista“.²

Pro mě se stal zásadním jeden zážitek z doby, kdy mi bylo 15 let. Má věrná matka se mi statečně snažila pomáhat vytvořit si v životě základy víry. Chodil jsem na shromáždění svátosti, do Primárek a pak do Mladých mužů a na seminář. Četl jsem Knihu

Mormonovu a vždy jsem se osobně modlil. V naší rodině tehdy nastala dramatická situace, když můj milovaný starší bratr uvažoval o povolání na misi. Můj skvělý otec, méně aktivní člen Církve, chtěl, aby bratr namísto služby na misi pokračoval ve studiu. To se stalo předmětem sporu.

V pozoruhodné diskusi s mým bratrem, který byl o pět let starší a tuto diskusi vedl, jsme došli k závěru, že jeho rozhodnutí, zda jít na misi, záleží na třech věcech: 1) Je Ježíš Kristus božský? 2) Je kniha Mormonova pravdivá? 3) Je Joseph Smith prorokem Znovuzřízení?

Toho večera mi při upřímné modlitbě Duch potvrdil pravdivost všech těchto tří otázek. Také jsem pochopil, že téměř každé rozhodnutí, jež v životě učiním, bude založeno na odpovědích na tyto tři otázky. Zvláště jsem si uvědomil, že zásadní je víra v Pána Ježíše Krista. Když na to vzpomínám, uvědomuji si, že hlavně díky matce jsem měl vytvořené základy, jež mi onoho večera umožnily obdržet duchovní potvrzení. Můj bratr, který již svědectví měl, se rozhodl, že na misi půjde, a nakonec získal i otcovu podporu.

Duchovní vedení přichází podle potřeby, v Pánově čase a podle Jeho vůle.³ Výtečným příkladem je kniha Mormonova – další svědectví o Ježíši Kristu. Nedávno jsem si prohlížel první vydání knihy Mormonovy. Joseph Smith překlad dokončil ve svých 23 letech. O průběhu překládání a o nástrojích, které při něm používal, něco málo víme. Joseph do tohoto prvního vydání z jara 1830 přidal krátkou předmluvu a jednoduše a jasně v ní prohlásil, že tato kniha byla přeložena „darem a mocí Boží“.⁴ A co jeho pomůcky při překládání – Urim a Thummim a videcké kameny? Byly nezbytné, nebo fungovaly jako pomocná kolečka na jízdním kole, než Joseph dokázal

použit víru nutnou k získání přímějšího zjevení?⁵

Tak jako jsou opakování a vytrvalá snaha nutné k získání tělesné či duševní schopnosti, je tomu tak i v duchovních věcech. Vzpomeňte si, že tentýž posel Moroni navštívil Proroka Josepha čtyřikrát s naprosto stejným poselstvím, aby ho připravil na získání desek. Věřím, že účastníme-li se každý týden posvátného shromáždění svátosti, má to duchovní důsledky, jimž plně nerozumíme. Pravidelné přemítání o písmech – namísto občasných četby – může nahradit povrchní porozumění mocným posílením naší víry, jež nám dokáže změnit život.

Víra je zásada moci. Dovolte mi uvést příklad: Když jsem byl mladý misionář, můj skvělý prezident misie⁶ mě vynikajícím způsobem seznámil s příběhem z písem z Lukáše 8 o ženě, jež 12 let krvácela a utratila vše za lékaře, kteří ji však nedokázali uzdravit. Dodnes je to jedna z mých oblíbených pasáží z písem.

Jistě si vzpomínáte, že tato žena věřila, že pokud se dotkne třeba jen lemu Spasitelova roucha, tak se uzdraví. Když tak učinila, okamžitě se uzdravila. Spasitel, který šel s učedníky, řekl: „Kdo jest, ješto se mne dotekl?“

Petr odpověděl, že se na Něj tlačí všichni, kteří s nimi jdou.

„I řekl Ježíš: Dotekl se mne někdo, nebo poznal jsem já, že moc ode mne vyšla.“

V angličtině je použito slovo *virtue*, což lze přeložit jako „moc“ nebo „síla“. I ve španělštině či portugalštině je toto slovo přeloženo jako „moc“ nebo „síla“. Každopádně Spasitel však onu ženu neviděl; nebyl soustředěný na její potřebu. Ona však měla takovou víru, že dotknutí se lemu roucha přivolalo uzdravující moc Syna Božího.

Spasitel jí řekl: „Dobré myslí buď,

dcero, víra tvá tebe uzdravila. Jdiž u pokoji.“⁷

Od té doby o tomto příběhu přemýšlím. Uvědomuji si, že naše osobní modlitby a prosby k milujícímu Otci v nebi ve jménu Ježíše Krista nám mohou do života přinést větší požehnání, než jsme schopni pochopit. Základy víry, takové víry, jakou projevila tato žena, mají být velkou touhou našeho srdce.

Avšak prvotní základy víry, ba i s duchovním potvrzením, neznamenají, že nebudeme čelit obtížím. Obrácení se k evangelium neznamená, že všechny naše problémy se vyřeší.

Raná historie Církve i zjevení zaznamenaná v Nauce a smlouvách obsahují skvělé příklady toho, jak položit základy víry a vyrovnat se s nestálostí života a s těžkostmi, jimž každý čelí.

Dokončení chrámu Kirtland bylo zásadní pro celou církev. Doprovázely ho duchovní projevy, zjevení nauky a znovuzřízení klíčů nezbytných pro pokračující zakládání Církve. Podobně jako dávní apoštolové v den letnic měli i mnozí členové při zasvěcení chrámu Kirtland úžasné duchovní zážitky.⁸ Ale podobně jako v našem životě to neznamenalo, že poté nečelili obtížím a těžkostem. Tito první členové ani netušili, že je čeká celonárodní finanční krize – panika roku 1837 – jež pro ně bude mimořádnou zkouškou.⁹

Jedním z příkladů těchto těžkostí spojených s touto finanční krizí je to, co zažil starší Parley P. Pratt, jeden z významných vedoucích Znovuzřízení. Parley patřil mezi původní členy Kvora Dvanácti apoštolů. Začátkem roku 1837 mu jeho drahá manželka Thankful

zemřela po porodu jejich prvního dítěte. Parley byl s Thankful ženatý téměř 10 let a z její smrti byl zdrcený.

O několik měsíců později na staršího Pratta dolehlo jedno z nejtěžších období, jimiž kdy Církev prošla. Místní ekonomické problémy – včetně spekulací s pozemky a problémů finanční instituce založené Josephem Smithem a dalšími členy Církve – vyvolaly v Kirtlandu v době celostátní krize nesoulad a spory. Vedoucí Církve se nerozhodovali vždy moudře ohledně osobních časných záležitostí. Parley utrpěl značné finanční ztráty a na čas se Proroku Josephovi odcizil.¹⁰ Josepha písemně velmi kritizoval a vystupoval

proti němu i na veřejnosti. Zároveň ale Parley řekl, že dál věří v Knihu Mormonu a v Nauku a smlouvy.¹¹

Starší Pratt přišel o manželku, pozemek i domov. Aniž o tom Josephovi řekl, vydal se do Missouri. Cestou však nečekaně potkal další apoštoly – Thomase B. Marshe a Davida Patteny, již se vraceli do Kirtlandu. Měli dojem, že je velmi zapotřebí obnovit mezi členy Kvora soulad, a přesvědčili Parleyho k návratu. Parley si uvědomil, že nikdo nepřišel o víc než Joseph Smith a jeho rodina.

Parley Proroka vyhledal a s pláčem vyznal, že to, co udělal, nebylo správné. Parley žil během měsíců po smrti

své manželky Thankful „pod temným mrakem“, přemožen obavami a zklamáním.¹² Joseph, který věděl, jaké to je bojovat s protivenstvím a pokušením, Parleymu „upřímně odpustil“, pomodlil se za něj a dal mu požehnání.¹³ Parley a další, kteří zůstali věrni, získali z těžkostí v Kirtlandu užitek. Stali se moudřejšími, ušlechtlejšími a ctnostnějšími. Tyto zkušenosti se staly součástí jejich základů víry.

Na protivenství nemáme pohlížet jako na Pánovu nepřízeň nebo odnětí Jeho požehnání. Protiklad ve všech věcech je součástí tavičova ohně, jenž nás připravuje na naše věčné nebeské určení.¹⁴ Když byl Prorok Joseph v žaláři v Liberty, slova, která k němu Pán promlouval, popisovala mnoho různých těžkostí – včetně soužení a falešných obvinění – a nakonec mu bylo řečeno:

„Jestliže by samotný jícen pekla rozevřel chřtán dokořán proti tobě, věz, synu můj, že všechny tyto věci ti dají zkušenosti a budou pro dobro tvé.

Syn Muže sestoupil pod toto všechno. Jsi větší než on?“¹⁵

Pán v těchto pokynech Josephu Smithovi objasnil i to, že jeho dny jsou známy a nebude jich napočítáno méně. Na závěr Pán řekl: „Neboj se toho, co člověk může učiniti, neboť Bůh bude s tebou na věky věků.“¹⁶

Jaká požehnání tedy přináší víra? Co víra dokáže? Seznam je téměř nekonečný:

Díky víře v Krista nám mohou být odpuštěny hříchy.¹⁷

Všichni, kdo mají víru, mají společenství se Svatým Duchem.¹⁸

Spasení přichází vírou v Kristovo jméno.¹⁹

Podle naší víry v Krista získáváme sílu.²⁰

V Pánovo odpočinutí nevejde nikdo kromě těch, kteří díky své víře omyjí svůj šat v Kristově krvi.²¹

Modlitby jsou zodpovídány podle víry.²²

Není-li mezi lidmi víra, Bůh mezi nimi nemůže činit zázraky.²³

A konečně – naše víra v Ježíše Krista je nezbytným základem pro naše věčné spasení a oslavení. Helaman učil své syny: „Pamatujte, že na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží, musíte postavit základ svůj; ... [jenž] je jistým základem, základem, stavějí-li lidé na něm, nemohou padnouti.“²⁴

Jsem vděčný za upevnění základů víry, jehož se nám dostalo díky této konferenci. Prosím o to, abychom přinesli nezbytné oběti a měli pokoru nutnou k posílení základů naší víry v Pána Ježíše Krista. O Něm vydávám s jistotou svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Malcolm Gladwell, *Outliers: The Story of Success* (2008), 40. Zde je citován neurolog Daniel Levitin.
2. Nekrolog Bryanta Hinckleyho Wadswortha, *Deseret News*, 15. ledna 2017, legacy.com/obituaries/deseretnews.
3. Viz 2. Nefi 28:30. Ohledně určité záležitosti

neziskáváme veškeré znalosti nebo všechny zásady, jež se k ní vztahují. Přicházejí, když jsou zapotřebí: řádek za řádkou a předpis za předpisem.

4. Do prvního vydání *Knihy Mormonovy*, vytištěného v roce 1830, Prorok Joseph Smith napsal: „Chtěl bych oznámit, že jsem překládal darem a mocí Boží.“ (Viz předmluva ke *Knize Mormonové* [1830].) Další vydání *Knihy Mormonovy* obsahovala podobné prohlášení: „Desky byly předány Josephu Smithovi, který je přeložil darem a mocí Boží.“ (Viz úvod ke *Knize Mormonové* [2013].)
5. Orson Pratt vzpomínal, že byl přítomen mnoha příležitostem, kdy Joseph Smith překládal Nový zákon, a divil se, proč Joseph při tomto procesu žádný nástroj nepoužíval. „Joseph, jako kdyby mu četl myšlenky, se na něj podíval a vysvětlil mu, že Pán mu dal Urim a Thumim, když dosud neměl zkušenosti s Duchem inspirace. Nyní ale pokročil kupředu o takový kus, že rozuměl tomu, jak tento Duch působí a funguje, a tyto nástroje již nepotřeboval.“ („Two Days' Meeting at Brigham City, June 27 and 28, 1874“, *Millennial Star*, Aug. 11, 1874, 499; viz také Richard E. Turley ml., Robin S. Jensen a Mark Ashurst-McGee, „Joseph Vidoucí“, *Liahona*, říjen 2015, 14.)
6. Oním presidentem misie byl starší Marion D. Hanks, který byl také generální autoritou.
7. Viz Lukáš 8:43–48.
8. Viz Skutkové 2.
9. Viz Mosiáš 2:36–37; viz také Henry B. Eyring, „Duchovní příprava – začněte včas a buďte vytrvalí“, *Liahona*, listopad

2005, 38: „A tak touto velkou životní zkouškou je zjistit, zda budeme naslouchat Božím příkázáním a budeme jich poslušni uprostřed bouří našeho života. Nejde o to bouře přestát, ale rozhodovat se správně, zatímco běsní kolem nás. A životní tragédií je, když v této zkoušce neuspějeme, a nebudeme tak hodni slavného návratu do našeho nebeského domova.“

10. Viz Terryl L. Givens a Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism* (2011), 91–98; úvod k dílu a úvod k části 5, *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, ed. Brent M. Rogers a další (2017), xxviii–xxxii, 285–293.
11. Viz „Letter from Parley P. Pratt, 23 May 1837“, *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, 386–391.
12. Viz „History of John Taylor by Himself“, 15, *Histories of the Twelve, 1856–1858, 1861*, Knihovna církevní historie; Givens a Grow, *Parley P. Pratt*, 101–102.
13. Viz *The Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1874), 183–184.
14. Viz 2. Nefi 2:11.
15. Nauka a smlouvy 122:7–8.
16. Nauka a smlouvy 122:9.
17. Viz Enos 1:5–8.
18. Viz Jarom 1:4.
19. Viz Moroni 7:26, 38.
20. Viz Alma 1:4; 26.
21. Viz 3. Nefi 27:19.
22. Viz Moroni 7:26.
23. Viz Eter 12:12.
24. Helaman 5:12.

Jak se může konference stát součástí našeho života

Zvažte možnost použít některé níže uvedené činnosti a otázky jako výchozí bod pro osobní či rodinné studium.

Pro děti

- Strana 86: President Thomas S. Monson nás vyzval, abychom každý den četli Knihu Mormonovu, a přitom nám slíbil: „Duch Svatý vám projeví její pravdivost.“ Kromě osobního studia si můžete vytvořit zvyk studovat Knihu Mormonovu každý den se svou rodinou. Také si můžete některé scény z Knihy Mormonovy názorně předvést nebo hrát různé hry, které vám pomohou zapamatovat si důležité verše a příběhy. Jděte na stránku friend.lds.org a podívejte se na časopisy *Liahona* z roku 2016, kde můžete najít příběhy týkající se Knihy Mormonovy, rozvrh četby a další materiály.
- Strana 117: Starší Gary E. Stevenson vyprávěl o tom, jak jeho tatínek naslouchal Duchu Svatému a zachránil ho před hadem. Zeptejte

se rodičů, zda můžete mít rodinnou diskusi ohledně této otázky: „Jak vám Duch Svatý pomáhá?“ Podělte se o zážitky, kdy vás Duch varoval, utěšil nebo vám něco dosvědčil. Tyto zážitky byste si mohli i zapsat a vytvořit z nich knížku.

- Strana 87: Sestra Joy D. Jonesová učila o tom, jak se můžete připravit na to, až později uzavřete svaté smlouvy, tím, že se budete již nyní učit dodržovat sliby. Stanovte si nějaký cíl a slibte, že ho budete dodržovat. Požádejte některého svého kamaráda, aby vás občas zkontroloval a přesvědčil se, že svůj slib dodržujete.
- Strana 90: Starší Yoon Hwan Choi se podělil o radu, kterou mu dal tatínek: „Nedívej se kolem sebe, vzhlížej vzhůru!“ Někdy nás něco rozptýlí a my se zapomínáme zaměřovat

na Nebeského Otce a Ježíše Krista. A tak si připomínejte, že máte vzhlížeť vzhůru! Mohli byste si v pokoji pověsit obrázek Ježíše. Jděte ven a podívejte se na oblohu. Každý den věnujte v tichosti chvíli tomu, abyste přemýšleli o Nebeském Otci a o Ježíšovi a pocítovali Ducha.

Pro mládež

- Strany 93 a 117: Ptali jste se někdy sami sebe: Jak mohu mít vždy u sebe Ducha Svatého? Jak mohu rozpoznat Ducha Svatého? Jak mi Duch Svatý pomáhá? Starší Ronald A. Rasband a Gary E. Stevenson na tyto i mnohé další otázky odpověděli. „Naší posvátnou zodpovědností je naučit se rozpoznávat v životě Jeho vliv a reagovat na něj,“ řekl starší Rasband. Jak se můžete této zodpovědnosti zhostit?
- Strana 33: Starší Ulisses Soares citoval část veršů z písem, které jsou tématem Vzájemného sdružení: „Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuje. Nebo kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá.“ (Jakub 1:6.) Co děláte pro to, abyste nepochybovali? Začněte tím, že

budete posilovat víru v Ježíše Krista. Studujte více o Jeho životě. Pamatuje se na chvíle, kdy jste pocítovali Jeho lásku a pokoj.

- Strany 86 a 9: President Thomas S. Monson nás vyzval: „Pokud Knihu Mormonovu nečtete každý den, prosím vás, abyste začali.“ A sestra Carol F. McConkieová se zeptala: „Odkládáme telefon, nikdy nekončící seznam úkolů a světské starosti? Modlitba, studium a dbání slova Božího přivolává do naší duše Jeho očisťující a uzdravující lásku.“ Naplánujte si, že budete každý den číst Knihu Mormonovu, a vytvořte si připomínku v plánovacím kalendáři nebo v mobilním telefonu.

Pro mladé dospělé

- Strana 62: Jaké máte cíle pro svůj život? Cíle týkající se profesního rozvoje, rodiny, či dokonce sportovních výkonů a koníčků jsou dobré, ale „naše nejdůležitější a prvořadě cíle mají zapadat do věčného plánu Nebeského Otce“, učil starší M. Russell Ballard. Jak se vaše plány shodují s plánem, který má pro vás Nebeský Otec? Jak se můžete lépe zaměřovat na cíl žít věčně s Nebeským Otcem a Ježíšem Kristem?
- Strana 39: President Russell M. Nelson na začátku letošního roku vyzval mladé dospělé, aby věnovali „část svého času studiu *všeho*, co Ježíš řekl a udělal, jak je to zaznamenáno ve [standardních dílech]“. („Proroci, vedení a božský zákon“ [celosvětové zasvěčující shromáždění pro mladé dospělé, 8. ledna 2017], broadcasts.lds.org.) Tuto výzvu zopakoval na generální konferenci jako jeden ze čtyř klíčových prvků snahy přivolat do našeho života Spasitelovu moc. Prostudujte si proslav presidenta Nelsona, abyste zjistili, jak

můžete získat přístup „k moci postačující k tomu, abychom se dokázali vypořádat s břemeny, překážkami a pokušeními dnešní doby“.

- Strany 100 a 26: Chtěli byste pro svůj život získat cestovní mapu? Starší Dallin H. Oaks učil: „Díky tomu, že známe pravdu o Božstvu a o našem vztahu k Němu, o účelu života a o povaze našeho věčného určení, máme pro svou cestu smrtelností tu nejlepší cestovní mapu a jistotu.“ On i starší Weatherford T. Clayton učili tomu, že znalost plánu spasení nám může pomoci s našimi dnešními těžkostmi. Prostudujte si jejich poselství a zeptejte se Nebeského Otce, jak vám mohou věčné pravdy poskytnout cestovní mapu pro váš život.
- Strana 104: Strach nás sice může motivovat, ale president Dieter F. Uchtdorf učil, že nás „nikdy ... nepromění v někoho, kdo má rád to, co je správné, a kdo chce poslouchat Nebeského Otce“. V jakém smyslu může čistá láska Kristova představovat „božsky určený protilek“ na strach?

Pro dospělé

- Strana 86: President Thomas S. Monson řekl, že když budeme s modlitbou studovat Knihu Mormonovu a přemítat o ní, „budeme schopni naslouchat hlasu Ducha, odolávat pokušení, překonávat pochybnosti a obavy a získávat v životě pomoc nebes“. Stanovte si cíl, osobně i jako rodina, číst každý den Knihu Mormonovu.

- Strana 39: Přijměte výzvu presidenta Russella M. Nelsona, kterou dal mladým dospělým. (Viz vlevo „Pro mladé dospělé“.) Jak můžete tuto výzvu přizpůsobit sobě a své rodině? Diskutujte o požehnáních plynoucích z toho, když se více dozvídáme o Spasiteli.
- Strany 93 a 117: Při četbě proslovů staršího Ronalda A. Rasbanda a staršího Garyho E. Stevensona se zaměřte na to, jak můžete vždy mít při sobě Ducha a jak vám Duch pomáhá. Najděte možnosti, jak v životě více pocítovat Jeho vliv.
- Strany 39 a 62: President Russell M. Nelson a starší M. Russell Ballard povzbudili členy, aby studovali dokument „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“. (Viz vnitřní strana obálky.) Starší Ballard řekl: „Umístěte si ho někam, kde na něho uvidíte, a projděte si všechna prohlášení, která se nacházejí v tomto inspirovaném svědectví o Kristu.“ Společně s rodinou si dokument „Žijící Kristus“ přečtěte a diskutujte o tom, čemu jste se díky němu naučili.
- Strany 127 a 97: Starší Quentin L. Cook učil, že základ naší víry se buduje „pomalu – postupně po jedné vrstvě, zkušenosti, těžkosti, porážce a úspěchu“. Starší L. Whitney Clayton řekl: „Vykonávání drobných každodenních skutků víry je tím nejlepším způsobem, jak se opevnit před životními těžkostmi, ať již jde o cokoli.“ Co můžete každý den dělat pro to, abyste posilovali základ své víry? ■

Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech

Tyto vybrané zázitky a příběhy vyprávěné na generální konferenci lze použít při osobním studiu, rodinném domácím večeru nebo při jiných příležitostech k výuce. Číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

Řečník	Příběh
Neil L. Andersen	(58) President David O. McKay vidí ve vidění Spasitele a ty, „kteří přemohli svět“. Starší Bruce D. Porter trpí problémy s ledvinami, ale překonává svět skrze svou lásku ke Spasiteli.
David A. Bednar	(67) David A. Bednar pomáhá zklamanému navrátilivšímu se misionáři.
Mark A. Bragg	(36) Hasiči zachraňují obrazy Ježíše Krista z hořícího střediska kůlu.
M. Joseph Brough	(23) Otec M. Josepha Brougaha si vyslechne moudrou radu od své matky. M. Joseph Brough se jako mladý muž snaží poznat vůli Nebeského Otce, zatímco se připravuje na to, aby se vzdal svého psa. V chrámu M. Josepha Brougaha poznává, že Nebeskému Otci na něm záleží.
Linda K. Burtonová	(12) Drusilla Hendricksová se stará o živobytí pro svou rodinu poté, co jí ochrnil manžel. Presidentka Pomocného sdružení slouží druhým, zatímco bojuje s rakovinou.
Gérald Caussé	(75) 30letý Gérald Caussé je díky semináři povýšen v zaměstnání. Členové sboru poskytují mladému muži možnosti ke službě.
Yoon Hwan Choi	(90) Yoon Hwan Choi dostává od svého otce radu: „Nedívej se kolem sebe, vzhlížej vzhůru.“ Sunbeam Choi byl požehnan, zatímco jeho rodiče sloužili na misi. Povolání Yoon Hwana Choia sedmdesátníkem znamená, že má méně času pro rodinu, ale jeho synovi to nevadí, protože jsou „věčná rodina“.
L. Whitney Clayton	(97) Mladý biskup radí členům sboru, kteří mají problémy, aby se zaměřovali na základní skutky víry.
Weatherford T. Clayton	(26) Weatherford T. Clayton je svědkem radosti, kterou přináší novorozeně své matce. Dvě dcery nacházejí po smrti své matky útěchu díky víře ve Spasitele.
Quentin L. Cook	(127) Čtyřletý syn Quentina L. Cooka prohlašuje: „Už dokážu všechno.“ Quentin L. Cook získává jako mladý muž duchovní potvrzení o znovuzrozeném evangelium. Parley P. Pratt zůstává věrný navzdory protivenství, a díky tomu se stává moudřejším a ctnostnějším.
Bonnie H. Cordonová	(6) Malý vnuk Bonnie H. Cordonové žádá o další čtení písem. Bonnie H. Cordonová pocituje díky modlitbě své matky pokoj, který jí dodává odvahu důvěřovat Pánu. Pacientka, která má rakovinu, získává díky službě druhým sílu a odvahu zvládat svou nemoc.
Valeri V. Cordon	(55) Valeri V. Cordon je jako mladý muž svědkem toho, jak je jeho rodina požehnána díky placení desátku.
Joaquin E. Costa	(112) Joaquin E. Costa se při misionářských diskusích pokořuje a vidí pokání jako cestu k růstu a k dosažení štěstí.
Henry B. Eyring	(15) Pokorní členové v Rakousku umožňují Duchu Svatému osvitit přístřešek, v němž mají shromáždění svátosti. Duch Svatý umožňuje Henrymu B. Eyringovi vidět jeho divoce poskakujícího malého syna tak, jak ho vidí Bůh. (19) Ani ta nejlepší technologie nedokáže nahradit osobní zjevení. (82) Henry B. Eyring se spoléhá na zaslíbení, že při poskytování kněžské služby bude mít v srdci Ducha a andělé ho budou podírat.
C. Scott Grow	(121) Rodiče C. Scotta Growa i rodiče jeho manželky slouží na misi. C. Scott Grow je svědkem duchovního zušlechtění staršího Neala A. Maxwella.
Joy D. Jonesová	(87) Starší bratr dodržuje slib, který dal rodičům, že si nebude dobírat svou pětiletou sestru.
Carol F. McConkieová	(9) 13letá presidentka třídy Dívek z úlů v Ghaně pomáhá kamarádkám s domácími pracemi, aby mohly chodit na shromáždění.
Russell M. Nelson	(39) Vavřínová dívka dodržuje závazek zúčastnit se setkání Pomocného sdružení kůlu i přesto, že je v celostátní soutěži diskvalifikována.
S. Mark Palmer	(114) S. Mark Palmer se jako president misie učí dívat na misionáře a mít je rád tak, jako je mají rádi Otec a Syn.
Ronald A. Rasband	(93) Ronald A. Rasband jako misionář na plný úvazek dává nohu do dveří, aby se nezavřely. Starší Ronald A. Rasband pocituje nabádání navštívit v Ekvádoru po tamějších zemětřesení členy Církve a požehnat jim. Ronald A. Rasband jako president misie povzbuzuje misionáře, aby jednali na základě prvního nabádání.
Dale G. Renlund	(29) V <i>Bidnících</i> biskupův soucit motivuje Jeana Valjeana, aby změnil svůj život. Dale G. Renlund je jako dospívající vyrůstající v Evropě šikanován a pronásledován.
Gary B. Sabin	(52) Skautovi je celou noc zima. Nafukovací boxovací pytel se vrátí do původní polohy, protože „uvnitř stojí zpřímá“. Otec Garyho B. Sabina učí dva spolunámožníky, na které dělá dojem jeho spravedlivý příklad.
Ulisses Soares	(33) Misionář na plný úvazek se poté, co se dozvídá o úmrtí své sestry, znovu zavazuje, že bude pilně sloužit Bohu.
Gary E. Stevenson	(117) Na Garyho E. Stevensona dělá dojem lekce na rodinném domácím večeru, kterou si připravil devítiletý chlapec. Díky nabádání je mladý Gary E. Stevenson ochráněn před chřestýšem. Díky nabádání, které pocituje president misie, jsou misionáři v bezpečí během zemětřesení v Japonsku. Členové rodiny čerpají po tragické autonehodě útěchu od Ducha Svatého.
Dieter F. Uchtdorf	(104) Dieter F. Uchtdorf se raduje z dokončení chrámu Madrid ve Španělsku bez ohledu na to, že nedostal na zasvěcení chrámu pozvánku. President James E. Faust říká Dieteru F. Uchtdorfovi, aby „nehltal“ chválu od členů Církve. President J. Reuben Clark ml. dává radu novým vedoucím, aby se řídili pravidlem číslo šest. Bývalý president kůlu se jako dobrovolník nabízí, že během městského průvodu pojedje za koňmi a bude za nimi uklízet.

Starší Taylor G. Godoy

Sedmdesátník - generální autorita

Starší Taylor G. Godoy se po několika letech působení ve své profesi ocitl na křižovatce.

Pracoval jako zubní lékař, budoval svou praxi a plánoval, že bude působit jako univerzitní pedagog v oblasti stomatologické chirurgie. Jeden vedoucí kněžství, kterého měl rád a kterému důvěřoval, ho však vybídl k práci pro Semináře a instituty.

Opuštění vzkvétající kariéry bylo pro mladého zubního lékaře, kterému byla 1. dubna 2017 vyjádřena podpora jako generální autoritě – sedmdesátníkovi, pozoruhodným rozhodnutím. Mnoho jeho kolegů se divilo, jak může svou profesi opustit.

„Já jsem však věděl, že toto rozhodnutí je správné,“ řekl. Takováto jistota plná víry je pro tohoto obráceného do Církve charakteristická. Potvrdilo se, že pomáhat druhým objevovat a zamilovat si evangelium je pozhánáním a příležitostí, jež mají na život člověka určující vliv.

Starší Godoy během svého působení v církevním vzdělávání pracoval v rámci institutu jako učitel, koordinátor, ředitel a ředitel pro danou zemi. Naposledy byl ředitelem Seminářů a institutů v území Jižní Amerika-severozápad.

Taylor Guillermo Godoy Atanacio se narodil v roce 1968 v peruánské Limě Tayloru Godoyovi a Adalzahindě Atanaciové. Otec mu zemřel, když byl ještě malý, a vychoval ho jeho milovaný nevlastní otec Elias Rebaza. Starší Godoy vstoupil do Církve v 17 letech.

Po službě v Peruánské misii Lima-sever se vrátil do svého rodného města Arequipa. Tam se začal přátelit s mladou ženou Carol Pachecovou. Oba obrácení uzavřeli sňatek 31. května 1994 v chrámu Lima Peru. Jsou rodiči dvou dětí.

Starší Godoy získal v roce 1993 na Katolické univerzitě Santa Maria titul bakaláře v oboru zubního lékařství a v roce 2006 na Technické univerzitě v Madridu titul magistra v oboru státní správy.

Sloužil jako biskup, vysoký rádce, prezident kůlu, územní ředitel veřejných záležitostí a územní sedmdesátník. ■

Starší Joni L. Koch

Sedmdesátník - generální autorita

Starší Joni Luiz Koch pochází z druhé generace členů Církve v Brazílii. Jeho rodiče, Luiz a Etelca Gascho Kochovi, navštívili v prvních letech svého manželství ve snaze najít duchovní pravdu mnoho místních církví.

Jen několik hodin poté, co jeho matka pronesla k Bohu upřímnou modlitbu a slíbila, že Ho budou následovat, přišli k jejich dveřím misionáři. Za necelého půl roku byli oba manželé pokřtěni.

Starší Koch se narodil v roce 1962 a vyrostl v Joinville v brazilském státě Santa Catarina. Vliv vedoucích Církve, jako například oddané učitelky z Primárek, biskupa s otcovským přístupem či odvážného presidenta kůlu, mu pomohl oddat se životu podle evangelia.

Po službě na misii na plný úvazek v Brazílské misii São Paulo-sever vystudoval starší Koch statistiku na Univerzitě Brigham Younga v utahském Provu. „Na zpáteční cestě do Brazílie jsem navštívil sbor jednoho ze svých přátel a zde jsem se seznámil se svou budoucí manželkou,“ řekl starší Koch. „Přišla za mnou a zeptala se mě, zda jsem ženatý.“ 26. dubna 1988, po osmiměsíčních námluvách na dálku, během nichž spolu ve skutečnosti strávili jen 15 dní, uzavřeli starší Koch a Liliane Michele Ludwigová sňatek v chrámu São Paulo v Brazílii. Mají dvě děti.

Poté, co starší Koch absolvoval BYU a v rámci distančního studia získal magisterský titul v oboru podnikového řízení, pracoval v oblasti mezinárodní logistiky. V průběhu 25 let, než byl povolán k službě pro Církev na plný úvazek, působil v řadě společností.

Starší Koch sloužil jako biskup, prezident kůlu a územní sedmdesátník. V době, kdy byl povolán sedmdesátníkem – generální autoritou, sloužil jako prezident Mozambické misie Maputo.

„Mé svědectví sílilo postupně během času prostřednictvím duchovních zkušeností, jež jsem získával díky životu podle evangelia,“ řekl starší Koch. „Kniha Mormonova je jedním z hlavních prvků tvořících sílu mého svědectví o Pánu Ježíši Kristu, o Jeho Církvi a o Proroku Josephu Smithovi.“ ■

Starší Adilson de Paula Parrella

Sedmdesátník – generální autorita

Misionáři začali učit rodinu staršího Adilsona de Paula Parrelly o Proroku Josephu Smithovi a o Znovuzřízení evangelia, když mu bylo osm let.

„Ani jako dítě jsem neměl pochybnosti ohledně toho, zda Joseph Smith skutečně viděl Boha a Ježíše Krista,“ řekl starší Parrella, kterému byla 1. dubna 2017 vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě. „Od té doby jsem o tom nikdy nezapochyboval.“

Starší Parrella se narodil Fioravantu a Vany de Paula Parrellovým v roce 1962 v brazilském městě Guarujá, na pobřeží Atlantiku nedaleko São Paula.

Oba jeho starší bratři sloužili na misii. Jejich příklad a příklad jeho milujícího biskupa Angelina Borgese de Freitas, který ho učil, jak být nositelem Aronova kněžství, v něm probudily touhu také sloužit misii na plný úvazek. Služba na misii posílila jeho přesvědčení, „že Bůh a Jeho Syn opravdu žijí a že všichni jsme děti Boží“.

Poté, co starší Parrella sloužil v Brazílské misii Porto Alegre, navštěvoval Univerzitu Brigham Younga v utazském Provu, kde získal titul bakaláře v oboru komunikace a titul magistra v oboru podnikového řízení. Pracoval jako výkonný ředitel ve společnosti Kodak Polychrome Graphics a jako společník ve firmě Korn Ferry International. Naposledy působil jako společník ve firmě Caldwell Partners.

V prosinci 1988 se v chrámu São Paulo v Brazílii oženil s Elaine Finholdtovou. Jsou rodiči pěti synů.

Starší Parrella sloužil jako president odbočky, biskup, vysoký rádce, rádce v předsednictvu kůlu, územní sedmdesátník a v letech 2009 až 2012 jako president Brazílské misie Belo Horizonte.

Od první chvíle, kdy se setkal s misionáři, se na své cestě životem snaží porozumět pocitům, které zažil, když mu bylo osm let. Účast na shromážděních, neustálé studium slova Božího a snaha žít podle přikázání napomáhají rozšiřovat jeho vizi vycházející z onoho letného zhlédnutí pravdy, jež mu bylo dáno jako dítěti. „Toto je opravdu království Boží na zemi,“ řekl. ■

Starší John C. Pingree ml.

Sedmdesátník – generální autorita

„Moje svědectví roste v průběhu času, krok za krokem, díky odpovědím, jež získávám na své modlitby, a díky tomu, že při četbě písem, pokání a službě Pánu pociťuji Ducha,“ řekl starší John C. Pingree ml., kterému byla 1. dubna 2017 vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě.

Narodil se v roce 1966 v utazském Salt Lake City Carmen Pingreeové a Johnovi C. Pingreemu st. a jak říká, oddanost jeho rodičů pomohla zformovat jeho život.

„Druhý den poté, co jsem se narodil, mi otec napsal dopis,“ řekl starší Pingree. „Tento dopis uschoval a poslal mi ho, až když jsem odjel sloužit na misii na plný úvazek. Na několika stránkách tohoto dopisu popsal své svědectví a to, čemu by si přál, abych se během života naučil. Při četbě tohoto dopisu mi Duch vydal svědectví, že to, čemu mě rodiče ohledně znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista učili, je pravda.“

Starší Pingree sloužil v Massachusettské misii Boston pro španělsky mluvící členy.

Na Utažské univerzitě získal akademické tituly z anglického jazyka a politologie a na Ekonomické fakultě Harvardovy univerzity magisterský titul v oblasti obchodní administrativy. V březnu 1990 se oženil s Anne Pugsleyovou a mají spolu pět dětí.

Starší Pingree zasvětil velkou část svého profesního působení pomoci druhým. Byl předsedou zdravotnické humanitární organizace a místopředsedou dvou společností poskytujících zdravotní péči.

V letech 2011 až 2014 byl presidentem Texaské misie Houston a kromě toho sloužil jako územní sedmdesátník, president kůlu, biskup, president kvora starších a učitel institutu a semináře.

„Pán říká: ‚Přeješ-li si to, budeš nástrojem k vykonání mnohého dobra v tomto pokolení (NaS 11:8),“ uvedl starší Pingree. „Chápu to tak, že mi Pán říká: ‚Pokud mi to dovolíš, budu tě moci použít k vykonání nějakého dobra v životě druhých.‘ Pokud k tomu vyhledáváme příležitosti, Nebeský Otec požehná skrze nás někoho druhého.“ ■

Starší Brian K. Taylor

Sedmdesátník – generální autorita

Brianu Kingu Taylorovi byla 1. dubna 2017 vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě.

Starší Taylor se narodil Lowellu Moonu a Marii King Taylorovým v roce 1964 v Ogdenu v Utahu. Vyrostl v nedalekém Kaysville jako čtvrté z pěti dětí a miloval rybaření a sport.

Jeho starší bratr Craig získal stipendium na Utažské státní univerzitě v Loganu jako hráč basketbalu a stál před rozhodnutím, zda jet na misi, nebo pokračovat ve sportovní kariéře na univerzitě.

„Jednoho večera jsem [mu] při večeři řekl: Jestliže půjdeš na misi, půjdu taky,“ vzpomíná starší Taylor. Nakonec šli na misi oba – starší Taylor do Španělské misie Sevilla.

Před misí působil starší Taylor v letech 1982 až 1984 v basketbalovém družstvu Univerzity Brigham Younga společně s Devinem G. Durrantem, který nyní slouží jako člen Generálního předsednictva Nedělní školy.

Na BYU také poznal svou budoucí manželku Jill Featherstoneovou. Učila třídu Nauky evangelia ve svém studentském sboru. Starší Taylor navštívil její třídu na pozvání svého bratra a tam se s ní seznámil. Zamilovali se do sebe a 30. dubna 1987 byli oddáni v chrámu Salt Lake. Jsou rodiči sedmi dětí.

Sestra Taylorová je jedinou dcerou ze sedmi dětí staršího Vaughna J. Featherstonea, emeritní generální autority, a sestry Merlene Featherstoneové. „Byli velmi vstřícní a laskaví,“ říká o manželčiných rodičích starší Taylor. „Okamžitě jsem pocítil, že mě mají rádi.“

Poté, co starší Taylor získal bakalářský titul na BYU, vybudoval celou řadu podniků, včetně společnosti, jež vyvinula software na koordinaci tísňových volání mezi jednotlivými agenturami bezpečnostních složek.

Sloužil jako učitel institutu, vysoký rádce, president Mladých mužů sboru, president kůlu a v době, kdy byl povolán sedmdesátníkem, jako president Texaské misie Dallas. ■

Starší Taniela B. Wakolo

Sedmdesátník – generální autorita

Starší Taniela Biu Wakolo zasvětil od svého křtu v březnu 1994 každý den svého života službě Pánu.

Narodil se v roce 1967 na malém ostrově jménem Lomaloma v souostroví Lau ve státě Fidži Tanielu Vosu a Temalesi Buadromo Wakolovým jako nejmladší ze šesti dětí. „Vyrůstal jsem ve velmi skromném domově, ale byli jsme bohatí, co se týče lásky, kterou jsme k sobě navzájem chovali,“ řekl.

Ve 12 letech odešel starší Wakolo z domova, aby mohl spolu s dalšími více než 500 mladými muži ve věku 12 až 19 let studovat na internátní škole. „Získal jsem tam mnoho cenných zkušeností,“ řekl. „Naučil jsem se tam sebeovládání.“

Přes rok chodil na rande s Anitou Herbertou Moimoioovou, v té době nedávno obrácenou do Církve. Sňatek spolu uzavřeli 22. srpna 1987 v Suvě na Fidži.

Obrácení u staršího Wakola neproběhlo ze dne na den – během prvních osmi let od uzavření sňatku se setkal s mnoha misionáři. „Za oněch osm let jsem [misionářské] diskuse absolvoval čtyřikrát,“ řekl. „Učilo mě 24 misionářů.“

Jeho názor na křest změnila až jedna prostá otázka ohledně názvu Církve, kterou jeden z těchto misionářů nadnesl. „Církev se má nazývat podle toho, komu patří,“ řekl. „To mi stačilo.“

Starší Wakolo a jeho manželka byli zpečetěni v roce 1995 v chrámu Nuku'alofa na Tonze. Jsou rodiči dvou dětí.

Po křtu staršího Wakola rychle následovaly příležitosti k službě. Dva týdny po křtu byl povolán do předsednictva Mladých mužů sboru a k tomu, aby společně s manželkou učili seminář. Necelý rok po křtu přijal starší Wakolo povolání sloužit jako president odbočky. Později sloužil jako rádce v předsednictvu kůlu, president kůlu a územní sedmdesátník. V době, kdy byl povolán sedmdesátníkem – generální autoritou, předsedal Arkansaské misii Little Rock.

Starší Wakolo vystudoval management a veřejnou správu a získal magisterský titul v oboru management. V poslední době působil jako vedoucí církevního střediska Service Center na Fidži. ■

Jean B. Binghamová

Generální presidentka Pomocného sdružení

Sestra Jean B. Binghamová, která žila na několika místech Spojených států, si váží stabilizujícího vlivu, který nám poskytuje evangelium, když v našem okolí dochází ke změnám.

Sestra Binghamová se narodila v roce 1952 v utažském Provu Robertu a Edith Joy Barrusovým a vyrůstala se svými šesti sestrami a dvěma bratry. Do základní školy chodila v Texasu a Minnesotě a střední školu dokončila ve státě New Jersey. Ona i její sourozenci byli mezi studenty škol, které navštěvovali, jedinými členy Církve, a to až do chvíle, kdy se přestěhovali do New Jersey, a ona s radostí zjistila, že chodí do třídy s dívkou, která je zároveň členkou jejich sboru.

Když se 22. prosince 1972 provdala v chrámu Provo v Utahu za Bruce Binghamu, přestěhovali se do státu Illinois, kde manžel pokračoval ve studiu.

Bratru a sestře Binghamovým se narodily dvě děti a i další děti, které měli v pěstounské péči, považují za vlastní. Sestra Binghamová získala nižší bakalářský titul v oboru rodinný život, a když jejich nejmladší potomek studoval na střední škole, vrátila se k vlastnímu vzdělávání a získala magisterský titul v oboru pedagogika.

Její první povolání v Pomocném sdružení přišlo krátce po narození jejich prvního dítěte. „Byla jsem povolána, abych učila lekce vzdělávání k mateřství. Byla to skvělá příležitost učit se z příkladů druhých sester i z příručky.“

Sestra Binghamová během své služby v povolání členky generální komise Primárek a rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek hodně cestovala. Byla svědkem těžkostí i požehnaní, jež členství v Církvi na různých místech po celém světě přináší.

Doufá, že sestry z Pomocného sdružení v sobě vzájemně uvidí dobro, které se v nich skrývá. „Jsme pokoušeny srovnávat se s ostatními, což má zcela opačný účinek a je v protikladu vůči tomu, co si pro nás přeje Nebeský Otec.“ Říká, že Pomocné sdružení pomáhá každé sestře porozumět tomu, kdo sama je ve věčné říši. „Když se v životě zaměřujeme na Ježíše Krista, opravdu víme, kdo jsme,“ řekla. ■

Sharon Eubanková

První rádkyně v Generálním předsednictvu Pomocného sdružení

Když Sharon Eubanková začala pracovat pro Humanitární služby Svätých posledních dnů, byla svědkem mnohého strádání, smutku a trápení, což jí práci ztěžovalo. Díky modlitbám však pochopila, že i když může Pánovi pomáhat v péči o Jeho děti, není toto utrpení její starost. „Je to na Ježíši Kristu. On toto břímě ponese. Je to Jeho lid a On slyší jejich modlitby a odpovídá na ně.“ Tato odpověď změnila její schopnost podávat druhým pomocnou ruku a sloužit jim.

Uběhly roky a sestra Eubanková, nyní jako ředitelka LDS Charities, humanitární organizace Církve, zajišťuje pomoc potřebným lidem po celém světě a podporuje je v soběstačnosti.

I když jí byla 1. dubna 2017 vyjádřena podpora jako členice Generálního předsednictva Pomocného sdružení, bude i nadále vykonávat funkci ředitelky LDS Charities. Jak vysvětlila, zasedají-li členky Generálního předsednictva Pomocného sdružení ve správní radě organizace LDS Charities, existuje mezi LDS Charities a Pomocným sdružením „silné spojení“. Její zodpovědnosti v obou těchto organizacích budou pro toto spojení posilou.

Sharon Eubanková se narodila v roce 1963 v Reddingu v Kalifornii jako nejstarší ze sedmi dětí Marka a Jean Eubankových. Vyrostla v utažském městě Bountiful na čtyřhektarovém pozemku, kde spolu se sourozenci česala meruňky, opravovala zavlažovače a měla to blízko do utažských hor.

Sestra Eubanková získala na Univerzitě Brigham Younga v utažském Provu bakalářský titul v oboru anglický jazyk a historie a sloužila ve Finské misii Helsinky.

Kromě práce pro církevní Oddělení sociální péče pracovala sestra Eubanková také ve Washingtonu, D.C. pro Senát Spojených států, spoluvlastnila malou firmu a žila v Japonsku a ve Francii.

Každá příležitost pro ni byla „krokem víry“, který jí pomohl naučit se dovednostem, jež dnes využívá, umožnil jí setkat se se skvělými lidmi v Církvi i mimo ni a dal jí možnost oblíbit si a oceňovat mnoho kultur, jazyků a jídel na světě. ■

Reyna I. Aburtová

Druhá rádkyně v Generálním předsednictvu Pomocného sdružení

Sestra Reyna I. Aburtová se narodila v roce 1963 v nikaragujské Managui Noelu Blanco a Delbi Cardozovým. „Rodiče vždy tvrdě pracovali, aby nás uživil,“ řekla sestra Aburtová. „Měla jsem velmi šťastné dětství.“

Nedlouho po půlnoci 23. prosince 1972, když jí bylo devět let, zasáhlo Managuu zemětřesení. „Přežila jsem díky tomu, že za mnou byl kus nábytku, ale uvěznilo mi to nohy.“ Sousedé, kteří uslyšeli, jak ona a její matka křičí, přiběhli a z jejich rozbořeného domu z nepálených cihel je vytáhli. V troskách domu, v druhé posteli hned vedle její, našli tělo jejího staršího bratra. „Hmotné statky jsou velmi pomíjivé, ale to, co je důležité, je naše rodina,“ řekla.

Když bylo sestře Aburtové 21 let, přistěhovala se s rodinou do Spojených států. Když žila v San Francisku v Kalifornii, poznala misionáře a rozhodla se, že se přijde podívat na shromáždění. „Jakmile jsem vstoupila do budovy, pocítila jsem Ducha. Byla to konference kůlu a já jsem měla pocit, jako by bylo každé poselství určeno mně,“ řekla. Pokřtěna byla v roce 1989.

V této době se seznámila s Carlosem Aburtem a stali se přáteli. Psali si i poté, co se sestra Aburtová odstěhovala do Oremu v Utahu. Sňatek uzavřeli 8. května 1993 v chrámu Jordan River v Utahu. Jsou rodiči tří dětí.

Sestra Aburtová, které byla 1. dubna 2017 vyjádřena podpora jako členice Generálního předsednictva Pomocného sdružení, pracovala více než 25 let v překladatelském odvětví, například ve společnostech Novell Inc. či Lemoine International. Se svým manželem nyní vlastní malou překladatelskou agenturu. Sestra Aburtová absolvovala čtyřleté studium průmyslového inženýrství na Středoamerické univerzitě v nikaragujské Managui a v roce 1997 získala na vysoké škole Utah Valley State College nižší bakalářský titul v oboru informatika.

Sestra Aburtová sloužila v mnoha různých církevních povoláních, mimo jiné jako členka generální komise Primárek v letech 2012 až 2016. ■

Cristina Francová

Druhá rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek

Sestra Cristina B. Francová už jako malá zjistila, že má-li otázku, může v modlitbě o odpověď požádat Nebeského Otce.

„Pamatuji si, že když mi bylo asi 11 let, přišla jsem za maminkou a zeptala jsem se jí na něco z nauky,“ řekla. „Na otázku mi odpověděla, ale řekla mi: ‚Nemusíš věřit tomu, co říkám.‘ A tak jsem se pomodlila a zeptala jsem se Nebeského Otce, zda to je pravda.“

Odpověď na svou modlitbu získala a od té doby věděla, že má Nebeského Otce, který jí má rád a vždy jí odpoví na modlitby.

Cristina Beatriz Fragaová, které byla 1. dubna 2017 vyjádřena podpora jako členice Generálního předsednictva Primárek, se narodila v roce 1958 Hugovi R. a Marii A. Godoy Fragaovým v Buenos Aires v Argentině.

Když jí byly tři roky, na dveře jejich domova zakleпали misionáři. Její rodiče přibližně osm měsíců studovali s misionáři a chodili na shromáždění a poté vstoupili do Církve a začali svou rodinu vychovávat podle evangelia. V Primárkách poznala Rodolfa C. Franca, chlapce, který se později stal jejím nejlepším kamarádem.

Když bylo sestře Francové 18 let, její rodina se přestěhovala do Utahu. V té době už ona i Rodolfo věděli, že se chtějí vzít, ale Rodolfo byl na nějakou dobu povolán ke službě v argentinské armádě. Dopisovali si, a když Rodolfo dokončil vojenskou službu, uzavřeli 15. prosince 1978 sňatek v chrámu Salt Lake. Mají tři syny.

Oba manželé pokračovali ve stopách otce sestry Francové, který byl hodinář, a téměř tři desetiletí pracovali v jednom z hodinářství v Salt Lake City.

Sestra Francová sloužila v mnoha církevních povoláních. V letech 2005–2010 sloužila v generální komisi Primárek a v době, kdy byla povolána do Generálního předsednictva Primárek, sloužila se svým manželem, který předsedá Argentinské misii Resistencia. ■

Účel Pomocného sdružení

Pomocné sdružení aktualizovalo formulaci prohlášení o svém účelu. Toto prohlášení zní nyní takto: „Pomocné sdružení pomáhá ženám připravovat se na požehnání věčného života tím, že prohlubují víru v Nebeského Otce, v Ježíše Krista a v Jeho Usmíření; posilují jednotlivce, rodiny a domovy prostřednictvím obřadů a smluv; a pracují v jednotě na tom, aby pomáhaly potřebným.“

V prohlášení se odrážejí další postřehy, které ženám Svatých posledních dnů pomohou porozumět božské identitě, věčnému dílu a účelu každé sestry v Pomocném sdružení. ■

Oznámení o nových povoláních

Během generální konference bylo oznámeno povolání šesti nových sedmdesátníků – generálních autorit a nového Generálního předsednictva Pomocného sdružení a reorganizace Generálního předsednictva Primárek.

Ke službě jako sedmdesátníci – generální autority byli povoláni starší Taylor G. Godoy, starší Joni L. Koch, starší Adilson de Paula Parrella, starší John C. Pingree ml., starší Brian K. Taylor a starší Taniela B. Wakolo.

Jako generální presidentka Pomocného sdružení bude sloužit Jean B. Binghamová, společně se Sharon

Eubankovou jako první rádkyní a Reynou I. Aburtovou jako druhou rádkyní. Sestra Binghamová před tímto povoláním sloužila jako první rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek. Bylo oznámeno, že Bonnie H. Cordonová, která sloužila jako druhá rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek, bude sloužit jako první rádkyně, společně s Cristinou B. Francovou jako druhou rádkyní.

Životopisy těchto vedoucích najdete na straně 135 a dále. Oznámeno bylo také povolání 36 územních sedmdesátníků. (Viz strana 44.) ■

Pět nových chrámů

President Thomas S. Monson oznámil plánovanou výstavbu pěti dalších chrámů v těchto městech:

Brasília v Brazílii. Chrám Brasília v Brazílii bude 10. chrámem v této zemi, kde je již šest chrámů v provozu a stavba dalších tří byla oznámena nebo probíhá. S výjimkou Spojených států a Mexika je Brazílie zemí, kde žije více Svatých posledních dnů (více než 1,3 milionu) než v kterékoli jiné zemi. Brazílie má přibližně 211 milionů obyvatel.

Předměstí Manily na Filipínách.

Tento chrám bude druhým v Manile a čtvrtým na Filipínách. Na Filipínách, které mají 104 milionů obyvatel, žije téměř 750 000 Svatých posledních dnů.

Nairobi v Keni. Tento chrám bude sloužit více než 30 000 členů ve východní Africe, včetně 13 000 členů v Keni, která má 48 milionů obyvatel. Tím se počet chrámů, které jsou v Africe v provozu nebo jejichž stavba probíhá či byla oznámena, zvýší na osm.

Pocatello v Idahu v USA. Chrám Pocatello v Idahu bude šestým chrámem v tomto státě, v němž žije přibližně 450 000 Svatých posledních dnů a který má 1,7 milionu obyvatel.

Saratoga Springs v Utahu v USA. Tento chrám bude situován v jedné z nejrychleji rostoucích oblastí v Utahu a stane se 18. chrámem v tomto státě. Stát Utah, v němž se nachází ústředí Církve, má přibližně 3,1 milionu obyvatel a žije v něm 2,1 milionu členů.

S pěti chrámy, jejichž stavba byla oznámena, se celkový počet chrámů, jež jsou v provozu (155), a chrámů,

jejichž stavba či rekonstrukce byla oznámena či probíhá (27), zvýší na 182 chrámů po celém světě.

Od generální konference v říjnu 2016 byly zasvěceny chrámy Fort Collins v Coloradu, Star Valley ve Wyomingu a Hartford v Connecticutu, jež se nacházejí na území USA, a znovuzasvěcen chrám Suva na Fidži.

Nadcházející zasvěcení jsou naplánována takto:

CHRÁM	DATUM ZASVĚCENÍ
Paříž ve Francii	21. května 2017
Idaho Falls v Idahu (USA)	4. června 2017 (znovuzasvěcení)
Tucson v Arizoně (USA)	13. srpna 2017
Meridian v Idahu (USA)	19. listopadu 2017
Cedar City v Utahu (USA)	10. prosince 2017

Slavnostní výkop byl proveden pro chrámy Winnipeg v Manitobě (Kanada), Kinshasa v Demokratické republice Kongo, Barranquilla v Kolumbii, Arequipa v Peru a Rio de Janeiro v Brazílii.

Významné je také to, že v rámci probíhající výstavby chrámu Řím v Itálii byly do přílehlého návštěvnického střediska instalovány sochy Ježíše Krista a původních dvanácti apoštolů a na špičce věže chrámu byla umístěna socha anděla Moroniho. ■

Aktualizace a informace naleznete na stránkách temples.lds.org.

Cesta ke vzdělání

První předsednictvo oznámilo vytvoření nové celosvětové organizace vyššího vzdělávání v Církvi, nazvané BYU-Pathway Worldwide. Tato nová organizace začne fungovat 1. května 2017. Bude poskytovat vzdělávací příležitosti lidem, kteří by je jinak nedostali.

„Program Pathway je mostem ke světu vyššího vzdělávání prostřednictvím internetu a cestou k příležitostem, jak si zajistit úspěšné živobytí,“ řekl president Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu. ■

Více informací naleznete na stránkách pathway.lds.org.

Celosvětová služba apoštolů pokračuje

Proroci a apoštolové pokračují v duchovní službě po celém světě (viz NaS 107:23). V posledních šesti měsících:

V pořadu Face to Face přenášeném z Palmyry ve státě New York v USA president Henry B. Eyring a starší Jeffrey R. Holland povzbudili mladé členy Církve, aby získali osobní svědectví. „Poznejte sami pro sebe, že tyto věci jsou pravdivé,“ řekl president Eyring.

V Mexiku byl president Russell M. Nelson uveden do státní poslancecké sněmovny (dolní komory Kongresu) a Církvi se dostalo ocenění za dobro, které činí v rámci obrany náboženské svobody a posilování rodin. President Nelson se také setkal se členy a misionáři a řekl, že členové „jsou v místech, kde žijí, aktivní silou ve věci dobra“.

V **Arizoně v USA** starší Dallin H. Oaks nabádal všechny členy Církve k obraně náboženské svobody. (Více informací najdete na stránkách religionsfreedom.lds.org.)

President Dieter F. Uchtdorf promluvil ke členům odbočky Parleys Creek (hovořícím svahilsky) v **utažském Salt Lake City**. Mnozí členové této odbočky jsou uprchlíci z afrických zemí a president Uchtdorf byl sám dvakrát uprchlíkem. „Vždy pamatujte na to, že ať jste kdekoli, evangelium je vaším domovem,“ řekl.

Shora zleva ve směru hodinových ručiček: starší Bednar hovoří se členy na Filipínách; president Russell M. Nelson při setkání se členy poslancecké sněmovny (dolní komory Mexického kongresu) hovoří o náboženské svobodě; skupina prominentních mormonských a židovských vedoucích z USA na návštěvě u izraelského premiéra Benjamina Netanjahua; starší Stevenson se zdraví s mladým dospělým, který slouží jako rádce na konferenci FSY (Pro posílení mládeže) v Uruguayi; dospívající členové se účastní živého vysílání se starším Hollandem a presidentem Eyringem v Palmyře ve státě New York v USA; starší a sestra Renlundovi zdraví sestry na shromáždění na Tonze; a starší Rasband na návštěvě nemocnice pro dětské onkologické pacienty v Guatemala City v Guatemale.

Starší M. Russell Ballard a D. Todd Christofferson se zúčastnili obřadu, při němž byl uveden do úřadu nový biskup Římskokatolické diecéze v Salt Lake City, a přivítali ho mezi obyvateli města.

Ve **Svaté zemi** se starší Holland a starší Quentin L. Cook připojili k delegaci vedoucích Svatých posledních dnů a židovských představitelů z USA, s nimiž se shromáždili na

historickém místě v **Jeruzalémě**, aby si připomněli, že před 175 lety starší Orson Hyde (1805–1878) z Kvora Dvanácti apoštolů tuto zemi zasvětil jako místo pro shromažďování židovského národa.

Starší Holland také navštívil členy a misionáře v **Japonsku, Koreji** a na **Guamu**, kde, jak řekl, „jsme měli možnost ujistit je o [zářivé] budoucnosti“. Poznamenal, že živé celostátní vysílání zasvěcujících shromáždění „umožňuje, aby naše poselství měla ten největší možný dosah“ díky tomu, že nás spojuje s desítkami tisíc členů.

V New Yorku se starší David A. Bednar zúčastnil fóra o manželství, na němž prohlásil, že jedním z největších úkolů naší doby – úkolem, na němž se mají shodnout rozličné náboženské komunity – je pomáhat lidem porozumět pravému smyslu a účelu manželství.

Při návštěvě Svatých posledních dnů v **Japonsku** a v **Koreji** starší Bednar řekl, že Církev zaznamenává v Asii pomalý, ale stálý růst. „Jsme jednoduše ohromeni pílí, kultivovaností a věrností těchto Svatých posledních dnů,“ řekl. Starší Bednar také promluvil k tisícům členů Církve na **Filipínách** a učil misionáře v 7 z tamějších 21 misíí Církve.

V Mexiku starší Neil L. Andersen povzbudil členy Církve, aby překonali překážky, jež jim brání navštěvovat chrám, světit sabat a posilovat rodinné vztahy. Vyzval je, aby do svého života ve větší míře přiváděli Spasitele.

Starší Quentin L. Cook navštívil **Filipíny** 20 let poté, co zde sloužil jako nově povoláná generální autorita. Řekl, že Církev na Filipínách se od té doby rozrostla na dvojnásobek. „Tam, kde byly odbočky, jsou nyní kúly,“ řekl.

„Děti, které jsme tehdy znali, jsou nyní navrátilí se misionáři. Navrátilí se misionáři jsou nyní presidenty kúlů. Je fantastické vidět tento růst Církve.“

V **Bolívii** a v **Peru** starší Cook členy vyzval, aby se zaměřili na víru v Pána Ježíše Krista. Řekl, že tamní mládež a mladí svobodní dospělí jsou výjimeční a projevují lásku ke Spasiteli a Jeho Usmíření a Vzkříšení.

V území Afrika-západ starší Gary E. Stevenson řekl, že tato návštěva mu umožňuje zamyslet se nad láskou a radostí, kterou Svatí posledních dnů nacházejí v evangeliu navzdory „obtížím a protivenství“, kterým čelí.

Později v **Uruguayi, Chile** a **Argentíně** starší Stevenson promluvil na konferenci FSY (Pro posílení mládeže). Řekl, že mnozí mladí lidé „se rozhodují jít na misi a zůstat neochvějnými, pokud jde o jejich cíl uzavřít sňatek v chrámu a ... [získat] vyšší vzdělání“.

Starší Ronald A. Rasband povzbudil členy a misionáře v **území Střední Amerika**, aby v neklidných dobách zůstali věrni svým smlouvám a aby vzhlíželi k Pánu. Navštívil nemocnici pro dětské onkologické pacienty v **Guatemale**, v **Salvadoru** pronesl klíčový proslov na sympoziu o náboženské svobodě pořádaném Církví a setkal se s presidentem **Nikaraguy**.

Na **Tonze** se starší Dale G. Renlund setkal s královnou a dalšími členy královské rodiny. Také navštívil **Austrálii** a **Nový Zéland**, kde ho členové požádali, aby vyřídil jejich pozdravy prezidentu Thomasi S. Monsonovi. ■

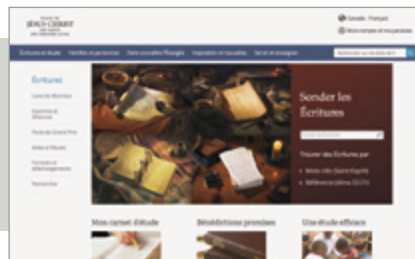
*Aktuální informace o duchovní službě těchto církevních vedoucích lze najít na jejich facebookových stránkách a na stránce **prophets.lds.org**.*

Lepší misionáři, lepší učitelé

Během celosvětového vysílání se téměř 71 000 starších a sester ve 422 misiích dostalo školení, jak být lepšími misionáři a lepšími učiteli. V rámci školení byly oznámeny změny schválené Prvním předsednictvem a Kvorem Dvanácti apoštolů. Nový denní rozvrh umožní misionářům pružněji využívat jejich čas a více se přizpůsobit podmínkám v oblasti, kde slouží.

Tento pružnější rozvrh má misionářům pomoci zvýšit jejich denní produktivitu, stanovovat si inspirovanější cíle, efektivněji plánovat, být zdravější a používat svobodu jednání ke spravedlivému rozhodování o tom, jak nejlépe trávit svůj čas. Také jim umožní věnovat více času práci venku.

Další změnou, jež byla oznámena, bylo snížení počtu „klíčových ukazatelů“, pomocí nichž misionáři hlásí pokrok v práci. Misionářům bylo připomenuto, že všechny zásady v příručce *Kažte evangelium mé* jsou důležité a je třeba je uplatňovat. ■

Nové produkty a zdroje

Uvádíme přehled nových produktů a zdrojů, které v poslední době dala Církev k dispozici.

Příběhy z písem a omalovánky.

Církev by ráda povzbudila jednotlivce a rodiny ke studiu písem, a tak vydává nové zdroje k příběhům z písem, počínaje sérií omalovánek určených pro děti od 2 do 8 let. Verze ve formátu PDF jsou zdarma ke stažení na stránkách **scripturestories.lds.org** a tištěné verze lze objednat na stránkách **store.lds.org** a ve střediscích distribučních služeb.

Omalovánky budou přeloženy do jazyků, v nichž je dostupné vydání písem SPD. Přeložené verze budou k dispozici během roku 2017, nejprve ve španělštině, portugalštině, francouzštině, japonštině, korejštině, čínštině (tradiční), němčině, ruštině a italštině.

Písma. První předsednictvo oznámilo nový překlad trojkombinace písem ve francouzštině, dostupný na stránkách **écritures.lds.org** a v aplikaci Knihovna evangelia určené pro mobilní telefony a tablety. Překlad mimo jiné obsahuje menší změnu ve znění jedné z modliteb svátosti. První předsednictvo také oznámilo, že na internetu je dostupný chorvatský překlad trojkombinace. Nedávno vyšly i tištěné verze trojkombinace v chorvatštině, ruštině a islandštině.

Pomoc rodinám, jež čelí problému přitažlivosti k osobám stejného pohlaví. V rámci pomoci členům, aby dokázali citlivě a ohleduplně reagovat, setkají-li se v rodině, mezi ostatními členy

Církev nebo kdekoli jinde s přitažlivostí k osobám stejného pohlaví, byly spuštěny nové internetové stránky **mormonandgay.lds.org** a aktualizované téma z evangelia o přitažlivosti k osobám stejného pohlaví [v rámci esejí Gospel Topics (v angličtině)], včetně často kladených otázek a učení Církev.

Aktualizovaná aplikace Knihovna evangelia. Pro tuto aplikaci, kterou členové po celém světě používají ke studiu písem, konferenčních proslavů a dalších materiálů, byla nedávno vydána velká aktualizace ve verzích pro iOS i Android. Verze 4 obsahuje intuitivnější studijní nástroje, sjednocenější prvky a funkce a jsou pro ni k dispozici nová školicí videa. Díky tomu, že celý obsah je nyní možno opatřovat poznámkami, můžete zvýrazňovat text, připojovat k němu komentáře, odkazy, štítky a celý obsah třídit do poznámkových bloků. Poznámky můžete připojovat k videím, k záhlavím kapitol v písmech, k pomůckám ke studiu písem, k seznamům v různých příručkách k výuce, k náboženským písním, k písním z Primárek atd.

Aktualizace aplikace LDS Tools. Verze 3.2.0 aplikace LDS Tools pro mobilní zařízení usnadňuje členům návštěvy chrámu. Díky novým funkcím mohou členové zjistit, pod který chrám spadají, mohou najít pět nejbližších chrámů, kontaktovat určitý chrám či zjistit, kdy v něm bude podle plánu zavřeno, a nechat si zaslat upozornění, až se bude blížit konec platnosti jejich doporučení. ■

Učte tak, jak učil Spasitel

Všichni chceme učit tak, jak „učil Ježíš,“ řekl starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů během celosvětového vysílání pro učitele, jež proběhlo 5. listopadu 2016. „Jeho výuka byla prostá, přímá a mocná.“

Starší Holland řekl, že materiál *Učte tak, jak učil Spasitel* pomáhá zlepšit výuku v Církvi. Tomu rovněž napomáhají schůzky rady učitelů a zaškolování nových učitelů, jež se během vysílání probíraly. Vysílání je k dispozici v 10 jazycích na stránkách **teach.lds.org**, společně s různými videi a dalšími materiály na podporu výuky. ■

RODINA

PROHLÁŠENÍ SVĚTU

PRVNÍ PŘEDSEDNICTVO A RADA DVANÁCTI APOŠTOLŮ CÍRKVE JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ

MY, PRVNÍ PŘEDSEDNICTVO a Rada Dvanácti apoštolů Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů slavnostně prohlašujeme, že manželství mezi mužem a ženou je ustanoveno Bohem a že rodina je středem Stvořitelova plánu pro věčný osud jeho dětí.

VŠECHNY LIDSKÉ BYTOSTI – muži a ženy – jsou stvořeny podle obrazu Božího. Každý je milovaný duchovní syn nebo dcera nebeských rodičů, a jako takový má každý božskou podstatu a určení. Pohlaví je základní charakteristikou předsmrtné, smrtelné a věčné totožnosti a účelu jednotlivce.

V PŘEDSMRTELNÉ ŘÍŠI duchovní synové a dcery znali Boha a uctívali ho jako svého Věčného Otce a přijali Jeho plán, podle kterého Jeho děti mohou obdržet hmotné tělo a získat pozemskou zkušenost, aby pokročily směrem k dokonalosti a nakonec naplnily své božské určení jako dědicové věčného života. Božský plán štěstí umožňuje, aby rodinné vztahy pokračovaly věčně, i za hrob. Posvátné obřady a smlouvy, které lze obdržet ve svatých chrámech, umožňují jedincům vrátit se do přítomnosti Boží a rodinám umožňují, aby byly sjednoceny na věčnost.

PRVNÍ PŘIKÁZÁNÍ, které dal Bůh Adamovi a Evě, se týkalo jejich možnosti být rodiči, a to jako manžel a manželka. Prohlašujeme, že příkázání, které Bůh dal svým dětem, aby se množily a naplnily zemi, je stále v platnosti. Dále prohlašujeme, že Bůh přikazuje, aby posvátné moci plození bylo používáno pouze mezi mužem a ženou, kteří jsou zákonně oddáni jako manžel a manželka.

PROHLAŠUJEME, že způsob, kterým je tvořen smrtelný život, je božsky určený. Potvrzujeme posvátnost života a jeho důležitost ve věčném Božím plánu.

MANŽEL S MANŽELKOU mají posvátnou zodpovědnost vzájemně se milovat a vzájemně o sebe pečovat a pečovat o své děti. „Aj, dědictví od Hospodina jsou dítky.“ (Žalm 127:3.)

Rodiče mají posvátnou povinnost vychovávat své děti v lásce a spravedlivosti, starat se o jejich tělesné a duchovní potřeby a učit je vzájemně se milovat a sloužit jeden druhému, dodržovat příkázání Boží a být občany, kteří dodržují zákony, kdekoli žijí. Manželé a manželky – matky a otcové – se budou před Bohem zodpovídat z toho, jak tyto povinnosti plnili.

RODINA je ustanovena Bohem. Manželství mezi mužem a ženou je základem Jeho věčného plánu. Děti mají právo na to, aby se narodily v manželském svazku a byly vychovávány otcem a matkou, kteří s naprostou věrností ctí manželské smlouvy. Štěstí v rodinném životě dosáhneme s největší pravděpodobností tehdy, když je založeno na učení Pána Ježíše Krista. Úspěšná manželství a rodiny jsou založeny a udržovány na zásadách víry, modlitby, pokání, odpuštění, úcty, lásky, soucitu, práce a hodnotných odpočinkových činností. Otcové jsou božsky určeni, aby v lásce a spravedlivosti předsedali svým rodinám, a jsou zodpovědní za to, že se postarají o životní potřeby a ochranu svých rodin. Matky jsou zodpovědné především za výchovu svých dětí. V těchto posvátných zodpovědnostech jsou otcové a matky povinni pomáhat jeden druhému jako rovnocenní partneři. Postižení, smrt nebo jiné okolnosti mohou vést k nutným individuálním úpravám. V případě potřeby má poskytnout podporu příbuzenstvo.

VARUJEME ty jedince, kteří porušují smlouvy cudnosti, kteří týrají nebo zneužívají manželského partnera nebo své potomstvo nebo kteří neplní rodinné zodpovědnosti, že jednoho dne se budou zodpovídat před Bohem. Dále varujeme, že rozpad rodiny přivede na jedince, obce a národy pohromy předpověděné dávnými i současnými proroky.

VYZÝVÁME odpovědné občany a vládní úředníky, ať jsou kdekoli, aby podporovali ty kroky, které jsou určené k udržení a posilování rodiny jako základní jednotky společnosti.

Toto prohlášení přečetl prezident Gordon B. Hinckley jako součást svého poselství na generálním shromáždění Pomocného sdružení, které se konalo 23. září 1995 v Salt Lake City v Utahu.

„Žijeme v době velkých nesnází a zlovolnosti. Co nás ochrání před hříchem a zlem, jež jsou v dnešním světě tak rozšířené?“ zeptal se president Thomas S. Monson během 187. výroční generální konference Církve. „Já tvrdím, že do bezpečí nás pomůže dovést silné svědectví o našem Spasiteli, Ježíši Kristu, a o Jeho evangeliu. . . . Naléhavě žádám každého z nás, abychom každý den s modlitbou studovali Knihu Mormonovu a přemítali o ní. Budeme-li tak činit, budeme schopni naslouchat hlasu Ducha, odolávat pokušení, překonávat pochybnosti a obavy a získávat v životě pomoc nebes.“

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ

